

ΑΔΑ ΔΠΡΑ ΠΑΘΗ
ΚΑΙ
Η ΑΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.

ΗΤΟΙ

Η Αχολούθια τῶν δώδεκα Εὐαγγελίων, τῶν ὡρῶν
τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, τοῦ Ὁρθρου τοῦ
Ἀγίου καὶ Μεγάλου Σαββάτου καὶ τοῦ ἐσπε-
ριοῦ τῆς Ἀραστάσεως, ἐν αἷς καὶ τινα
τοιούμενα τροπάρια, ψαλλό-
μενα ἀργῶς.

Ἐκδίδονται τὸ πρῶτον μετὰ εἰκόνων
κατὰ τὸ τοπικὸν τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας.

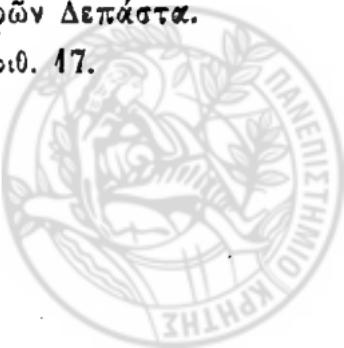

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

Δαπάνη τοῦ Βιβλιοπωλείου τῶν Ἀδελφῶν Δεπάστα.

Ἐν Γαλατᾷ, δδδεις Γιοργαντζιλάρ, Ἀριθ. 17.

1871.

124007

Ο ΔΕΙΠΝΟΣ Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ.

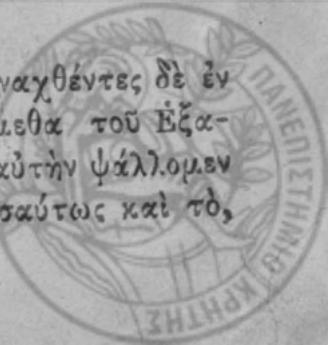

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΑΧΡΑΝΤΩΝ ΠΑΘΩΝ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

— — —
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ἐ σ π ἐ ρ α σ.

Περὶ ὥραν 6'. τῆς νυκτὸς σημαίνει. Συγχθέντες δὲ ἐν τῷ Ναῷ, εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως, ἀρχόμεθα τοῦ Ἐξαψάλμου. Εἶτα, Συναπτὴ μεγάλη, καὶ μετ' αὐτὴν ψάλλομεν τὸ, Ἀληλούϊα, ἀργῶς καὶ μετὰ μέλους· ὡσαύτως καὶ τὸ,

Τροπάριον. Ἡχος π.ι. δ'.

Οτε οἱ ἔνδοξοι Μαθηταὶ, ἐν τῷ νιπιζῆρι τοῦ Δεί-
κνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβὴς, φιλορ-
γυρίχν νοσήσας ἐσκοτίζετο· καὶ ἀνόμοις χριταῖς, σὲ
τὸν δίκαιον χριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐ-
ραστὰ, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνη χρησάμενον· φεῦγε
ἀκόρεστον ψυχὴν, ιὴν Διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμή-
σας. Οὐ περὶ πάντας ἀγαθὸς, Κύριε δόξα σοι.

Ἐκ τρίτου.

Ψαλλομένου δὲ τούτου, δὲ Ἐκκλησιάρχης διανέμει κηρία
τοῖς ἀδελφοῖς· καὶ μετὰ τοῦτο, εὐθὺς λέγει δὲ Ἱερεὺς τὸ
τῆς Διαθήκης τῶν ἀγίων Παθῶν.

Ἐναγγέλιον Α'. κατὰ Ἰωάννην.

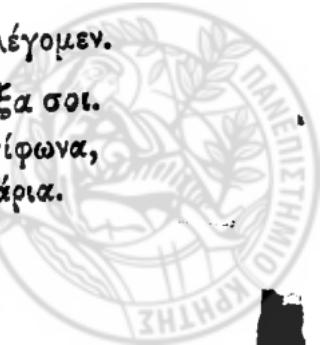
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Νῦν ἐδο-
ξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Τέλος. Εἰς δὲ εἰσῆλθεν αὐτὸς καὶ οἱ Μαθηταὶ,
αὐτοῦ.

Πληρουμένου δὲ ἑκάστου Εὐαγγελίου, λέγομεν.

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ σου Κύριε, δόξα σοι.

Εἴτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Ἀντίφωνα,
δευτεροῦντες ἄπαντα τὰ Τροπάρια.

Ἄρτιγωρος Α'. Ἡχος πλ. δ'.

Ἄρχοντες λαῶν συνήχθησαν κατὰ τοῦ Κυρίου,
καὶ κατά τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

Ἡχος δ αὐτός.

Λόγον παρά·ομον, κατέθεντο κατ' ἐξοῦ· Κύριε,
Κύριε, μὴ ἐγκαταλίπης με.

Ἡχος δ αὐτός.

Τὰς αἰτήσεις ἡμῶν, καθαρὰς τῷ Χριστῷ παρα-
στήσωμεν, καὶ ως φίλοι αὐτοῦ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν θύ-
σωμεν δι' αὐτὸν, καὶ μὴ ταῖς μερίμναις τοῦ βίου,
συμπνιγῶμεν ώς δ Ἰούδας· ἀλλ' ἐν τοῖς ταμείοις
ἡμῶν χράξωμεν· Πάτερ ἡ̄ών ὁ ἐν τοῖς Οὐρανοῖς,
ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δῆσαι ἡμᾶς.

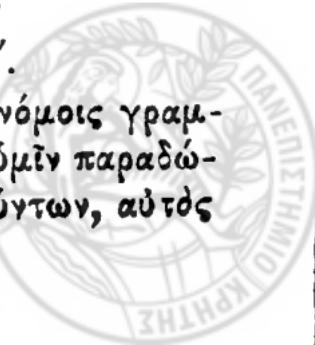
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίν.

, Ἡχος δ αὐτός.

Παρθένος ἔτεκες απειρόγαμε, καὶ Παρθένος ἔμει-
νας, Μήτηρ ἀνύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία· Χριστὸν
τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκέτευε, σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἄρτιγωρος Β'. Ἡχος πλ. β'.

Ἐδραμε λέγων δ Ἰούδας, τοῖς παρανόμοις γραμ-
ματεῦσι· Τί μοι θέλετε δοῦναι, καγὼ ὑμῖν παραδώ-
σω αὐτὸν; ἐν μεσῷ δὲ τῶν συμφωνούγτων, αὐτὸς

είστηκεις ἀοράτως συμφωνούμενος. Καρδιογνῶστα,
φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἥμῶν.

³Ηχος ὁ αὐτός.

Ἐν ἐλέει τὸν Θεὸν θεραπεύσωμεν, ὡσπερ Μα-
ρία ἐι τοῦ δείπνου, καὶ μὴ κτητώμεθα φ' λαργυ-
ρίαν, ὡς ὁ Ἰούδας, ἵνα πίντο τε μετὰ Χριστοῦ, τοῦ
Θεοῦ ἐσώμεθα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

³Ηχος ὁ αὐτός.

Ον ἔτεχες Παρθένε ἀνερμηνεύτως, διαπαντός ὡς;
Φιλάνθρωπον, μὴ διαλίπης δυτικοῦτα, ἵνα κινδύνων
σώσῃ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας.

'Αρτίφωρος Γ'. ³Ηχος β'.

Διὰ Λαζάρου τὴν ἔγερτιν Κύριε, τὸ Ωταννὰ σοι
ἐκραύγαζον, παῖδες τῶν Ἐβραίων Φιλάνθρωπε· ὁ
δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐχ ἡβουλήθη συνιέναι.

³Ηχος δ αὐτός.

Ἐν τῷ δείπνῳ τοῦ Χριστὲ ὁ Θεός, τοῖς Μαθηταῖς
σου προέλεγες Εἶς ἐξ ἥμῶν παρεδώσει με· ὁ δὲ πα-
ράνομος Ἰούδας, οὐχ ἡβουλήθη συνιέναι.

'Ο Αὐτός.

Ιωάννη ἐρωτήσαντι Κύριε, ὁ παραδιδούς σε τίς

ἔστι; τοῦτον διὰ τοῦ ἄρτου ὑπέδειξας· ὃ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐχ ἡβούληθη συνιέναι.

‘Ο Αὔτοίς.

Εἰς τριάκοντα ἀργύρια Κύριε, καὶ εἰς φίλημα δόλιον, ἐζήτουν Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι σε· ὃ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐχ ἡβούληθη συνιέναι.

‘Ο Αὔτοίς.

Ἐν τῷ Νιπτῆρι σου Χριστὲ ὁ Θεὸς, τοῖς Μαθηταῖς σου προέτρεπες. Οὕτω ποιεῖτε ὥσπερ ἴδετε· ὃ δὲ παράνομος Ἰούδας, οὐχ ἡβούληθη συνιέναι.

‘Ο Αὔτοίς.

Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ πειρασθῆτε, τοῖς Μαθηταῖς σου ὁ Θεὸς ἡμῶν ἔλεγες· ὃ δὲ παράνομος Ἰούδας οὐχ ἡβούληθη συνιέναι.

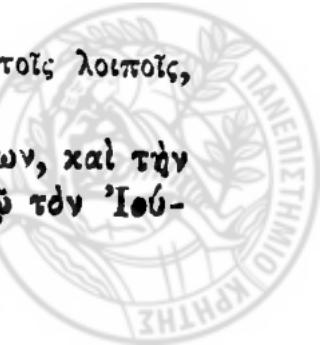
Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ‘Ο Αὔτοίς.

Διάσωσον ἀπὸ κίνδυνων, τοὺς δούλους σου Θεότοκε, διὶ πάντες μετὰ Θεόν, εἰς σὲ χαταφεύγομεν, ὡς ἄρρηκτον τεῖχος, καὶ προστασίαν.

Κάθισμα. Ἡχος βαρύς.

Ἐν τῷ παρόντι Καθίσματι, δόμοις καὶ ἐν τοῖς λοιποῖς, οὐ καθήμεθα, ἀλλ’ ἴσταμενοι ψάλλομεν αὐτὰ.

Ἐν τῷ δείπνῳ τοὺς Μαθητὰς δικτρέφων, καὶ τὴν σκῆψιν τῆς προδοσίας γινώσκων, ἐν αὐτῷ τὸν Ἰού-

δαν διήλεγξας· ἀδιόρθωτὸν μὲν τοῦτον ἐπιστάμενος,
γνωρίσαι δὲ κᾶσι βουλόμενος, ὅτι θέλων παρεδόθης,
ἴνα χόσμον ἀρπάσῃς τοῦ ἀλλοτρίου· Μακρόθυμε δόξα σοι.

Καὶ δὲ οὐρανὸς λέγει τὸ

Εὐαγγέλιον Β'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἔχεινω, ἐξῆλθεν δὲ Ἰησοῦς.

Τέλος. Ἀλλ' ίνα φάγωτι τὸ Πάσχα.

Ἄρτιφωρον Δ'. Ἡχος πλ. α'.

Σήμερον δὲ Ἰούδας, καταλιμπάνει τὸν διδάσκαλον
καὶ παραλαμβάνει τὸν Διάβολον· τυφλοῦται τῷ πάθει
τῆς φιλαργυρίας, ἐκπίπτει τοῦ φωτὸς, δὲ ἐσκοτισμένος· πῶς γάρ ηδύνατο βλέπειν, δὲ τὸν φωτιῆρα
πωλήσας, τριάκοντα ἀργυρίων; ἀλλ' ὅμιν ἀνέτειλεν
δὲ παθών μπέρ τοῦ χόσμου· πρὸς δὲν βοήσωμεν· Οὐ
παθών, καὶ συμπαθῶν ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Ἡχος δὲ Αὐτός.

Σήμερον δὲ Ἰούδας, παραποιεῖται θεοσέβειαν, καὶ
ἀλλοτριοῦται τοῦ χαρίσματος· ὑπάρχων μοθητὴς,
γίνεται προδότης· ἐν οἷς φιλικῷ, δόλον ὑποκρύπτει,
καὶ προτιμᾶται ἀφρόνως τῆς τοῦ Δειπότου ἀγάπης,
τριάκοντα ἀργύρια, δόηγὸς γενόμενος, συνεδρίου παρανόμου. Ἡμεῖς δὲ ἔχοντες σωτηρίαν τὸν
Χριστὸν, αὐτὸν δοξάσωμεν.

⁷Ηχος ἀ.

Τὴν φιλαρδελφίαν κτησώμεθα, ώς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ μὴ τὸ ἀσυμπαθὲς πρὸς τοὺς πληγίον ἄμων, ἵνα μὴ ως ὁ δοῦλος κατακριθῶμεν, ὁ ἀνελεήμων, διά τὰ δηγάρια, καὶ ως ὁ Ἰούδας μεταμεληθέντες, μηδὲν ὠφελήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

⁷Ηχος δ αὐτός.

Δεδοξασμένα περὶ σοῦ, ἐλαλήθη πανταχοῦ, ὅτι ἐκύησας σαρκὶ, τὸν τῶν δλων ποιητὴν, Θεοτόκε Μαρία, πανύμνητε, καὶ ἀπειρόγαμε.

Ἄντιφωρον Ε'. ⁷Ηχος πλ. β'.

Ο μαθητὴς τοῦ Διδασκάλου, συνεφώνει τὴν τιμὴν, καὶ τριάχοντα ἀργυρίοις, πέπρακε τὸν Κύριον, φιλήματι δολίῳ παραδοὺς αὐτὸν, τοῖς ἀγόμοις εἰς θάγατον.

Ο αὐτός.

Σήμερον ἔλεγεν δὲ Κτίστης Οὐρανοῦ καὶ γῆς,
τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ἡ γῆ ὡρα, καὶ ἔφθασεν
Ἰούδας δὲ παραδιδοὺς με· μὴ τις με ἀρνήσηται,
βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ, ἐν μέσῳ δύω λῃστῶν
πάσχω γὰρ ως ἄγθρωπος, καὶ σώζω ως φιλάνθρωπος,
τοὺς εἰς ἐμὲ πιστεύοντας.

Δδέα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

‘Ο αὐτός.

‘Η ἡρήτως, ἐπ’ ἐσχάτων συλλαβοῦσα, καὶ τε-
χοῦσα, τὸν Κτίστην τὸν ἴδιον, Παρθένε σῶζε, τοὺς
σὲ μεγαλύνοντας.

‘Αρτιφωρος σ’. Ἡχος βαρύς.

Σήμερον γρηγορεῖ δὲ Ἰούδας, παραδοῦναι τὸν
Κύριον, τὸν πρὸ τῶν αἰώνων Σωτῆρα τοῦ Κόσμου,
τῶν ἔχ πέντε ἄρτων, χορτάσαντα πλήθη. Σήμερον
δὲ ἀνομος, ἀρνεῖται τὸν Διδάσκαλον· μαθητὴς γενό-
μενος, Δεσπότην παρέδωκεν· δρυγυρίῳ πέπρακε, τὸν
μάννα χορτάσαντα τὸν ἄνθρωπον.

‘Ο αὐτός.

Σήμερον τῷ σταυρῷ προσήλωσαν, Ἰουδαῖοι τὸν
Κύριον, τὸν διατεμόντα τὴν θάλασσαν δάβδῳ, καὶ
διαγαγόντα αὐτοὺς ἐν ἑρήμῳ. Σήμερον τῇ λόγχῃ
τὴν πλευρὰν αὐτοῦ ἔκέντησαν, τοῦ πληγαῖς ματί-
ξαντος, ὑπὲρ αὐτῶν τὴν Αἴγυπτον, καὶ χολὴν ἐπό-
τισαν, τὸν μάννα, τροφὴν αὐτοῖς δύμορήσαντα.

‘Ο αὐτός.

Κύριε ἐπὶ τὸ πάθος τὸ ἔκούσιον, παραγενόμενος,
ἴσθας τοῖς Μαθηταῖς σου· Κἀν μίαν ὥραν οὐκ ἰσχύ-
σατε, ἀγρυπνῆσαι μὲτ’ ἐμοῦ, πῶς ἐπηγγείλατε, ἀπο-

Θνήσκειν δι' ἐμὲ; καὶ τὸν Ἰεύδαν θεάσασθε, πῶς οὐ καθεύδει, ἀλλὰ σκουδάζει προῖονται με τοῖς παρανόμοις; ἐγείρεοθε, προσεύξασθε, μὴ τις με ἀρνήσηται, βλέπων με ἐν τῷ σταυρῷ. Μαχρόθυμε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὕχος δ αὐτός.

Χαῖρε Θεοτόκε, ἡ τὸν ἀχώρητον ἐν Οὐρανοῖς χωρήσασα ἐν μήτρᾳ σου χαῖρε Παρθένε, τῶν Προφητῶν τὸ κήρυγμα, δι' ἣς ἡμῖν ἔλαμψεν δὲ Εὐμανουὴλ· χαῖρε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κάθισμα.

Ὕχος βαρύς.

Ποῖος σε τρόπος Ἰεύδα, προδότην τοῦ Σωτῆρος εἰργάσατο; μὴ τοῦ χοροῦ σε τῶν Ἀποστόλων ἔχωρησε; μὴ τοῦ χαρίσματος τῶν ιαμάτων ἐστέρησε; μὴ συνδειπνήσας ἔχείνοις, σὲ τῆς τραπέζης ἀπώσατο; μὴ τῶν ἄλλων γίψας τοὺς πόδας, τοὺς σοὺς ὑπερείδεν; Ὡ πόσων ἀγαθῶν ἀμνήμων ἐγένου! καὶ σοῦ μεν ἡ ἀχάριστος, στηλιτεύεται γνώμῃ· αὐτοῦ δὲ ἡ ἀνείκαστος, μαχροθυμία κηρύττεται, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Εὐαγγέλιον Γ'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἔκείνῳ οἱ στρατιῶται.

Τέλος. Καὶ ἔξελθὼν ἔξω, ἐκλαυσε πικρῶς.

Ἄρτιφωρος Ζ'. Ἡχος π.λ. δ'.

Τοῖς συλλαβοῦσί σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος,
οὗτως ἐβόας Κύριε· Εἰ καὶ ἐπατάξχτε τὸν ποιμένα,
καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθη-
τὰς μου, ἡδυνάμην πλείσους ἢ δώδεκα λεγεωνας πα-
ραστῆσαι Ἀγγέλων· ἀλλὰ μακροθυμῶ, οὐα πληρω-
ρωθῆ, ἢ ἐδήλωσα ὑμῖν διὰ τῶν Προφητῶν μου, ἀδη-
λα καὶ χρύφια· Κύριε δόξα σοι.

Ἡχος δ αὐτός.

Τρίτον ἀρνησάμενος δ Πέτρος, εὐθέως τὸ βῆθεν
αὐτῷ συνῆχεν, ἀλλὰ προσήγαγέ σοι δάκρυα μετα-
νοίας· Ο Θεός ιλάσθητί μοι καὶ σῶσον με.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο αὐτός

Ως πύλην σωτήριον, καὶ παράδεισον τερπνὸν,
καὶ φωτός ἀεδίου, νεφέλην ὑπάρχουσαν, τὴν ἄγιαν
Παρθένον ὑμνήσωμεν ἀπαντες, λέγοντες τὸ χαῖρε
αὐτῇ.

Ἄρτιφωρος Η'. Ἡχος β'.

Εἴπατε παράνομοι· Τί ἥκούσατε παρὰ τοὺς Σωτῆ-
ρος ἥμῶν; οὐ γόμον ἔξέθετο, καὶ τῶν Προφητῶν
τὰ διδάγματα; πῶς οὖν ἐλογίσασθε Πιλάτῳ παρα-

δοῦναι, τὸν ἐκ Θεοῦ Θεόν λόγον, καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν;

Ο αὐτός.

Σταυρωθήτω ἔχραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντρυφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντίεύεργέτου, ἥτοι οὗντο λαβεῖν, οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστὲ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων, καὶ σῶσαι ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ο αὐτός.

"Οι οὐχ ἔχομεν παρρησίαν, διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα δυσώπησον, Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γάρ ισχύει δέησις Μητρὸς, πρὸς εὔμενειαν Δεσπότου. μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν ἕκειας ἡ πάντεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστὶ, καὶ σώζειν δυνάμενος, οὐ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

'Αρτίφωρος Θ'. Ἡχος γ'.

"Εστησαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὴν τιμὴν τοῦ τετιμημένου, διὰ τοῦτο ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ. Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειραχμὸν· τὸ μὲν πιεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενῆς· διὰ τοῦτο γρηγορεῖτε.

Ἡχος δ αὐτός.

"Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμα μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν

δίψαν μου ἐπότισάν με ὅξος· σὺ δὲ Κύριε ἀνάστησόν
με, καὶ ἀνταποδώσω αὐτοῖς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Οἱ ἔξι ἐθνῶν ὑμνοῦμέν σε Θεοτόχε ἀγνή, δτὶ Χρι-
στὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἔτεκες, τόν ἐκ τῆς κατάρας
τοὺς ἀνθρώπους, διὰ σοῦ ἐλευθερώταντα.

Κάθισμα.

Ἔχος πλ. δ'.

“Ω πᾶς Ἰούδας ὁ ποτὲ σου μαθητὴς, τὴν προδο-
σίαν ἐμελέτα κατὰ σοῦ! συνεδείπνησε δολίως, ὁ
ἐπίβουλος καὶ ἀδικος· πορευθεὶς εἶπε τοῖς Ἱερεύσι·
Τί μοι παρέχετε, καὶ πιραδώσω ὑμῖν ἐκεῖνον, τὸν
νόμον λύσαντα, καὶ βεβηλοῦντα τὸ Σάββατον; Μα-
χρήθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ἐναγγέλιον Δ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἔχει· ω ἄγουσι τόν Ἰησοῦν.

Τέλος. Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς, ἵνα
σταυρωθῇ.

Ἀρτιγωρος, Ι'. Ἔχος πλ. β'.

“Ο αναβαλλόμενος φῶς ὡς ἴμάτιον, γυμνὸς εἰς
χρίσιν ἵστατο, καὶ ἐν σιαγόνι, ράπισμα ἐδέξατο, ὑ-
πὸ χειρῶν ὡς ἐπλασεν· δὲ παράνομος λαὸς, τῷ
Σταυρῷ προσήλωσε, τὸν Κύριον τῆς δόξης· τότε τὸ

καταπέτασμα τοῦ Ναοῦ ἐσχίσθη· ὁ ἥλιος ἐσκότασε,
μὴ φέρων θεάσαοθε, Θεὸν ὑβριζόμενον, ὃν τρέμει
τὰ σύμπαντα· Αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

‘Ο αὐτός.

‘Ο μαθητὴς ἡρνήσατο, ὁ ληστὴς ἐβόησε· Μνήσθη-
τί μου Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. ‘Ο αὐτός.

Εἰρήνευσον τὸν Κόσμον, ὁ ἐκ Παρθένου καταδε-
ξάμενος Κύριε, σάρκα φορέσαις ὑπὲρ δούλων, ἵνα
συμφώνως, σὲ δοξολογοῦμεν φιλάνθρωπε.

‘Αρτίφωρος ΙΑ'. Ἡχος πλ. β'.

‘Αντὶ ἀγαθῶν, ὃν ἐποίησας Χριστὲ, τῷ γένει τῶν
Ἐβραίων, σταυρωθῆναι σε κατεδίκασαν, δέος καὶ
χολήν σε ποτίσαντες. Ἀλλά δές αὐτοῖς Κύριε κα-
τὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὅτι εὖ συνήκαν, τὴν σὴν συγκα-
τάβασιν .

‘Ο αὐτός.

‘Επί τῇ πρεδοσίᾳ οὐκ ἡρκέσθησαν Χριστὲ τὰ γέ-
νη τῶν Ἐβραίων, ἀλλ’ ἔχίνουν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,
μυκητηρισμὸν καὶ χλεύην προσάγοντες. Ἀλλὰ δές
αὐτοῖς Κύριε, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, ὃι κενὰ, κατὰ
σοῦ ἐμελέτησαν.

‘Ο αὐτός.

Οὕτε γῆ ως ἐσείσθη, οὕτε πέτραι ως ἐρράγησαν,

Ἐβραίους ἔπεισαν, οὗτε τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα,
οὔτε τῶν νεκρῶν ἢ Ἀνάστασις. Ἀλλὰ δός αὐτοῖς
Κύριε κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν, δτὶ κενὰ κατὰ σοῦ ἐμε
λέτησαν.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Θεὸν ἔχ σοῦ σαρκωθέντα ἔγνωμεν, Θεοτόκε Παρ-
θένε, μόνη ἀγνὴ, μόνη εὐλογημένη· διὸ ἀπαύστως,
σὲ ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

'Αρτιφωρον ΙΒ'. Ἡχος πλ. δ'.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαός μου τὸ
ἐποίησά σοι, ἵνα τί σοι παρηνώχλησα; τοὺς τυφλούς
σου ἐφώτισα, τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα, ἀνδρά
ὄντα ἐπὶ κλίνης ἡγωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίη-
σά σοι, καὶ τὶ μοι ἀντακέδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα χο-
λὴν· ἀντὶ τοῦ ὅδατος δέξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶν με,
σταυρῷ με προσηλώσατε. Οὐχέτι στέγω λειπόν,
καλέσω μου τὰ ἔθνη, κἀκεῖνά με δοξάσουσι, σὺν τῷ
Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι· κἀγὼ αὐτοῖς διωρήσομαι,
ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁ αὐτός.

Σήμερον τοῦ Ναοῦ τὸ καταπέτασμα, εἰς ἔλεγχον
ρήγνυται τῶν παρανόμων· καὶ τὸς ἴδιος ἀκτίνας, ὁ
ἥλιος κρύπτει, Δεσπότην δρῶγ σταυρούμενον.

‘Ο αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαῖοι καὶ Φαρι-
σαῖοι, ὁ χορὸς τῶν Ἀποστόλων βοᾶ πρὸς ἡμᾶς. Ἰδε
ναός, ὃν ὑμεῖς ἐλύσατε· ἵδε ἀμνὸς, ὃν ὑμεῖς ἔσταυ-
ρώσατε· τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ’ ἔξουσίᾳ ἔχυτοῦ
ἀνέστη. Μή πλανᾶσθε Ἰουδαῖοι. αὐτὸς γὰρ ἔστιν ὁ
ἐν Θαλάσσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐ-
σὶν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

‘Ο αὐτός.

Χαῖρε ἡ πύλη τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἥτις δὲ "Υ-
ψιστος μόνος δώδευσε, καὶ πάλιν ἐσφραγισμένην
κατέλιπεν,, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Κάθισμα.

Ἔχος πλ. δ'.

“Οτε παρέστης τῷ Κοιτάφᾳ δὲ Θεός, καὶ παρεδόθης
τῷ Πιλάτῳ δὲ Κριτής, αἱ οὐράνιαι Δυνάμεις, ἐκ τοῦ
φόβου ἐσαλεύθησαν· τότε δὲ καὶ ὑψώθης ἐπὶ τοῦ
ξύλου ἐν μέσῳ δύω ληστῶν, καὶ ἐπογίσθης μετὰ
ἄνομων δὲ ἀναμάρτητος, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.
ἀνεξίκακε, Κύριε, δόξα σοι.

Εὐαγγέλιον Ε'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἔχείνω, ἵδων Ἰούδας.

Τέλος. Ἱγα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

'Αρτίφωρος ΙΓ'. Ἡχος πλ. β'.

Τὸ ἄθροισμα τῶν Ἰευδαίων, τῷ Πιλάτῳ ἡγήσαντο σταυρωθῆναι σε Κύριε· αἵτιαν γάρ ἐν σοὶ μὴ εὔροντες, τὸν ὑπεύθυνον Βραβεῖαν ἡλευθέρωσαν, καὶ σὲ τὸν Δίκαιον κατεδίκασαν, μιαιφονίας ἔγκλημα κληρωσάμενοι. Άλλὰ ἕδος αὐτοῖς Κύριε, τὸ ἀνταπόδομα αὐτῶν, δτὶ κενὰ κατὰ σοῦ ἐμελέτησαν.

'Ο αὐτός.

"Ον πάντα φρίσσει καὶ τρέμει, καὶ πᾶσα γλῶσσα ὅμνεῖ, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν, καὶ Θεοῦ σοφίαν, οἱ Ἱερεῖς ἐρήμαπισαν, καὶ ἔδιωκαν αὐτῷ χολήν· καὶ πάντα παθεῖν κατεδέξατο, σῶσαι θέλων ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν, τῷ ἴδιῳ Αἴματι, ως φιλάνθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. 'Ο αὐτός.

Θεοτόκε ἡ τεκοῦσα, διά λόγου ὑπὲρ λόγον, τὸν Κτίσην τὸν ἴδιον, αὐτὸν δρσώπει, σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

'Αρτίφωρος ΙΔ'. Ἡχος πλ. Δ'.

Κύριε, δ τὸν Ληστὴν συνοδειπόρον λαβὼν, τὸν ἐν αἴματι χειρας μολύναντα, καὶ ἡμᾶς συν αὐτῷ καταρίθμησον, ως ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

'Ο αὐτός.

Μικρὰν φωνὴν ἀφῆκεν ὁ Ληστῆς ἐν τῷ σταυρῷ,

μεγάλην πίστιν εὗρε, μιᾶς διοπῆς, ἐσώθη, καὶ πρῶτος
Παραδείσου, πύλας ἀνοίξας εἰσῆλθεν· διὸ αὐτοῦ τὴν
μετάνοιαν προσδεξάμενος, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Χαῖρε ἡ δί· Ἀγγείλου τὸν χαρὰν τοῦ Κόσμου δε-
ξαμένη· χαῖρε ἡ τεκοῦσα, τὸν Πονήματόν σου καὶ Κύ-
ριον· χαῖρε ἡ ἀξιωθεῖσα γενέθαι, Μήτηρ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ.

Ἄρτιφωρον IE'. Ἡχος πλ. β'.

Τὸ παρὸν ψάλλεται ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν
δμοῦ, κατὰ Στίχον.

Σήμερον χρεμάται ἐπὶ ξύλου, ὁ ἐν ὕδαις τὴν γῆν
χρεμάσας. (*Ἐκ γ'*.) Στέφανον ἔξι ἀκανθῶν περιτίθε-
ται, ὁ τῶν Ἀγγέλων Βισιλεύς. Ψευδὴ πορφύραν
περιβάλλεται, ὁ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸνέν τε φέλαις.
Πάπισμα κατεδέξατο, ὁ ἐν Ιορδάνῃ ἐλευθερώσας
τὸν Ἄδαμ. Ἡλοὶς προσηλώθη, ὁ Νιμφίος τῆς Ἐκ-
κλησίας. Λόγγη ἐκεντήθη ὁ Γιός τῆς Παρθένου.
Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (*Ἐκ γ'*.) Δεῖξον
ἡμῖν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Ἡχος δ αὐτός.

Μὴ ὡς Ἰουδαῖοι ἔορτάσωμεν· καὶ γάρ τὸ Πάσχα
ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστὸς ὁ Θεός. ἀλλ᾽ ἐκ-
καθάρωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ, καὶ εἰ-

λικριγῶς δεηθῶμεν αὐτῷ. Ἀνάστα Κύριε, σῶσον
ἡμᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

‘Ο αὐτός.

‘Ο Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ Ἀνάστασις ὑ
πάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ’ αὐτῷ πεποιθότες, σὲ
τὸν σταυρωθέντα, Θεόν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον
ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν. Θειοτοκίον. ‘Ο αὐτός.

‘Ορῶσά σε χρεμάμενον, Χριστὲ ἡ σὲ κυήσασα, ἀ-
νεβόα· Τί τὸ ξένον ὁ δρῶ, μαστήριον Γιέ μου; πῶς
ἐπὶ ξύλου θρήσκεις, σαρκὶ πηγνύμενος, ζωῆς χορηγέ.

Κάθισμα.

Ἔχος δ'.

Ἐξηγόρασας ἡμᾶς, ἐκ τῆς κατάρας, τοῦ νόμου,
τῷ τιμίῳ σου Αἴματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ
τῇ λόγχῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθνασίαν ἐπήγασας ἀ-
θρώποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξα σοι.

Ἐναγγέλιον σ'. κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ οἱ στρατιῶται ἀπήγαγον.

Τέλος. Καὶ πιστεύσωμεν αὐτῷ.

Εἶτα ψάλλομεν τοὺς Μακαρισμοὺς εἰς Στίχ. ἦ.

Ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου Μνήσθητι ἡμῶν Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ
Βασιλείᾳ σου. Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ
Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Μακάριοι οἱ πρᾳεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

Ἔχος δ'.

Διὰ ξύλοις δὲ Ἀδὰμ, Παραδείσου γέγονεν ἀποικος· διὰ ξύλου δὲ σταυροῦ, δὲ Ληστῆς Παράδεισον ὥκησεν· δὲ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολὴν ἡθέτησε τοῦ ποιήσαντος· δὲ δὲ συσταυρούμενος, Θεὸν ωκολόγησε τὸν χρυπτόμενὸν· Μνήσθητε καὶ ἡμῶν Σωτὴρ ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικκιοσύνην ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

Τὸν τοῦ νόμου Ποιητὴν, ἐκ μαθητῶν ὧν ἤσαντο ἄνομοι, καὶ ὡς παράνομον αὐτὸν, τῷ Πιλάτου βῆματι ἔστησαν, κραυγάζοντες· Σταύρωσον, τὸν ἐρήμῳ τούτους μανναδότήσαντα. Ἡμεῖς δὲ τὸν δίκαιοιν, Ληστὴν μιμησάμενοι, πίστει κράζομεν· Μνήσθητε καὶ ἡμῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

Τῶν θεοκτόνων δὲ ἐτμὸς, Ἰουδαίων ἔθνος τὸ ἄνομον, πρὸς Πιλάτον ἐμμαγῶς, ἀνακράζων ἔλεγε· Σταύρωσον, Χριστὸν τὸν ἀνεύθυνον· Βαραβᾶν δὲ μᾶλλον οὗτοι ἤτήσαντο. Ἡμεῖς δὲ φθεγγόμεθα, Ληστοῦ τοῦ εὐγνώμονος, τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν· Μνήσθητε καὶ ἡμῶν σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Μακάριοι οι καθαροί τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεόν ὄφονται.

‘Η ζωηφόρος σου Πλευρά, ως ἐξ Ἐδέμ πηγὴ ἀναβλύζουσα, τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστὲ, ως λαγήχον ποτίζει Παράδεισον, ἐντεῦθεν μερίζουσα, ως εἰς ἀρχὰς εἰς τέσσαρα Εὐαγγέλια, τὸν κόσμον ἀρδεύουσα, τὴν κτίσιν εὐφραίνουσα, καὶ τὰ ἔθνη πιστῶς, διδάσκουσα, προσκυνεῖν τὴν Βασιλείαν σου.

Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοὶ ὅτι αὐτοὶ Τίοι Θεοῦ κληθήσονται.

Ἐσταυρώθης δι’ ἑμὲ, ἵνα ἐμοὶ πηγάσης τὴν ἀφεσιν· ἔκεντήθης τὴν πλευρὰν, ἵνα κρουνούς ζωῆς ἀναβλύσῃς μοι· τοῖς ἥλοις προσήλωσαι, ἵνα ἐγὼ τῷ βάθει τῶν παθημάτων σου, τὸῦ ὑψίς τοῦ κράτους σου, πιστούμενος κράζω σοι ζωοδότα Χριστὲ· Δόξα καὶ τῷ Σταυρῷ Σῶτερ καὶ τῷ Πάθει σου.

Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἔνεκεν δικαιοσύνης, ὅτι αὐτῶν ἔστιν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Σταυρουμένου σου Χριστὲ, πᾶσα ἡ κτίσις βλέπουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδονεῖτο φόβῳ τοῦ κράτους σου· φωτιῆρες ἐκρύπτεντο, καὶ τοῦ Ναοῦ ἐρήμαγη τὸ καταπέτασμα, τὰ ὅρη ἐτρόμαξαν, καὶ πέτραι ἐτχίσθησαν, καὶ Ληστῆς ὁ πιεστὸς, κραυγάζει σοι σὺν ἡμῖν, Σωτὴρ τὸ Μνήσθητι.

Μακάριοι ἔστε ὅταν ὄνειδισωσιν ἡμᾶς, καὶ διώξωσι, καὶ εἰπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ’ ἡμῶν, ψευδόμενοι ἔνεκεν ἐμοῦ.

Τὸ χειρόγραφον ἡμῶν, ἐν τῷ σταυρῷ διέρρηξας

Κύριε, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς, τὸν ἔχεῖσε
τύραννὸν ἔδησας, βυσάμενος ἀπαντας, ἐκ δεσμῶν
θανάτου τῇ ἀιαστάσει σου· δι' ἣς ἐψωτίσθηκεν, τι-
λάνθρωπε Κύριε, καὶ βοῶμεν σοι· Μνήσθητι καὶ ἡ-
μῶν Σωτὴρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Χαίρετε καὶ ἀγαλλιάσσθε ὅτι ὁ μισθὸς αὐτῶν πολὺς ἐν τοῖς
Οὐρανοῖς.

‘Ο ψυχθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ τοῦ θινάτου λύ-
σας τὴν δύναμιν, καὶ ἐξαλείψας ὡς Θεός, τὸ καθ'
ἡμῶν χειρόγραφον Κύριε, Ληστοῦ τὴν μετάνοιαν,
καὶ ἡμῖν παράσχου μόνε φιλάνθρωπε, τοῖς πίστει
λατρεύουσι, Χριστὲ δὲ Θεός ἡμῶν, καὶ βοῶμεν σοι·
Μνήσθητι καὶ ἡμῶν, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Δόξα.

Τὸν Πατέρα καὶ Γέδον, καὶ τὸ Πνεῦμα πάντες τὸ
“Ἄγιον, δμοφρόνως οἱ πιστοὶ, δοξολογεῖν ἀξίως εὐ-
ξώμεθα, Μονάδα Θεότητος, ἐν τρισὶν ὑπάρχουσαν
ὑποστάσεσιν, ἀσύγχυτον μένουσαν, ἀκλῆν, ἀδιαιρέ-
τον καὶ ἀπρόξειτον· δι' ἣς ἐκλυτρούμεθα, τοῦ πυρὸς
ιῆς κολάσεως.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὴν Μητέρα σου Χριστὲ, τὴν ἐν σαρκὶ ἀσπόρως
τεκοῦσάν σε, καὶ Παρθένον ἀληθῶς, καὶ μετὰ τόχου
μείγασαν ἀφθορον, αὐτὴν σοι προσάγομεν, εἰς πρε-

σείαν Δέσποτα πολυέλεε, πταισμάτων συγχωρησιν,
δωρήσασθαι πάντοτε, τοῖς χρυγάζουσι. Μνήσθητι
καὶ ἡμῶν Σωτῆρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου.

Προκείμενορ Ήχος δ'.

Διεμερίσαντο τά ἴματιά μου ἔχυτοῖς. καὶ ἐπὶ τὸν
ἴματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στήχ. Ὁ Θεὸς δὲ Θεός μου, πρόσχες μοι· οὐα τὶ
ἐγκατέλιπές με.

Εὐαγγέλιορ Ζ'. κατὰ Ματθαῖορ.

Τῷ καιρῷ ἔκεινῳ, ἐλθόντες οἱ στρατιῶται
Τέλος. Ἀληθῶς Θεοῦ Γίδος ἦν οὗτος.

Εἶτα τίθεται ἀνάγνωσις· καὶ μετὰ τὸν Ν'. Ψαλμὸν, εὐθὺς,

Εὐαγγέλιορ Η'. κατὰ Λουκᾶν·

Τῷ καιρῷ ἔκεινῳ, ἤγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Τέλος. Ὁρῶ ται ταῦτα.

Καὶ εὐθὺς φάλλομεν τὸ ἐπόμενον Τριώδιον, τοὺς Είρμοὺς
ἀνὰ β'. καὶ τὰ Τροπάρια ἀνὰ δ'. ἡ σ'. κατὰ τὴν ποσότητα
αὐτῶν ὑστερον δὲ πάλιν Καταβασίαι, οἱ αὐτοὶ Είρμοι ὑπ'
ἀμφοτέρων τῶν Χορῶν.

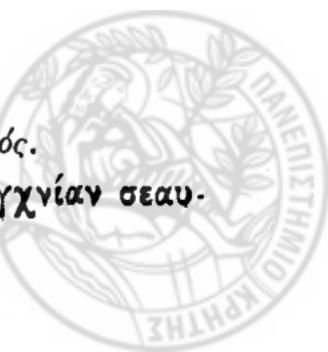
Τριώδιορ οὗ ἡ ἀκροστιχίς·

Προσάββατόν τε.

Ποίημα Κοσμὰ Μοναχοῦ·

Ωδὴ ἡ Ήχος πλ. β'. Ὁ Είρμος.

» Πρὸς σὲ δρθρίζω, τὸν δι' εύσπλαγχνίαν σεαυ-

» τὸν, τῷ πεσόντι κενώσαντα ἀτρέπτως, καὶ μέ-
» χρὶ πιθῶν, ἀπαθῶς ὑποκύψαντα, Λόγε Θεοῦ·
» Τὴν εἰρήνην παράσχου μοι φιλάνθρωπε.

Τροπάρια.

Ρυθμέντες πόδας, καὶ προκαθαρθέντες, μυστη-
ρίου μεθέξει, τοῦ θείου νῦν Χριστὲ, σοῦ οἱ ὑπηρέται,
ἐκ Σιών ἐλαϊῶνος, μέγα πρὸς ὅρος συνανήλθον,
ὑμνοῦντες σε φιλάνθρωπε.

Ορᾶτε ἔφης, φίλοι μὴ θροεῖσθε· νῦν γὰρ ἡγγικεν
ῶρα, ληφθῆναι με κτανθῆναι χερσὶν ἀνόμων· πάν-
τες δὲ σκορπισθῆσεσθε, ἐμὲ λιπόντες· οὓς συνάξω,
κηρῦξαι με φιλάνθρωπον·

Καταβασια. Πρὸς σὲ δρθρίζω.

Κοντάκιον Ἡχος πλ. δ'.

Τόν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνή-
σωμεν αὐτὸν γὰρ κατεὶδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου καὶ
ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις δὲ Γίδες
καὶ Θεός μου.

Ο Οἶκος.

Τὸν ἕδιον Ἀρνα, ἡ ἀμνὰς θεωροῦσα πρός σφιγγὴν
ἔλκόμενον, ἡκελούθει Μαρία, τρυχομένη μεθ' ἐτέ-
ρων γυναικῶν, ταῦτα βιώσα· Ποῦ πορεύῃ τέκνον;
τίνος χάριν, τὸν ταχὺν δρόμον τελεῖς; μὴ ἐτερος γά-

μος πάλιν ἔστιν ἐν Κανᾶ; κἀκεῖ νῦν σπεύδεις, ἵν' ἔξ
ὑδατος αὐτοῖς οἶνον ποιήσῃς; συνέλθω σοι Τέχνον, ἢ
μείνω σοι μᾶλλον; δός μοι λόγον Λόγε, μὴ σιγῶν
παρέλθης με, δ' ἀγνῆν τηρήσας με· οὐ γὰρ ὑπάρχεις
δὲ Γίδος καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Παρασκευῇ, τὰ ἄγια καὶ
σωτήρια καὶ φρικτὰ Πάθη τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ
Σωτῆρος ὑμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιτελοῦμεν, τοὺς
ἐμπτυσμοὺς, τὰ βαπτίσματα, τὰ χολαφίσματα, τὰς
ὕβρεις, τοὺς γέλωτας, τὴν πορφυρὰν χλαινίν, τὸν
κάλαμον, τὸν σπόγγον, τὸ δέξιον, τοὺς ἥλους, τὴν
λόγχην, καὶ πρὸ πάντων, τὸν σταυρὸν, καὶ τὸν θά-
νατον, ἀ δι' ἡμᾶς; ἐκών κατεδέξατο· ἔτι δὲ καὶ τὴν
τοῦ εὐγνώμονος ληστοῦ, τοῦ συζαυρωθεντος αὐτῷ,
σωτήριον ἐν τῷ σταυρῷ ὁμολογίαν.

Στέγοις εἰς τὴν Σταύρωσιν.

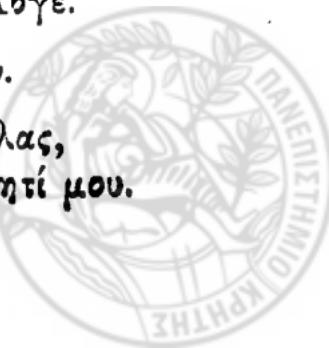
Ζῶν εἴ Θεός σύ, καὶ νεκρωθεὶς ἐν ξύλῳ,

Ω νεκρὲ γυμνὲ, καὶ Θεοῦ ζῶντος Λόγε.

Ἔτεροι εἰς τὸν εὐγνώμονα ληστήν.

Κεκλεισμένας ἥνοιεῖς τῇ; Ἐδὲμ πύλας,

Βαλῶν δὲ ληστὴς κλείδα τὸ, Μνήσθητί μου.

Κατὰ τὸ ἑσπέρας τῆς σήμερον, ἵτις ἦν τότε ἡ πρὸ τῶν Άζύμων ἡμέρα, τουτέστιν ἡ τοῦ νομικοῦ Πάσχα παραμονὴ, Μαρτίου 22. ἡμέρα ἡ τῆς Ἐβδομάδος, συνεδείπνησεν ἐν τῇ πόλει ὁ Ἰησοῦς μετὰ τῶν δώδεκα. Εὐλόγησε τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον, καὶ παξέδωκε τὸ Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας. Ἐνιψε τοὺς πόδας τῶν Μαθητῶν, εἰς ὑπόδειγμα ταπεινώσεως. Εἶπε ταρρόσιᾳ, ὅτι εἰς ἐξ αὐτῶν ἐμελέται τὴν κατ' αὐτοῦ προδοσίαν· καὶ ἔδειξε τὸν προδότην, δοὺς εἰς τὸν Ἰούδαν ψωμίου κομμάτιον, βεβηχμένον εἰς τοῦ τρυπλίου (πιάτου) τὸν ζωμόν. Ἐξελθόντος ἐκείνου εὐθὺς, ἐδίδαξε τοὺς Μαθητὰς τὰ ὑπερφυῆ καὶ τελευταῖα μαθήματα, ὅσα ἐμπεριέχονται εἰς τὸ ἀ. Εὐχαγγέλιον τῶν ἀγίων Παθῶν. — Ἐξέρχεται μετὰ ταῦτα ὁ Θεάνθρωπος εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, καὶ ἔκει ἔρχεται λυπεῖται καὶ ἀδημονεῖν. Ἀναχωρεῖ κατ' ἰδίαν, καὶ κλίνας τὰ γόνατα προσεύχεσθαι ἐκτενῶς· καὶ ἐκ τῆς πολλῆς ἀγωνίας γίνεται ὁ ἴδρως αὐτοῦ, ὃς αἷματος πηκτοῦ κόρμοι, πίπτοντες εἰς τὴν γῆν. Μόλις πληροῖ τὴν ἐναγώνιον ἐκείνην προσευχὴν, καὶ ἰδοὺ, φθάνει καὶ ὁ Ἰούδας μετὰ στρατιωτῶν ἐνόπλων καὶ ὅχλου πολλοῦ, καὶ χαιρετήσας, καὶ φιλήσας δολίως τὸν Διδάσκαλον, παραδίδει αὐτόν.

Συλλαμβάνεται τὸ λοιπὸν δὲ Ἰησοῦς, καὶ φέρεται δέσμῳς πρὸς τοὺς Ἀρχιερεῖς Ἄνναν καὶ Καϊάφαν. Οἱ Μαθηταὶ σκορπίζονται, καὶ ὁ θερμότερος τῶν ἄλλων Πέτρος, ἀκολουθήσας αὐτὸν ἔως εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν αὐλὴν, ἀρνεῖται καὶ αὐτὸς τελευταῖον, ὅτι ἐστὶν αὐτοῦ Μαθητὴς. Οἱ δὲ θεῖοι Διδάσκαλος παριστάνεται ἐμπροσθεγ τοῦ παραγόμου συνε-

δρίου, ἔξετάξεται περὶ τῶν Μαθητῶν καὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ, ἔξηρκίζεται εἰς τὸν Θεόν ἵνα εἴπῃ, ἐὰν αὐτὸς ὑπάρχῃ τῷντι δΧριστός· καὶ εἰπὼν τὴν ἀλήθειαν, κρίνεται θανάτου ἔνοχος, τάχα ως θλασφημήσας. Ἐφεξῆς ἐμπτύεται εἰς τὸ πρόσωπον, ῥιπίζεται, γρονθοκοπεῖται, ἐμπαίζεται παντοιοτρόπως δι’ ὅλης τῆς νυκτὸς, ἐώς πρωΐας.

’Ωδὴ ἡ. Ὁ Εἱρμός.

« Στήλην χακίσας ἀντιθέου, Παιδες θεῖοι παρε-
» δειγμάτισαν· κατὰ Χριστοῦ δὲ φρυαττόμενον ἄνο-
» μον συνέδριον, βουλεύεται κενὰ, κτεῖναι μελετᾶ,
» τὸν ζωῆς χρατοῦντα παλάμη· ὃν πᾶσα κτίνις εὖ-
» λογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας. »

Τροπάρια.

’Απὸ βλεφάρων Μαθηταῖ, νῦν ὑπονον ἔφης Χριστὸν
τινάξατε· ἐν προσευχῇ δὲ γραγορεῖτε, πειρασμῷ
μήπως ὅλησθε, καὶ μάλιστα Σίμων· τῷ χραταιῷ
γὰρ μείζων πεῖρα· γνῶθι με Πέτρε, ὃν πᾶσα κτί-
σις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βέβηλον ἔπος τῶν χειλέων, οὐ ποτε προήσομαι
Δέσποτα· σὺν σοὶ θανοῦμαι ως εὐγνώμων, γὰν οἱ
πάντες ἀρνήσωνται· ἐβόησε Πέτρος· σὰρξ οὐδὲ
αἷμα, δ Πατήρ σου ἀπεκάλυψέ μοι σὲ, ὃν πᾶσα κτί-
σις, εὐλογεῖ δοξάζουσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βάθεις σοφίας θεῖκῆς, καὶ γνώσιως οὐ πᾶν ἔξη-
ρεύνησας· ἀβυσσογ δέ μου τῶν χριμάτων, οὐ κατέ-

λαβεις ἄνθρωπε· ὁ Κύριος ἔφη. Σὰρξ οὖν ὑπάρχων,
μὴ καυχῶ· ἀρνήσῃ τρίτον γάρ με, διὰ πᾶσα χτίσις,
εὐλογεῖ διδοῦσα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄταγορεύεις, Σίμων Πέτρε, ὅπερ πείσῃ τάχος ὡς
εἰρηγιαι, καὶ σοὶ παιδίτικη, οἷα θάττον προσελθοῦσα
πτοήσει σε· ὁ Κύριος ἔφη· πικρῶς δακρύσας, ἔξεις
ὅμως εὐίλατόν με, διὰ πᾶσα χτίσις, εὐλογεῖ διδοῦ-
σα εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αἶνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν.

Καταβούσα. Στήλην κακίας ἀντιθέου.

Ωδὴ θ'. Ὁ Ειρμός.

«Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χιρουσθίμ, καὶ ἐνδοξοτέ-
» ραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδικοθόρως,
» Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ
» μεγαλύομεν.

Τροπάρια.

Ολέθριος ὑπεῖρα θεοστυγῶν, πονηρευομένων,
θεοκτόνων συναγωγὴ, ἐπέστη Χριστέ σοι, καὶ ὡς
ἀδίκον εἶλκε, τὸν Κτίστην τῷ ἀπάντων διὰ μεγα-
λύομεν.

Νόμον ἀγνοῦντες οἱ ἀσεβεῖς, φωνὰς προφητῶν
τε, μελετῶντες διακενῆς, ὡς πρόβατον εἶλκον, σὲ
τὸν πάντων Δεσπότην, ἀδίκων σφαγιάσαι· διὰ με-
γαλύονομεν.

Τοῖς ἔθυεσιν ἔχδοτον τὴν ζωὴν, σὺν τοῖς Γραμ-

ματεῦσιν, ἀναιρεῖσθαι οἱ Ἱερεῖς, παρέσχον, πληγέντες, αὐτοφθόνω κακίᾳ, τὸν φύτει Ζωοδότην, διὰ μεγαλύνομεν.

Ἐκύκλωταν κύνες ώς πολλοὶ, ἐκρότησαν, Ἀιαξ, σιλγόνα σὺν δραπισρῷ· ἡρώτων τε, σοῦ δὲ, ψευδῆ κατεμιρτύρουν, καὶ πάντα ὑπομείνας, ἀπαντας ἔσωσας.

Καταβασία. Τὴν τυπιωτέραν τῷ Χερουβίμ.

Ἐξαποστειλάριον. Ἡχος γ'.

Τὸν ληγεῖν αὐθημερὸν, τοῦ Παραδείσου ἡξιώσας Κύριε· καὶ τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, φώτισον καὶ σῶσόν με. 'Ex γ'.

Εὐαγγέλιον Θ'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καὶ ὦ ἔκεινῷ, εἰςήκεισαν παρὰ τῷ σταυρῷ.
Τέλος. Οψονται εἰς διὰ ἔξεχέντησαν.

Καὶ εὐθὺς τοὺς Αἴνους, ἐν οἷς ἴστωμεν Στέχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἡχος γ'.

Δύο καὶ πονηρὰ ἐποίησεν, ὁ πειωτότοχος υἱός μου Ἰσραὴλ· ἐμὲ ἐγκατέλιπε, πηγὴν ὕδατος ζωῆς, καὶ ὥρυξεν ἐαυτῷ φρέαρ συντετριμένον· ἐμὲ ἐπὶ ξύλου ἐσταύρωσε, τὸν δὲ Βαρεβῆδαν ἡτήσατο καὶ ἀπέλυσεν· ἐξέστη ἡ Οὐρανὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε· σὺ δὲ Ἰσραὴλ οὐκ ἐνετράπης,

ἀλλὰ θανάτῳ με παρέδωκας. Ἐφες αὐτοῖς, Πάτερ
ἄγιε· οὐ γὰρ οἶδασι τί ἐποίησαν.

‘Ο αὐτός.

Ἐκαστὸν μέλος τῆς ἀγίας σου σαρκὸς, ἀτιμίαν δὶ^ν
ἡμᾶς ὑπέμεινε· τὰς ἀκάνθας ἢ κεφαλή· ἢ δψις τὰ
ἐμπτύσματα· αἱ εἰαγόνες τὰ ρακίσματα· τὸ στόμα
τὴν ἐν ὅξει κερασθεῖσαν χολὴν τῇ γεύτει· τὰ ὤτα
τάς δυσεβεῖς βλασφημίας· ὁ νῶτος τὴν φραγγέλω-
σιν, καὶ ἡ χείρ τὸν κάλαμον, αἱ τοῦ ὅλου σώματος
ἐκτάσεις ἐν τῷ σταυρῷ· τὰ ἄρθρα, τοὺς ἥλους· καὶ
ἡ πλευρὰ τὴν λόγγην· ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ πα-
θῶν ἐλευθερώτας ἡμᾶς· ὁ συγχαταθάς ἡμῖν φιλαν-
θρωπίᾳ, καὶ ἀνυψώσας ἡμᾶς, παντοδίναμε Σωτὴρ,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἆχος γ'.

Σταυρωθέντος σου Χριστὲ, πᾶσα ἡ Κτίσις βλέ-
πουσα ἔτρεμε· τὰ θεμέλια τῆς γῆς, διεδοκήθησαν
φόβῳ τοῦ χράτους σου· σοῦ γὰρ ὑψωθέντος σήμε-
ρον, γένος Ἐβραίων ἀπώλετο· τοῦ Ναοῦ τὸ κατα-
πέτασμα διερδάγη διχῶς· τὰ μνημεῖα ἡνεώχθησαν,
καὶ οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων ἐξανέστησαν. Ἐκα-
τόνταρχος ἴδων τὸ θαῦμα, ἔφριξε· παρεῖστα δὲ
ἡ Μήτηρ σου, ἐδόξα θρηγώδοῦσα μητρικῶς. Πῶς μὴ
θρηνήσω, καὶ τὰ σπλάγχνα μου τύψω, ὀρῶσά σε
γυμνὸν, ὃς κατάκριτον ἐν ἔνλω χρέμαμενον; ὁ

σταυρωθεὶς καὶ ταφεῖς, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν,
Κύριε δόξα σοι.

Δόξα. Ἡχος πλ. 6'.

Ἐξέδυσάν με τὰ ἴματιά μου, καὶ ἐνέδυσάν με
χλαμύδα κοκκίνην· ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλήν μου
εἴφανον ἑξάκανθῶν, καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα
ἔδωκαν κάλαμον, ἵνα συντρίψω αὐτοὺς, ὡς σκεύη
κεραμέως.

Kai rūr. Ἡχος δ αὐτός.

Τὸν νῶτόν μου ἔδωκα εἰς μαστίγωσιν, τὸ δὲ
πρόσωπόν μου οὐκ ἀπεστράφη ἀπὸ ἐμπτυσμάτων·
βῆματι Πιλάτου παρέσην καὶ σταυρὸν ὑπέμεινα,
διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν.

Εὐαγγέλιον I'. κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν ὁ Ἰωάννος.

Τέλος. Ἐθεώρουν ποῦ τίθεται.

*Εἶτα. Σοὶ δόξα πρέπει· τὸ δέ, Δόξα σοι τῷ δείξαντι
τὸ φῶς. Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, κτλ. Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν
Συραπτὴν, καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώρησιν, "Οτι Θεὸς ἐλέους
εὐθὺς τὸ*

Εὐαγγέλιον IA'. κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἤρωτησε τὸν Πιλάτον.

Τέλος. Ἐθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

Μετὰ τοῦτο εὐθὺς ψάλλομεν Ἀπόστιχα τὰ παρόντα

Ίδιόμελα Ἡχος ἀ.

Πᾶτα ή Κτίσις, ἥλιοιοῦτο φόβω, θεωροῦσά σε, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστέ· διὸ ἥλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι. Οἱ ἔκουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι.

Στιχ. Διημερίσαντο τὰ ἴματιά μου ἔχυτοῖς καὶ ἐπὶ τὸν ἴματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Ἡχος β'.

Λαὸς δυσσεβής καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν τῇ ἀπάντων, θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! διὶ δὲ Κτίσης τοῦ Κόσμου εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται δι φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν ἀδῃ δεσμώτας ἐλευθερώσῃ, κράζοντας· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Στιχ. Ἐδωκαγ εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίζαν μου ἐπότισάν με δόξος.

Ἡχος δ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ή ἄμεμπτος Παρθένος ἐν Σταυρῷ, Λόγε ἀναρτώμενον, δδυρωμένη μητρῷ κ σπλάγχνα, ἐτέτρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ στενάζουσα δδυνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς παρειὰς σὺν θριξὶ καταξαίνουσα, κατετρύχετο· διὸ καὶ τὸ στῆθος τύπτουσα, ἀνέκραγε γοιερῶς Εἴμοι θεῖον Τέκνον! Οἴ-

μοι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου! Τὶ ἔδυς ἐξ ὀφθαλμῶν μου,
ὅ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ; ὅθεν αἱ σιρατιαὶ τῶν Ἀσωμά-
των, τιόφω συνείχοντο λέγουσαι· Ἀκατάληπτε Κύ-
ριε ἐόντες σοι.

Στιχ. Ο δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰώνων
εἰργάσαστο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Ἅγιος ὁ αὐτός.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, χρεμάμενον Χριστὸν, σὲ τὸν
πάτων Κτίσην καὶ Θεόν, ἢ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐ-
βόλαπικρῶς· Υἱόν μου, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς
σου; οὐ φέρω καθοφᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον·
σπεῦζον εὖν ἀνάστηθι, ὅπως ἵζω καγώ, σοῦ τὴν ἔχ-
νεκρῶν τριήμερον ἐξανάστασιν.

Δόξα Ἅγιος π.λ. δ'.

Κύριε, ἀναβαίνοντός σου ἐν τῷ Σταυρῷ, φόβος
καὶ τρόμος ἐπέπεσε τῇ Κτίσει· καὶ τὴν γῆν μὲ ἐκώ-
λυεις, καταπιεῖν τοὺς σταυροῦντας σε· τῷ δὲ Ἀδη-
ἐπέρεσες, ἀγκέμπειν τοὺς δεσμίους, εἰς ἀναγέν-
νησιν βροτῶν. Αἴρετὰ ζώντων καὶ νεκρῶν ζωὴν ἥλ-
θεις παρατηχεῖν, καὶ οὐ θάνατον· Φιλάνθρωπε δό-
ξα σοι.

Δοξα
καὶ συνέργεια αὐτῷ οὐδὲ ποτε οὐδὲ ποτε
νῦν εἰσιν γονεῖς τοῖς θεοῖς τοῖς θεοῖς τοῖς θεοῖς
θεοῖς καὶ αἱ τρόποι μονοι εἰς εἴπειν
πάσαις τηλείαις καὶ σταύροις εἰς χωλύους εἰς
χωλύους εἰς αὐτοὺς μετεισεῖ καὶ τὰ πάντα
εἰν τούς οὓς σταύρους οὐ οὐν τα αἱ αἱ σε σῆμα
τῷ δὲ ἀδηνῇ εἰς εἰς πάρειστα αἱ γονεῖς
αἱ πάτερεις τούς δὲ εἰς εἰς σῆμα αἱ γονεῖς
οἱ αὐτοὶ οὐταναὶ αἱ γονεῖς τούς δὲ εἰς εἰς σῆμα αἱ γονεῖς

τῶν κριταὶ ζωὴ ωὐ τῶν καὶ εἰς κρίων ἦ ζω

ηὐ ηλθεῖσπατα πρὸ αὐτοῦ σχειν καὶ αἱ οὐ θα
αὐταὶ ναὶ αἱ τονοῦ φίλα αἱ αὐ θρω ω

πεδόνοξασαὶ

Καὶ νῦν. Ἡχος πλ. δ'.

Ἐδη βάπτεται καλαμος ἀποφάσεως, παρὰ κριτῶν ἀδίκων, καὶ Ἰησοῦς δικάζεται καὶ κατακρίνεται σταυρῷ καὶ πάσχει ἡ Κτίσις, ἐν Σταυρῷ καθορῶσα τὸν Κύριον. Ἀλλ' ὁ φύσει σώματος δὲ ἐμὲ πάσχων, ἀγαθὲ Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἡχος Λ. δ'. Νη.

H δη η βαπτεται κα αλα μοσ
α α πεο φα α α α α α α α σε ωσοῦ

πα α αρι α χρι των α α α δι :
χατι ρι χατ I η σενδ δι : i ρρι
εται ρατ ρα τα ρη i νε ται Στα ααυ βω
χατ πα ασχει η η η ρτι i εσειλε εν Σταυ
ρω ωκαθο ρω σα το ον Κυ υ υ ρι : i
ον δι αλ λο φυ σει ει εω μα α το ος δι
πα α ασχων α γα θε εκα
υ ρι : i δε δε ο ξα α α κ εοι

Εὐαγγέλιον ΙΒ'. κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ὅτις ἔστι μετὰ τὴν Πρασκευὴν.
Τέλος. Σφαργίσαντες τόν λίθον μέτα τῆς κούστω-
δίας.

Εἶτα τὸ, Ἀγαθὸν τὸ ἔξομολογεῖσθαι.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν.

“Οὐ σοῦ ἔστι. Καὶ τὸ

’Απολυτίκιον. Ἡχός δ'.

’Εξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρχες τοῦ νόμου, τῷ
τιμίῳ σου Αἰματι· τῷ Σταυρῷ προσηλωθεὶς, καὶ τῇ
λόγγῃ κεντηθεὶς, τὴν ἀθανασίαν ἐπήγασας ἀνθρώ-
ποις· Σωτὴρ ἡμῶν δόξι σοι.

’Εκτενής, καὶ ’Απόλυσις.

Τὴν δὲ πρώτην ὕραν οὐκ ἐπισυγάπτομεν νῦν, ἀλλὰ πε-
ρὶ ὕραν δευτέραν τῆς ἡμέρας.

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

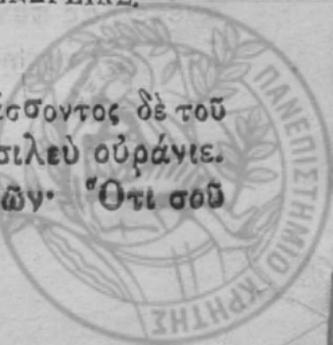

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΩΝ ΩΡΩΝ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ.

ΠΟΙΗΜΑ ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ.

Περὶ ὥραν β'. τῆς ἡμέρας σημαίνει. Ἀλλάσσοντος δὲ τοῦ
ἱερέως καὶ εὐλογήσαντος, λέγομεν· Βασιλεὺς οὐράνιε.
Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν. "Οτι σου

ἐστί· Κύριε ἐλέησον, εβ'. Δόξα, καὶ νῦν. Δεῦτε προσχυνγήσωμεν, γ'. Καὶ τοὺς ἐπομένους Ψαλμούς.

ΩΡΑ ΠΡΩΤΗ.

Ψαλμὸς Ε'.

Τὰ δῆματά μου ἐνώπισε Κύριε. σύνες.

Ψαλμὸς Β'.

"Ινα τί ἐφρύαξαν ἔθνη καὶ λαοῖ.

Ψαλμὸς ΚΑ'.

Ο Θεὸς ὁ Θεός μου, πρόσχε; μοι·

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα γ'. Κύριε ἐλέησον γ'.

Δόξα. Τροπάριον.

Ἡχος ἀ.

Σταυρωθέντος σου Χριστὲ, ἀνηρέθη ἡ τυραννίς,
ἐπατήθη ἡ δύναμις τοῦ ἐχθροῦ· οὔτε γάρ Αγγελος,
οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, ἔσωσας ἡμᾶς·
δόξα σοι

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τί σε καλέσωμεν, ὦ Κεχαριτωμένη; Οὐρανόν; δτι
ἀνέτειλας τὸν Ἡλιον τῆς δικαιοσύνης. Παράδεισον;
δτι ἐβλάστησας τὸ ἄνθος τῆς ἀφθαρσίας. Παρθέ-
νον; δτι ἔμεινας ἄφθορος. Αγνὴν Μητέρα; δτι ἔσχες
σεῖς ἀγίαις ἀγκάλαις Υἱὸν τὸν πάντων Θεόν· αὐτὸν
ἰκέτευε σωθῆγαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Είτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα τρία Ἰδιόμελα δευτεροῦντες αὐτὰ, τὸ πρῶτον χωρὶς Στίχων, τὸ δεύτερον μετὰ τῶν Στίχων, καὶ τὸ τρίτον εἰς τὸ Δόξα, καὶ νῦν, οὗτω ποιοῦντες καὶ εἰς τὰ ἐν ταῖς λοιπαῖς Ὁραις τοιαῦτα Τροπάρια.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ήχος πλ. δ'.

Σήμερον τοῦ ναοῦ τοῦ κατακέτασμα, εἰς ἔλεγχον ῥήγνυται τῶν παρανόμων, καὶ τὰς ἴδιας ἀκτίνας, δὲ Ἡλιος κρύπτει, Δεσπότην δρῶν σταυρούμενον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτὸν δὲτερος Χορός.

Είτα δὲ πρῶτος Χορός.

Στιχ. "Ινα τί ἐφρύαξαν ἔθιη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

Ἡχος δ αὐτός.

Ως πρόβητον ἐπὶ σφαγὴν, ἡχθης Χριστὸς Βασιλεὺς, καὶ ως ἀμνὸς ἄκακος, προσηγλώθης τῷ σαυρῷ, ὑπὲ τῶν παρανόμων ἀνδρῶν, διά τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν Φιλάνθρωπε!

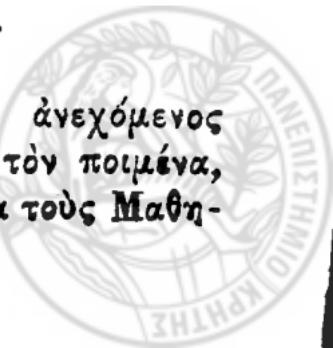
Στιχ. Παρέστησαν εἰς Βασιλεῖς τῇ γῆς, καὶ οἱ ἀρχοντες συγήγοησαν ἐπὶ τό αὐτό.

Τό αὐτὸν πάλιν δὲτερος Χορός.

Είτα πάλιν δὲ πρῶτος Χορός.

Δοξα Ήχος δ αὐτός.

Τοῖς συλλαβοῦσι σε παρανόμοις, ἀνεχόμενος οὗτως ἐβόας Κύριε. Εἰ καὶ ἐπατάξατε τὸν ποιμένα, καὶ διεσκορπίσατε τὰ δώδεκα πρόβατα τοὺς Μαθη-

τάς μου, ἡδυνάμην πλείους, η δώδεκα λεγεῶνας,
καραστῆσαι Ἀγγέλων ἀλλὰ μαχροθυμῶ, ίνα πλη-
ρωθῇ, ἀ ἐδήλωσα ὅτιν διὲ τῶ. Προφητῶν μου, ἀ-
δηλα καὶ χρύφια. Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτὸ δ β'. Χορδα.

Εἴτα η Προφητεία.

Προκείμενον. Ήχος δ'.

Εξεπορεύετο ἔξω, καὶ ἐλάλει ἐπὶ τὸ αὐτό.

Στίχ. Μακάριος δ συγιών ἐπὶ πτωχὸν καὶ πένητα.

Προφητείας Ζεχαρίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ, ΙΑ'. 10.

Τάδε λέγει Κύριος· Λήψομαι τὴν ῥάβδον μου τὴν
χαλὴν, καὶ ἀπορρίψω αὐτὴν, τοῦ διασκεδάσαι τὴν
διαθήκην μου, ἣν διεθέμην πρὸς πάντας τοὺς λαοὺς·
καὶ διασκεδασθήσεται ἐι τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καί γιώ-
σονται οἱ Χαναναῖοι τὰ πρόβλητα τὰ φυλασσόμενά
μοι, διότι λόγος Κυρίου ἔστι. Καί ἐρῶ πρὸς αὐτοὺς·
Ἐι καλὸν ἐνώπιον ὑμῶν ἔστι, δότε τὸν μισθὸν μου,
η ἀπείπασθε· καὶ ἔστησαν τὸν μισθὸν μου, τριά-
χοντα ἀργυροῦς. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Κάθες
αὐτοὺς εἰς τὸ χωνευτήριον, καὶ σχέψομαι εἰ δόχιμόν
ἔστιν, ὃν τρόπον ἐδοκιμάσθη ὑπὲρ αὐτῶν. Καὶ ἐ-
λαβον τοὺς τριάχοντα ἀργυροῦς, καὶ ἐνέβαλον αὐ-
τοὺς εἰς τὸν οἶκον Κυρίου εἰς τὸ χωνευτήριον, κα-
θά συνέταξέ μοι Κύριος.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Παύλου,

τὸ Ἀράγρωσμα.

Κεφ .5'. 14.

Αδελφοί, ἐμοὶ μὴ γένοιτο καυχᾶσθαι, εἰμὴ ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· δι' οὗ ἐμοὶ Κόσμος ἐσταύρωται, χάγῳ τῷ Κόσμῳ. Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὕτε περιτομή τι ἴσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καὶνὴ κτίσις. Καὶ ὅσοι τῷ κανόνι τούτῳ σοιχήσουσιν, εἰρήνη ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἔλεος, καὶ ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ. Τοῦ λοιποῦ, χόπους μοι μηδεὶς παρεχέτω. ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ πνεύματος ἡπῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, πρωΐας γεννομένης.

Τέλος. Καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου

Καὶ εὐθύς.

Τά διαβήματά μου κατεύθυνον κατά τὸν λόγιόν σου, καὶ μὴ καταχυριευσάτω μού πᾶσα ἀνομία. Λύτρωσαί με ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, καὶ φυλάξω τὰς ἐντολάς σου. τὸ πρόσωπόν σου ἐπίφανον ἐπὶ τὸν δοῦλον σου, καὶ δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Πληρωθήτω τὸ στόμα μου αἰνέσεώς σου, Κύριε,
ὅπως ὑμνήσω τὴν δόξαν σου, δλην τὴν ἡμέραν
τὴν μεγαλοπρέπειάν σου.

Εἶτα Τρισάγιον. Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Οὐτι
σοῦ ἔστι, καὶ τὸ παρόν,

Κοντάκιον. Ἡχος πλ. δ'.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πίντες ὑμνή-
σωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοὺς ξύλου, καὶ
ἔλεγεν· Εἰ καὶ σαυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις δὲ Γι-
δες καὶ Θεός μου.

Τὸ Κύριε ἐλέησον, μ'. Οὐ εὐ παντὶ καιρῷ.

Κύριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν Τι-
μιωτέραν τῶν Χερουβίμ. Ἐν δνόματι

Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ο δὲ ίε-
ρεύς ἐκφωνεῖ· Ο Θεός οἰκτειρῆσαι
ἡμᾶς· Καὶ τὴν παροῦσαν εὐχὴν.

Χριστὲ, τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιά-
ζον παντα ἀνθρωπον, ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον,
σημειωθήτω ἐφ ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου,
ἵνα ἐν αὐτῷ δψώμεθα φῶς τὸ ἀπρόσιτον καὶ κατεύ-
θυνον τὰ διαβήματα ἡμῶν πρὸς ἐργασίαν τῶν ἐντο-
λῶν σου· πρεσβείας τῆς παναχράντου σου Μητρὸς
καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων. Ἄμην.

ΩΡΑ ΤΡΙΤΗ

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· "Οἱ σοῦ
ἐστι· Κύριε ἐλέησόν, ιβ'. Δόξα, καὶ νῦν. Δεῦτε προσ-
κυνήσωμεν, γ'. Εἰτα τοὺς ἐπομένους ψαλμοὺς.

Ψαλμός. λδ'.

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντας με.

Ψαλμός ρή.

Ο Θεὸς, τὴν αἰγεσίν μου μὴ παρασιωπήσῃς.

Ψαλμός ρ'.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου.

Δόξα, καὶ νῦν, Αλληλούϊα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἡχος πλ. β'.

Κύριε, κατέχρινάν σε Ἰουδαῖοι θανάτῳ, τὴν ζωὴν
τῶν ἀπάντων· δι τὴν ἐρυθρὰν βάθδω πεζεύσαντες,
σταυρῷ σε προσήλωσαν· καὶ οἱ ἐκ πέτρας μέλι θη-
λάσαντες, χολήν σοι προσήνεγκαν· ἀλλ' ἐκών ὑπέ-
μεινας, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ
ἐχθροῦ· Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θεοτόχε, σὺ εἶ ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινὴ, ἡ βλαστή-
σασα τὸν καρπὸν τῆς ζωῆς. Σὲ ἴκετεύομεν, πρεύσ-

Θευε Δέσποινα μετὰ τῶν Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἅγίων, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα, δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἔχος π.λ. δ'.

Διὰ τὸν φόβον τῶν Ιουδαίων, ὁ φίλος σου καὶ ὁ πλησίον Πέτρος, ἥρνήσατό σε Κύριε, καὶ ὀδυρόμενος εὗτως ἔβόα· Τῷ δεκρύων μου μὴ παρασιωπήσης· εἴπα γὰρ φυλάξαι τὴν πίστιν Οἰκτίρμον, καὶ οὐκ ἐφύλαξα· καὶ ἡμῶν τὴν μετάνοιαν, εὕτω δέξαι, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Τά δήματά μου ἐνώτισαι, Κύριε· σύνες τῆς χρανγῆς μου.

Ἔχος ὁ αὐτός.

Πρὸ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ, στρατιωτῶν ἐμπαιζόντων σε Κύριε, αἱ νοεραὶ στρατιαὶ κατεπλήττοντο· ἀνεδήσω γὰρ στίφανον ὅδρεως, ὁ τὴν γῆν ζωγραφήσας τοῖς ἄνθεσι, καὶ τὴν χλαιναν χλευαζόμενος ἐφόρεσας, ὁ νεφέλαις περιβάλλων τὸ στερέωμα· τοιαύτη γὰρ οἰκονομία, ἐγνώσθη σου ἡ εὔσπλαγχνία, Χριστὲ, τὸ μέγα ἔλεος, δόξα σοι.

Στίχ. Πρόσχες τῇ φωνῇ τῆς δεήσεώς μου, δ Βασιλεὺς μου καὶ δ Θεός μου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα. Ἡχος π.λ. α'.

Ἐλκόμενος ἐπὶ σταυροῦ, οὗτως ἐβός Κύριε·
Διὰ ποίου ἔργου, θέλετε με σταυρῶσαι Ἰουδαῖον;
ὅτι τοὺς παραλύτους ὑμῶν συνέσφιγξα; ὅτι τοὺς
νεκρούς, ὡς ἐξ ὑπνου ἀνέστησα; Λίμόρρhoυν ἵασάμην,
Χαναναίαν ἡλένηα· διὰ ποίου ἔργου θέλετε με φο-
νεῦσαι Ἰουδαῖοι; ἀλλ' ὅψεσθε εἰς ὃν νῦν ἐχκεντᾶτε,
Χριστόν παράνομοι.

Καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

Ἀπολυτίκιον, Ἡχος δ'.

ΟΤΙ έγώ εἰς μάστιγας ἔτοιμος.

Στίχ. Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγρωσμα.

Κεφ. Ν'. 4.

Κύριος δίδωσί μοι γλῶσσαν παιδείας.

δ' Ἀπόστολος.

Πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολῆς Παύλου,

τὸ Ἀνάγρωσμα.

Κεφ. Ε'. 6.

Ἄδελφοι, ἔτι Χριστὸς, ὅντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κα-
τὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανεν. Μόλις γὰρ ὑπὲρ
δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα
τις καὶ τολμᾶ ἀποθανεῖν. Συνίστητι δὲ τὴν ἐαυτοῦ
ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ὅτι ἔτι, ἀμαρτωλῶν ὅντων

ήμῶν, Χριστὸς ὑπὲρ ήμῶν ἀπέθανε. Πολλῷ οὖν μᾶλλον, δικαιωθέντες γῦν ἐν τῷ Αἴματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς δργῆς. Εἰ γὰρ, ἔχθροι ὄντες, κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Γίοῦ αὐτοῦ, πολλῷ μᾶλλον καταλαγέντες, σωθησώμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἔκεινῷ, οἱ στρατιῶται.

Τέλος. Αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

Καὶ εὔθυνς.

Κύριος δὲ Θεὸς εὐλογητὸς, εὐλογητὸς Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν· κατευῳδώσαις ἡμῖν δὲ Θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν, δὲ Θεὸς, τοῦ σώζειν.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πατερ ἡμῶν· "Οτι σου ἔστι· καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνήσωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ Σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις δὲ Γίδες καὶ Θεὸς μου.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Οἶν παντὶ καιρῷ. Κύ-

ριε ἐλέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν Τιμιωτέραν· Ἐν δυόματι Κυρίου εὐλόγησον,

Πάτερ· Ο Ιερεύς· Ο Θεὸς οἰκτειρῆσαι
ἡμᾶς· καὶ τὴν παροῦσαν Εὐχὴν

Δέσποτα Θεὲ, Πάτερ παντοκράτορ, Κύριε Υἱὲ μονογενὲς, Ἰησοῦ Χριστὲ καὶ ἄγιον Πνεῦμα, μίx Θεότης, μίx Δύναμις, ἐλέητόν με τὸν ἀμαρτωλόν· καὶ, οἵς ἐπίστασαι χρίμασι, σῶσόν με τὸν ἀνάξιον δοῦλόν σου· δτι εὐλογητός εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΩΡΑ ΕΚΤΗ.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· "Οτι σοῦ ἔστι· Κύριε ἐλέησον, ιβ'. Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ τοὺς παρόντας Ψαλμούς.

Ψαλμὸς ιγ'.

Ο Θεὸς ἐν τῷ δυόματί σου σῶσόν με.

Ψαλμὸς ρλθ'.

Ἐξελοῦ με, Κύριε, ἐξ ἀνθρώπου πονηροῦ.

Ψαλμὸς υ'.

Ο κατοικῶν ἐν βοηθείᾳ τοῦ Υψίσου.

Δόξα, καὶ νῦν· Ἀλληλούϊα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δόξα. Τροπάριον. Ἡχος 6'.

Σωτηρίαν ειργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστὲ ὁ

Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἔξέτεινας, ἐπισυγάγω γ πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

“Οτιούχ ἔχομεν παρόησίαν διὰ τὰ πολλὰ ἡμῶν ἀμαρτήματα, σὺ τὸν ἔχ σοῦ γεννηθέντα δυτώπησον Θεοτόκε Παρθένε· πολλὰ γὰρ ἴσχύει δέησις Μητρὸς πρὸς εὔμενειαν Δεσπότου. Μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν ἰχεσίας, ή πάνσεμνος, ὅτι ἐλεήμων ἐστι, καὶ σώζειν δυνάμεγος, δ καὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος.

Εἰτα ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα.

Ἴχος π.λ. δ'.

Τάδε λέγει Κύριος τοῖς Ἰουδαίοις· Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί σοι παρηνώχλησα; Τοὺς τυφλούς σου ἐφώτισα· τοὺς λεπρούς σου ἐκαθάρισα· ἀνδραὶ ὄντα ἐπὶ κλίνης ἡ· ωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι; καὶ τί μοι ἀνταπίδωκας; ἀντὶ τοῦ μάννα, χολῆν· ἀντὶ τοῦ ὕδατος, ὁξος· ἀντὶ τοῦ ἀγαπᾶ· με, σταυρῷ με προσηλώσατε; Οὐχέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τὰ ἔθνη, καὶ εἶνά με δοξάσουσι σὺν τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, καὶ γὰρ αὐτοῖς δωρήσομαι ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με ὁξος.

Ἔχος δ αὐτός.

Οἱ νομοθέται τοῦ Ἰσραὴλ, Ἰουδαιοὶ καὶ Φαρισαῖοι, δ χορὸς τῶν Ἀπεσόλων, βοᾷ πρὸς ὑμᾶς· Ἰδε ναὸς, δν ὑμεῖς ἐλύσατε· ἵδε ἀμνὸς, δν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε· τάφῳ παρεδώκατε, ἀλλ’ ἐξουσίᾳ ἔστου ἀνέζη. Μή πλανᾶτε· Ἰουδαιοὺς αὐτὸς γάρ ἐσιν ὁ ἐν Θαλάσσῃ σώσας, καὶ ἐν ἐρήμῳ θρέψας· αὐτὸς ἐσιν ἡ ζωὴ καὶ τὸ φῶς, καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Κόσμου.

Στίχ. Σῶσόν με δ Θεὸς, δτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἔως ψυχῆς μου.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

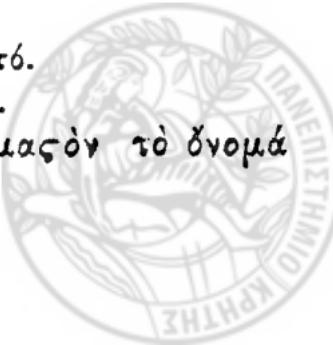
Ἄσξα. Ἔχος π.λ. ἀ.

Δεῦτε χριστοφόροι λαοὶ κατίδωμεν, τί συνεβούλεύσατο Ἰεύδας δ προδότης, σὺν Ἱερεῦσιν ἀγόμοις, κατὰ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν σήμερον ἐνοχὸν θανάτου, τὸν ἀθάνατον Αόγον πεποίηκαν, καὶ Πιλάτῳ προδώσαντες, ἐν τόπῳ Κρανίου ἐσαύρωσαν· καὶ ταῦτα πάσχων, ἐδόξα δ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων· Ἀφες αὐτοῖς Πάτερ τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, ὅπως γνῶσι τὰ ἔθνη, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν, πάλιν τὸ αὐτό.

Προκείμενορ. Ἔχος δ'.

Κύριε δ Κύριος ἡμῶν, ὡς θαυμασὸν τὸ ὄνομά σου ἐγ πάσῃ τῇ γῇ!

Στίχ. "Οτι ἐπήρθη ἡ μεγαλοπρέπειά σου ὑπεράνω τὸν Οὐρανῶν.

Προφητείας Ἰσαίου τὸ Ἀράγγωσμα.

Κεφ. ΝΒ'. 13.

Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ συνήσει ὁ παῖς μου.

Πρὸς Ἐβραίους ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀράγγωσμα.

Κεφ. Β'. 11.

Ἄδελφοί, ὁ ἀγιάζων καὶ οἱ ἀγιαζόμενοι ἔξ ἑνὸς πάντες· δι' ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν, λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ δνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε. Καὶ πάλιν· Ἔγὼ ἔσομαι πεποιθώς ἐπ' αὐτῷ. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἂ μοι ἔιώκεν ὁ Θεός. Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἷματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ χράτους ἔχοντα τοῦ θανάτου, τούτεσι τὸν διάβολον· καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους, δοιο φόβῳ θανάτου, διαπαντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ήσαν δευτείας. Οὐ γὰρ δῆπου Ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται. Ὁθεν ὥφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς διμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται, καὶ πιστὸς Ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεόν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἀμαρτίας τοῦ λαοῦ. Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς

πειρασθείς, δύναται τοῖς πειραζόμένοις βοηθῆσαι.

Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἔκεινῳ, ἥγοντο σὺν τῷ Ἰησοῦ.

Τέλος. Ὁρῶσαι ταῦτα.

Καὶ εὐθύς.

Ταχὺ προκαταλαβέτωσαν ἡμᾶς οἱ οἰκτιρμοί σου,
Κύριε, διὶ ἐπιωχεύσαμεν σφόδρα· βοήθησον ἡμῖν,
ὁ Θεὸς ὁ σωτὴρ ἡμῶν, ἐνεκεν τῇς δόξῃς τοῦ διόμα-
τός σου. Κύριε, δῆσαι ἡμᾶς, καὶ ἵλασθητι ταῖς ἀ-
μαρτίαις ἡμῶν, ἐνεκεν τοῦ διόματός σου.

Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι
σοῦ ἔστι καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς σταυρωθέντα, δεῦτε πάντες ὑμνή-
σωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου,
καὶ ἔλεγεν· Εἶ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις
ὁ Γίδες καὶ Θεός μου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Ὁ ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐ-
λέησον, γ'. Δόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν· Ἐν ὀνό-
ματι Κυρίου εὐλόγησον Πάτερ· Ὁ Ιερεύς· Ὁ Θεὸς
οἰκτηρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν Εὐχὴν ταύτην.

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων.

— — — — —

ΩΡΑ ΕΝΝΑΤΗ.

Τριεάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· "Οὐι
σοῦ· Δεῦτε προσκυνήσωμεν, γ'. καὶ τοὺς ἐπομένους
ψαλμούς.

Ψαλμὸς ἔκτι.

Σῶσόν με δὲ Θεός, δῆτι εἰσήλθοσαν ὅδατα.

Ψαλμὸς ἕβδομος.

Ο Θεός, εἰς τὴν βοήθειάν μου πρόσχες.

Ψαλμὸς πέμπτος.

Κλῖνον, Κύριε, τὸ οὖς σου.

Δέξα καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα, γ'. Κύριε ἐλέησον, γ'.

Δέξα. Τροπάριον. Ἡχος πλ. δ'.

Βλέπων ὁ ληστὴς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ἐπὶ¹
σταυροῦ χρειάμενον, ἐλεγεν· Εἰ μὴ Θεὸς ὑπῆρχε
σαρκωθεὶς, δὲ σὺν ἡμῖν σταυρωθεὶς, οὐκ ἀν δῆλος
τὰς ἀκτῖνας ἐνακέχειψεν, οὐδὲ ἡ γῆ σειομένη ἐκυ-
μαίνετο. Ἀλλ' ὁ πάντων ἀνεχόμενος, Μιήσθητί²
μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθίνου, καὶ σταύρω-
σιν ὑπομείνας Ἀγαθέ· ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυ-
λεύσας, καὶ ἔγερσιν δείξας ως Θεός, μὴ παρίδῃς

οὓς ἔπλασας τῇ χειρὶ σου· δεῖξον τὴν φιλανθρω-
πίαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσαν σε Θεοτόκον,
πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτὴρ ἡμῶν,
λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Εἶτα ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα ἴδιόμελα.

Ὕχος βαρύς.

Θάμβος τὴν κατιδεῖν, τὸν Οὐρανοῦ καὶ γῆς Ποιη-
τὴν, ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον· ἥλιον σκοτισθέντα,
τὴν ἡμέραν δὲ πάλιν εἰς νύχτα μετελθοῦσαν, καὶ
τὴν γῆν ἐξ τάφων ἀναπέμπουσαν, σώματα νεκρῶν
μεθ' ὧν προσκυνοῦμέν σε· σῶσον ὑμᾶς.

Καὶ πάλιν τὸ αὐτό.

Στίχ. Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ
ἐπὶ τὸν ἵρατισμόν μου ἔβιλεν κλῆρον.

Ὕχος 6'.

Οτε αὲ σταυρῷ προσήλωσαν παράγομοι, τὸν
χύριον τῆς δόξης, ἐβία; πρὸς αὐτούς· Τί ὑμᾶς ἐ-
λύπησα; ἦ ἐν τίνι παρώργισσ; πρὸ ἐμοῦ, τίς ὑμᾶς
ἐρρύσατο ἐξ θλίψεως; καὶ γῦν, τί μοι ἀνταποδίδοτε;
πονηρὰ ἀντὶ ἀγαθῶν· ἀντὶ στύλου πυρὸς, σταυρῷ
με προσηλώσατε· ἀντὶ γεφέλης, τάφον μοι ὠρύξατε·
ἀντὶ τοῦ μάννα, χολήν μοι προσηνέγκατε· ἀντὶ τοῦ
ὕδατος, δέξος με ἐποτίσατε. Λοιπὸν καλῶ τὰ ἔθνη,

κάκεινά με δοξάσουσι, σὺν Πατρὶ καὶ ἀγίῳ Πνεύματι.

Στίχ. Ἐδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ εἰς τὴν δίψαν μου ἐπότισάν με δῖος.

Πάλιν τὸ αὐτό.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἡχος πλ. 6'.

Τὸ παρὸν ἀναγινώσκεται πρῶτον εὐλαβῶς καὶ μεγαλοφώνως παρὰ τοῦ Ἀναγνώστου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ· εἴτα ψάλλεται ὑπὸ ἀμφοτέρων τῶν χορῶν κατὰ Στίχον.

Σήμερον χρεμάται ἐπὶ ξύλου, δὲ ἐν ὅδαις τὴν γῆν χρεμάσας. (Ἐκ γ'.) Στέφανον ἔξ ἀκανθῶν περιτίθεται, δὲ τῶν Ἀγγέλων Βασιλεύς. Ψευδῆ πορφύραν περιβάλλεται, δὲ περιβάλλων τὸν Οὐρανὸν ἐν νεφέλαις. Ράπισμα κατεδέξατο, δὲ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλευθερώσας τὸν Ἀδάμ. "Ηλοις προσηλώθη, δὲ Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας. Λόγχη ἔκεντηθη, δὲ Υἱὸς τῆς Παρθένου. Προσκυνοῦμέν σου τὰ Πάθη Χριστέ. (Ἐκ γ'.) Δεῖξον ὑμῖν καὶ τὴν ἐνδοξόν σου Ἀνάστασιν.

Προκείμενον. Ἡχος πλ. 6'.

Εἶπεν ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός.

Στίχ. Οὐκ ἔστι ποιῶν χρηστότητος, οὐκ ἔστιν ἔως ἐνός.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κεφ. ΙΑ'. 18.

Κύριε, γνώρισόν μοι, καὶ γνώσομαι.

Πρὸς Ἐθραίους ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ ἀράγρωσμα.

Κεφ. Γ'. 19.

Ἄδελφοί, ἔχοντες παρρήσιαν εἰς τὴν εἰσόδον τῶν
Ἀγίων, ἐν τῷ αἷματι Ἰησοῦ, ἣν ἀνεκαίνισεν ἡμῖν
δόδον πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσμα-
τος (τούτεσι, τῆς σαρκὸς αὐτοῦ), καὶ Ἱερέα μέγαν
ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, προσερχώμεθα μετὰ ἀλη-
θινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐρράντισμένοις
τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς· καὶ λελου-
μένοις τὸ σῶμα ὅδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμο-
λογίαν τῆς ἐλπίδος ἀχλινῆς (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγει-
λάμενος, καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν
ἀγάπης, καὶ καλῶν ἔργων, μὴ ἐγκαταλιπόντες τὴν
ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθὼ; ἔθος τισὶν, ἀλλὰ πα-
ρακαλοῦντες· καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ βλέπετε
ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν. Ἐκουσίως γὰρ ἀμαρτανόν-
των ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς ἀλη-
θείας, οὐκέτι περὶ ἀμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία·
φοβερὰ δέ τις ἔκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος,
ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους. Ἀθετήσας τις
νόμον Μινιέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶν ἢ τρισὶ¹
μάρτυσιν ἀποθνήσκει· πόσῳ (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιω-
θήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Γίδην τοῦ Θεοῦ καταπατή-

σας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, κοινὸν ἡγησάμενος,
ἐν ὧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρί^{τη}
σας; Οἰδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· Ἐμοὶ ἔκδικησις,
ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν· Κύριος
κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ. Φοβερὸν τὸ ἐμπεισεῖν εἰς χεῖ-
ρας Θεοῦ ζῶντος.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὅτε ἐζαύρωσαν τὸν Ἰησοῦν.

Τέλος. Ὁφούται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

Καὶ εὐθύς.

Μὴ δὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος, διὸ τὸ Ὄνο-
μά σου τὸ ἅγιον, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην
σου, καὶ μὴ ἀποσήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, διὰ
Ἀβραὰμ τὸν ἡγαπημένον ὑπὸ σοῦ, καὶ διὰ Ἰσαὰκ
τὸν δοῦλόν σου, καὶ Ἰσραὴλ τὸν ἄγιόν σου.

Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Οτι
σοῦ ἐσι, καὶ τὸ Κοντάχιον.

Τὸν δὲ ἡμᾶς Σταυρωθέντα δεῦτε πάντες ὑμνή-
σωμεν· αὐτὸν γὰρ κατεῖδε Μαρία ἐπὶ τοῦ ξύλου,
καὶ ἔλεγεν· Εἰ καὶ σταυρὸν ὑπομένεις, σὺ ὑπάρχεις
δὲ Γίδες καὶ Θεός μου.

Κύριε ἐλέησον, μ'. Ο ἐν παντὶ καιρῷ· Κύριε ἐ-
λέησον, γ'. Λόξα, καὶ νῦν· Τὴν τιμιωτέραν· Ἐν ὁδ-

ματι Κυρίου εὐλόγησον, Πάτερ. Ὁ Ιερεύς. Ὁ Θεὸς
οἰκτειρήσαι ἡμᾶς· καὶ τὴν ἐπομένην εὐχήν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ ὁ Θεός ἡμῶν.

Εἶτα λέγομεν χύμα τοὺς Μακαρισμοὺς, Ἐν τῇ Βα-
σιλείᾳ σου μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, καὶ τὸν λοιπὸν·
Χορὸς ὁ ἐπουράνιος· Πισεύω εἰς ἓνα Θεόν· Ἀνες,
ἄφεσ· Πάτερ ἡμῶν "Οτι σοῦ ἔστι, καὶ τὸ Κοντάκιον,
Τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα. Εἶτα, Κύριε ἐλέησον ἡμῖν.
Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου, ἐκ γ'. καὶ τὸν ψαλμὸν, Εὐλο-
γήσω τὸν Κύριον ἐν παντὶ καιρῷ.

Καὶ γίνεται Ἀπόλυσις.

ΤΗ ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ.

Περὶ ὥραν δεκάτην τῆς ἡμέρας σημαίνει. Εὐλογήσαντος δὲ τοῦ Ἱερέως, ἀρχομένου τοῦ Λυχνικοῦ, λέγομεν τὸν Προοιμιακόν· καὶ μετὰ τὴν μεγάλην Συναπτὴν, τὸ, Κύριε ἐκέραξα, ἐνῷ ἴστῳ μεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Στιχηρὰ Ἰδιόμελα πέντε, δευτεροῦντες τὸ α.

Ἔχος α.

Πᾶσα ἡ κτίσις, ἡλλοιοῦτο φόβῳ, Θεωροῦσά σε, ἐν ἐν σταυρῷ κρεμάμενον Χριστό· ὁ ἡλιος ἐσκοτίζετο, καὶ γῆς τὰ θεμέλια συνεταράττετο· τὰ πάντα συνέπασχον, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι· ὁ ἔχουσίως δι' ἡμᾶς ὑπομείνας, Κύριε δόξα σοι. (Δις).

Ἔχος β'.

Λαδὸς δυσεβῆς καὶ παράνομος, ἵνα τί μελετᾷ κενά; ἵνα τί τὴν ζωὴν ἀπάντων θανάτῳ κατεδίκασε; Μέγα θαῦμα! δτι ὁ κτίσης τοῦ κόσμου, εἰς χεῖρας ἀνόμων παραδίδοται, καὶ ἐπὶ ξύλου ἀνυψοῦται, ὁ φιλάνθρωπος, ἵνα τοὺς ἐν ἀδη δεσμώτας ἐλευθερώσῃ κράζοντας· μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Ἔχος δ αὐτός.

Σήμερον σὲ θεωροῦσα, ἡ ἀκεμπτός Παρθένος, ἐν σταυρῷ Λόγιε ἀναρτώμενον, δύναμένη μητρῷα σπλάγχνα, ἐτέτρωτο τὴν καρδίαν πικρῶς, καὶ σενάζουσα δύνηνηρῶς ἐκ βάθους ψυχῆς, παρειὰς σὺν θριξὶ καταξαίνουσα, κατετρύχετο, διὲ καὶ τὸ στῆθος τύπτουσα, ἀγέκριψε γοερῶς· Οἵμοι θεῖον Τέκνον! οἴκοι τὸ φῶς τοῦ κόσμου! τί ἔχεις ἐξ ὀρθαλμῶν μου, ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ; δθεν αἱ στρατιαι τῶν Ἀσωμάτων, τρόμῳ συνείχοντο λέγουσαι· Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Ἔχος 6'.

Ἐπὶ ξύλου βλέπουσα, κρεμάμενον Χριστὸν, σὲ τὸν πάντων κτίσην καὶ Θεὸν, ἡ σὲ ἀσπόρως τεκοῦσα, ἐβόα πικρῶς· Μήτρα μοι, ποῦ τὸ κάλλος ἔδυ τῆς μορφῆς σου; οὐ φέρω καθορᾶν σε, ἀδίκως σταυρούμενον· σπεῦσον οὖν ἀγάπηθι, δπως ἴδω κάγῳ, σοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν, τριήμερον ἔξανάσασιν.

Ἔχος π.λ. 6'.

Σήμερον ὁ Δεσπότης τῆς κτίσεως, παρίσταται Πιλάτῳ, καὶ σταυρῷ καραδίδεται ὁ κτίσης τῶν ἀπάντων, ὡς ἀμνὸς προσαγόμενος τῇ ἴδιᾳ βουλήσει· τοῖς ἥλοις προσπήγνυται, καὶ τὴν πλευρὰν κεντᾶται, καὶ τῷ σπόργῳ προσψάυεται, δομάννα ἐπομ-

θρήσας· τὰς σιαγόνας δαπίζεται, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ
χόσμου, καὶ ὑπὸ τῶν ἴδιων δούλων ἐμπαῖζεται, δ
Πλάσης τῷ, ἀπάντων. Ὡ Δεσπότου φιλανθρωπίας!
ὑπὲρ τῶν σταυρούντων παρεκάλει τὸν ἴδιον Πατέρα,
λέγων· Ἀφες αὐτοῖς τὴν ἀμαρτίαν ταύτην, οὐ γὰρ
εἰδασιν οἱ ἄνομοι, τὶ ἀδίκως πράττουσιν.

Δόξα. Ἡχος π.λ. 6'.

Ω πῶς ἡ παράγομος συναγωγὴ, τὸν Βασιλέα
τῆς κτίσεως κατεδίκασε θανάτῳ, μὴ αἰδεσθεῖσα τὰς
εὐεργεσίας, ἃς ἀναμιμήσκων, προησφαλίζετο λέ-
γων πρὸς αὐτούς· Λαός μου τί ἐποίησα ὑμῖν; οὐ
θυμάτων ἐνέπλησα τὴν Ἰουδαίαν; οὐ νεκροὺς ἔξα-
νεῖησα μόνῳ τῷ λόγῳ; οὐ πᾶσαν μαλακίαν ἐθερά-
πευσα καὶ γότον; τί οὖν μει ἀνταποδίδοτε; εἰς τί
ἀμνημονεῖτέ μου; ἀντὶ τῶν ἰαμάτων πληγάς μοι ἐ-
πιθέντες· ἀντὶ ζωῆς νεκροῦντες· χρεμῶντες ἐπὶ ξύ-
λου, ὡς κακοῦργον, τὸν εὐεργέτην· ὡς παράγομον,
τὸν νομοδότην· ὡς κατάκριτον, τὸν πάντων Βασι-
λέα· Μακρόθυμε Κύριε δόξα σοι.

Kai rūr. Ἡχος π.λ. 6'.

Φοβερὸν καὶ παράδοξον μυστήριον, σήμερον ἐνερ-
γούμενον καθορᾶται· δ ἀναφῆς κρατεῖται· δεσμεῖ-
ται, δ λύων τὸν Ἀδὰμ τῆς κατάρας· δ ἐτάζων καρ-

δίκις καὶ νεφρούς, ἀδίκως ἐτάζεται· εἰρχτῇ κατα-
κλείεται, διὴν ἄβυσσον κλείσας· Πιλάτῳ παρίσα-
ται, ὡς τρόμῳ παρίστανται Οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις·
ῥιπίζεται χειρὶ τοῦ πλάσματος, ὁ Πλάστης· ξύλῳ
κατακλείεται, ὁ κρίνων ζῶντας καὶ νεκρούς· τάφῳ
κατακλείεται, δικαθηρέτης τοῦ ἀδου· ὁ πάντα φέρων
συμπαθῶς, καὶ πάντας σώσας τῆς ἀρᾶς, ἀνεξίκακε
Κύριε δόξα σοι.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐχαγγελίου· τὸ, Φῶς Ιλαρὸν, καὶ
εὐθὺς τα Ἀναγνώσματα.

Προκείμενον. Ἡχος δ'.

Διεμερίσαντο τὰ ἴματιά μου ἐκυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν
ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον.

Στήχ. Ο Θεὸς δ Θεός μου, πρόσοχες μοι· οὐα τί¹
ἔγκατέλιπές με;

Τῆς Ἐξόδου τὸ Ἀράγγωσμα.

Κεφ. ΑΓ'. 11.

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋ: θν.

Προκείμενον. Ἡχος δ'.

Δίκασον, Κύριε, τοὺς ἀδικοῦντάς με.

Στήχ. Ανταπεδίδοσάν μοι ποντρή, ἀντὶ ἀγαθῶν.

Ίώθ τὸ Ἀράγγωσμα.

Κεφ. ΜΒ'. 12.

Εὐλόγησε Κύριος τὰ ἔσχατα τοῦ Ίώθ μᾶλλον.

Προφητείας Ἡσαῦ τὸ Ἀράγγωσμα.

Κεφ. ΝΒ'. 13.

Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ συνήσει ὁ παῖς μου.

‘Ο Ἀπόστολος. Προκείμενον. Ἡχος πλ. 6'.

Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς
καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Στήχ. Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας
ἐκέκραξα.

Πρὸς Κορινθίους Α'. ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ Ἀράγγωσμα.

Κεφ. Α'. 18.

Ἄδελφοί, δ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολυμένοις μωρίᾳ ἔστι, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἔστι. Γέγραπται γάρ· Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω. Ποῦ σοφός; ποῦ γραμματεύς; ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω δ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὑδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἴτοῦσι, καὶ Ἐλληνες σοφίαν ζητοῦσιν· ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐξαυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον. Ἐλλησι δὲ μωρίαν· αὐ-

τοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλησι, Χριστὸν,
Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν. "Οτι τὸ μωρὸν τοῦ
Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί· καὶ τὸ ἀσθενές
τοῦ Θεοῦ ἵσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί. Βλέπετε γὰρ
τὴν κλησιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ
σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὔγενεῖς· ἀλλὰ τὰ
μωρὰ τοῦ κόσμου ἔξελέξατο δοῦλος, ἵνα τοὺς σοφοὺς
καταισχύνῃ, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἔξελέξατο δοῦλος,
ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἴσχυρά· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κό-
σμου καὶ τὰ ἔξουθενημένα ἔξελέξατο δοῦλος, καὶ τὰ μὴ
δύντα, ἵνα τὰ δύντα καταργήσῃ· δύποτε μὴ καυχήσηται
πᾶσα σάρξ ἐνώπιον αὐτοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε
ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διὸ ἐγεννήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ,
δικαιοσύνη τε καὶ ἀγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις· ἵνα,
καθὼς γέγραπται, Ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυ-
χάσθω. (Κεφ. Β'. 1). Κἀγὼ δὲ, ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς,
ἀδελφοί, ἥλθον, οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου, ἢ σεβίας
καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ. Οὐ γὰρ
ἔχρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰμὴ Ἰησοῦν Χριστὸν,
καὶ τοῦτον ἐξαυρωμένον.

Ἀλληλούϊα. Ἡχος πλ. ἀ.

Σῶσόν με, δοῦλος Θεοῦ, ὅτι εἰσήλθοσαν ὕδατα ἔως
ψυχῆς μου.

Στίχ. Καὶ ἔδωκαν εἰς τὸ βρῶμά μου χολὴν, καὶ
εἰς τὴν δίψαν μου ἐπέδισάν με δέος.

Στίχ. Σκοτισθήτωσαν οἱ ὁρθαλμοὶ αὐτῶν, τοῦ μὴ
βλέπειν.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συμβούλιον ἔλαβον.

Τέλος. Καθήμεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

Εἶτα ἡ συνήθης Ἐκτενής· τὸ, Καταξίωσον, Κύριε· καὶ
μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ψίλλομεν Ἀπόστιχα, τὰ παρόντα
Στιχηρά Αὐτόμελα.

Ἅγιος β'.

"Ο . ε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἄριμαθείας κα-
θεῖλε, τὴν τῷ ἀπάντων ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε
Χριστὸν ἐκήδευσε· καὶ τῷ πέθω ἥπείγετο, καρδία, καὶ
χεῖλει, σῶμα τὸ ἀχήροντον, σεῦ περιπτύξασθαι·
δυως συζελλόμενος φέβω, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα,
τῇ σου χριστῷ βάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Ο Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέπειαν ἐνε-
δύσατο.

"Οτε ἐ· τῷ τάφῳ τῷ κενῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κα-
τετίθης, ὁ Λυτρωτὴς τοῦ παντὸς, ἄδης ὁ παγγέλα-
ςος, ἰδὼν σε ἐπτηξεν· οἱ μοχλοὶ συνετρίβησαν, ἐ-
θλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἡνοίχθησαν, νεκροὶ ἀνί-
σαντο· τότε ὁ Ἄδαμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι·
Δόξα τῇ συγχαταβάσει σου Φιλάνθρωπε.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐσερέωσε τὴν Οἰκουμένην, ἵτις οὐ σαλευθήσεται.

“Οτε ἐν τῷ τάφῳ σαρκικῶς, θέλων συνεχείσθης ὁ φύσει, τῇ τῆς Θεότητος, μέ· ων ἀπερίγραπτος, καὶ ἀδιόριζος, τὰ θανάτου ἀπέχλεισας, ταμεῖα καὶ ἄδου, ἀπαντα ἐκένωσας, Χριστὲ, βασίλεια· τότε καὶ τὸ Σάββατον τοῦτο, θείας εὐλογίας καὶ δόξης, καὶ τῆς σῆς λαμπρότητος τέξιώσας.

Στίχ. Τῷ οἷχῳ σου πρέπει ἀγίασμα, Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

“Οτε αἱ δυνάμεις σε, Χριστὲ, πλάνον ὑπ’ ἀνόμων ἐώρω, συκοφαντούμενον, ἔφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου, καὶ τὸν λίθον τοῦ μνήματος, χερσὸν σφραγισθέντα, αἵς σου τὴν ἀχήρατον πλευρὰν ἐλόγγχευσαν· ὅμως τῇ ἥμ.ῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου, Φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἰδιόμελον. Ἡχος π.λ. ἀ.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς ὥσπερ ἴμάτιον, καθειλῶν Ἰωσὴφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδήμῳ, καὶ θεωρήτας νεκρὸν γυμνὸν ἀταφον, εὔσυμπάθητον θρηνον ἀναλαβὼν, ὁδυρόμενος ἐλεγεν· Οἴμοι, γλυκύτατε Ἰησοῦ! ὃ πρὸ μικροῦ ὁ ἥλιος ἐν Σταυρῷ χρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυριαίνετο, καὶ διερρήγνυτο ναοῦ τὸ

καταπέτασμα. ἀλλ' οὐδὲν γῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἔχουσίως ὑπελθόντα θάνατον· πῶς σε κηδεύσω, Θεέ μου; ἡ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; πείσαις χερσὶ δὲ προσψαύσω, τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἡ ποῖα ἄσματα μέλψω, τῇ οῇ ἔξοδῷ Οἰκτίρμον; Μεγαλύνω τὰ Πάθη σου, ὅμνοιογῶ καὶ τὴν ταφῆν σου, σὺν τῇ Ἀνασάσει, χραυγάζων· Κύριε δόξα σοι.

Μετὰ δὲ τὸ, Νῦν ἀπολύεις, καὶ τὸ Τρισάγιον, τὰ παρόντα ἀπολυτίκια.

Ἆχος 6'.

Ο εὔτχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελών τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρὰ, εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μυῆματι καινῷ κηδεύσας ἀπίθετο.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξὶ, παρὰ τὸ μνῆμα ἐπισάς, δὲ Ἀγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θυητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια, Χριτὸς δὲ διαφθερᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

Τὰ δὲ ἀπόδειπνα ψάλλομεν ἐν τοῖς κελλίοις ἡμῶν.

Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.

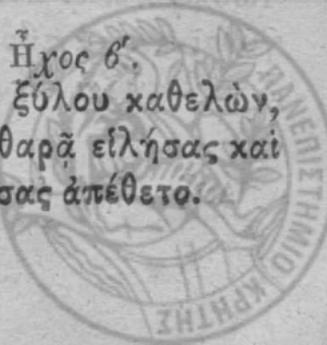
ΤΩ ΑΓΙΩ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΩ ΣΑΒΒΑΤΩ.

ΠΡΩ Ι.

Περὶ ὡραν ἔβδομην, ἐν τῷ Ὁρθρῷ, σημαίνει. Καὶ μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον, ψάλλομεν τὸ, Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφαντος ἡμῖν, εἰς Ἡχον β'.

Ἐίτα τὰ παρόντα Τροπάρια. Ἡχος β'.

Ο εύσχήμων Ἰωσὴφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν,
τὸ ἄχραντόν σου Σῶμα, σινδόνι καθαρῇ εἰλήσας καὶ
ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καιγῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

“Οτε χατήλθες πρὸς τὸν Θάνατον, ἡ ζωὴ ἡ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄζητον ἐνέκρωσας, τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέσητας, πᾶσαι αἱ Δινάμεις τῶν ἐπουραγίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Kai rūr.

Ταῖς Μυροφόροις Γυναιξὶ, παρὰ τὸ μνῆμα ἐπισὰς, ὁ Ἀγγελὸς ἑβόν· Τὰ μύρα τοῖς θητοῖς ὑπάρχει ἀρμοδία, Χριστὸς δὲ διερθορᾶς ἐξείχθη ἀλλότριος.

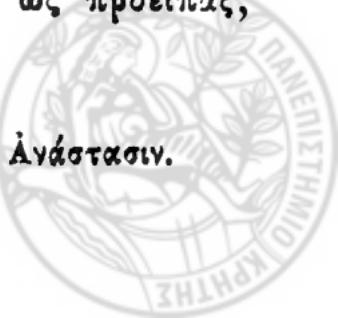
Συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ ἐκφώρησις.
Σὺ γάρ εἰ δ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν.
Εἶτα ψάλλομεν τὰ παρότα *Καθίσματα*.

Ἔχος ἀ. Τὸν τάφορ σου Σωτήρ.

Σινδόνι καθερᾶ, καὶ ἀρώμασι θείοις, τὸ Σῶμα τὸ σεπτὸν, ἔξαιτήτας Πιλάτω, μυρίζει καὶ τίθησιν, Ἰωτὴφ καὶ νῷρα μυήματι, δθεν δρθριαῖ, αἱ Μυροφόροι γυναικεῖς, ἀνεβόησσαν· Δεῖξον ἡττιν ὡς προεπίπας, Χριστὲ τὴν ἀνάστασιν.

Δόξα.

Δεῖξον ἡμῖν ὡς προεπίπας, Χριστὲ, τὴν ἀνάστασιν.

Καὶ νῦν ἔτερον ὅμοιον.

Ἐξέστησαν χοροί, τῶν Ἀγγέλων ὄρῶντες, τὸν
ἐν τοῖς τοῦ Πατρὸς, καθεζόμενον κόλποις, πῶς τά-
φῳ κατατίθεται, δινεκρός ως ἀθάνατος· ὃς τὰ τάγ-
ματα, τὰ τῶν Ἀγγέλων χυκλοῦσι, καὶ δοξάζουσι,
σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ ἀδη, ως κτίσην καὶ Κύριον.

Εἶτα τὸν Ν'. Καὶ εὐθὺς γάλλομεν τὸν ἐπόμερον κα-
ρόντα, τὸν Εἰρμοὺς ἀρὰ δ', καὶ τὰ Τροπάρια ἀρὰ δ'. Καὶ
πάλιν ἔσχατον Καταβασίας τοὺς αὐτοὺς Εἰρμούς. Ἔστι
δὲ ὁ καρὼν οὗτος ἀπὸ ἀ. ὠδῆς ἦως σ'. ποίημα Μάρκου
Μοραχοῦ Ἐπισκόπου Ἰδροῦντος. Ἀπὸ δὲ σ'. ὠδῆς μέχρις
θ'. ποίημα Κοσμᾶ τοῦ Ἀγιοπολίτου. Ὅλος δὲ ὁ καρὼν
φέρει ἀκροστιχίδα ἀρεν τῷ Εἰρμῷ. «Καὶ σήμερον δὲ
Σάββατον μελπω Μέγα». Οἱ Εἰρμοὶ δὲ εἰσὶ ποίημα γυ-
ρακός τινος Κασσίας ὄνομαζομένης.

Ωδὴ δ. ἥχος π.λ. δ'. δι Εἰρμός.

Κύματι θαλάσσης, τὸν κρύψηντα πάλαι, διώχτην
Τύραννον, ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν, τῶν σεσωτιμένων οἱ
Παιδεῖς· ἀλλ' ἡμεῖς ως αἱ νεάνιδες, τῷ Κυρίῳ ἀσω-
μεν, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται.

Τροπάρια.

Κύριε Θεέ μου, ἐξόδιον ὅμνον καὶ ἐπιτάφιον, ω-
δῆν σοι ἀσομαι, τῷ τῇ ταφῆς σου ζωῆς μοι, τὰς
εἰσόδους διανοίξαντι, καὶ θαγάτῳ θάνατον, καὶ ἀδην
θανατώσαντι.

Ἄγω σε ἐν θρόνῳ, καὶ κάτω ἐν τάφῳ τὰ ὅπερ-

χόσμια, καὶ ὑποχθόνια, καταγοοῦντα Σωτήρ μου,
ἔδονεῖτο τῇ νεκρώσει σου· ὑπὲρ νοῦν ὁράθης γὰρ,
νεκρὸς ζωαρχικώτατος.

Ἴνα σου τῆς δόξης, τὰ πάντα πληρώτης, κατα-
πεφοίτηχας, ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς· ἀπὸ γὰρ σοῦ
οὐκ ἔκρύβη, ἢ ὑπόστασίς μου ἡ ἐν Ἀδάμ, καὶ ταφεὶς
φθαρέντα με καινοποιεῖς φιλάνθρωπε.

Καταβασία. Κύματι θαλάσσης. Ὄδη γ'. Ο Ειρμός.

Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων, κρεμάσαντα πᾶσαν τὴν γῆν
» ἀσχέτως, ἢ κτίσις κατιδεῦσα, ἐν τῷ Κρανίῳ κρε-
» μάμενον, θάμβει πολλῷ συνείχετο· Οὐκ ἔσιν ἄ-
» γιος, πλὴν σου, Κύριε, κραυγάζουσα.

Τροπάρια.

Σύμβολα τῆς ταφῆς σου, παρέδειξας τὰς δράσες
πληθύνας, γῦν ὅτε τὰ κρύφιά σου, θεανδρικῶς διε-
τράγωσας, καὶ τοῖς ἐν ἀδῃ Δέσποτα· οὐκ ἔσιν ἄγιος
πλὴν σου Κύριε, κραυγάζουσιν.

Ἔπλωτας τὰς παλάμας, καὶ ἥνωσας τὰ τὸ πρὸν
διεσῶτα, κατασολῇ δὲ Σῶτερ, τῇ ἐν σινδόνι καὶ
μνήματι, πεπιδημένους ἔλυσας. Οὐκ ἔσιν ἄγιος,
πλὴν σου, Κύριε, κραυγάζοντας.

Μνήματι καὶ σφραγίσιν, ἀχώρητε συνεσχέθης βου-
λήσει καὶ γὰρ τὴν δύναμίν σου, ταῖς ἐνεργείαις ἐ-
γγώρισας, θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν. Οὐκ ἔστιν
γιος, πλὴν σου Κύριε, φιλάνθρωπε.

Καταθασία. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Κάθισμα ἥχος ἡ.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες,
νεκροὶ τῇ ἀστραπῇ, τοῦ δόφιντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο
κηρύττοντος, Γυναιξὶ τὴν ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν,
τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσπίπτομεν, τῷ
ἀνασάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δᾶξα καὶ νῦν. Πάλιν τὸ αὐτό.

‘Ωδὴ δ’. ‘Ο Εἰρμός.

Τὴν ἐν σταυρῷ σου θείαν κενωσιεν, προορῶν Ἀβ-
» βακούμ εἶεστιηκώς εἴδος· Σὺ δυνατῶν διέκοψας,
» χράτος Ἀγαθὲ, δμιλῶν τοῖς ἐν ἀδῃ, ως παν-
» τοδύναμος.

Τροπάρια.

Ἐθδόμην σήμερον ἡγίασσας. ἦ, εὐλόγησας πρὶν,
καταπάνση τῶν ἔργων παράγεις γὰρ τὰ σύμπαντα,
καὶ καινοποιεῖς σαββατίζων Σωτήρ μου, καὶ ἀνα-
κτώμενος.

Ρωμαλαιιότητι τοῦ χρείττονος, ἔχνικήσαντός σου
τῆς σαρκὸς ἡ ψυχὴ σου, διήρηται σπαράττουσα,
ἄμφω γὰρ δεσμοὺς, τοῦ θανάτου καὶ ἄδου, Λόγε
τῷ χράτει σου.

Ο ἄδης, Λόγε, συναντήσας σοι, ἐπικράνθη, βροτὸν
ὅρῶν τεθεωμένον, κατάσικτον τοῖς μώλωψι, καὶ παν-
σθενουργὸν, τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δὲ διαπεφώνηκεν.

Καταθεσία. Σὲ τὸν ἐπὶ ὄδάτων.

’Ωδὴ 8. Ὁ Εἰρμός.

Θεοφανείας σου Χριστὲ, τὴς πρὸς ἡμᾶς συμπα-
» θῶς γενομένης, Ἡσαΐας φῶς ἴδων ἀνέσπερον, ἐκ
» νυκτὸς δρθρίσας ἐκραύγαζεν· Ἀναζήσονται οἱ νε-
» χροὶ καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις, καὶ
» πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἀγαλλιάσονται.

Τροπάρια.

Νεσποιεὶς τοὺς γηγενεῖς, ὁ πλασουργὸς χοῖκὸς
χρηματίσας, καὶ σινδὼν καὶ τάφος ὑπερφαίνουσι,
τὸ συόν σοι, Λόγε μυτήριον· ὁ Εὔσχήμων γὰρ
Βουλευτὴς, τὴν τοῦ σὲ φύσαντος βουλὴν σχηματί-
ζει, ἐν σοὶ μεγαλοπρεπῶς καινοποιοῦντός με.

Διὰ θανάτου τὸν θνητὸν, διὰ ταφῆς τὸ φθαρτὸν
μεταβάλλεις· ἀφθαρτίζεις γὰρ θεοπρεπέστατα, ἀπα-
θανατίζων τὸ πρόσλημμα· ἢ γὰρ σάρξ σου δια-
φθορὰν οὐκ εἶδε Δέσποτα, οὐδὲ ἢ ψυχή σου, εἰς
ἄδου, ξενοπρεπῶς ἐγκαταλέλειπται.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθών, καὶ λογχευθεὶς τὴν
πλευρὰν, Πλασουργέ μου, ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τὴν
ἀνάπλασιν τὴν τῆς Εὔας· Ἄδαμ γενόμενος, ἀφυπνώ-
σας ὑπερφυῶς, ὑπνὸν φυσίζων, καὶ ζωὴν ἐγείρας
ἐξ ὑπνου, καὶ τὰς φθορὰς ὡς Παντοδύναμος.

Καταβασία. Θεοφανείας σου Χριστέ.

‘Ωδὴ ᷂. Ὁ Εἰρμός.

Συνεσχέθη, ἀλλ’ οὐ κατεσχέθη, στέρνοις κητώοις
Ίωνᾶς· σοῦ γὰρ τὸν τύπον φέρων, τοῦ παθόντος καὶ
ταφῆ δοθέντος, ώ; ἐξ θαλάμου, τοῦ θηρός ἀνέθορε,
προσεφώνει δὲ τῇ κους ὡδίᾳ. Οἱ φιλασσόμενοι μά-
ταια καὶ ψευδῆ, ἔλεον αὐτοῖς ἐγκαταλίπετε,

Τροπάρια.

‘Ανηρέθης, ἀλλ’ οὐ διηρέθης, Λόγε, τοῖς μετέσχες
σαρκός· εἰ γὰρ καὶ λέλυται σου, ὁ ναὸς ἐν τῷ κατρῷ
τοῦ πάθους, ἀλλὰ καὶ οὗτω μίτην ὑπόσχτις, τῆς
Θεότητος καὶ τῆς σαρκός σου· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ
εἰς ὑπάρχεις Γίος, Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεὸς καὶ ἀγ-
θωπος.

Βροτοκτόνον, ἀλλ’ οὐ Θεοκτόνον, ἔφυ τὸ πταῖσμα
τοῦ Ἀδάμ· εἰ γὰρ καὶ πέπονθέ σου, τῆς σαρκὸς ἡ
χοϊκὴ οὐσία, ἀλλ’ ἡ Θεότης ἀκαθήτης διέμεινε· τὸ
φθαρτὸν δέ σου πρὸς ἀφθαρσίαν μετετοιχείωσας,
καὶ ἀφθάρτου ζωῆς, ἔδειξας πηγὴν ἐξ ἀναστάσεως.

Βασιλεύει, ἀλλ’ οὐχ αἰωνίζει, ἀδης τοῦ γένους
τῶν βροτῶν· σὺ γὰρ τεθεὶς ἐν τάφῳ, χραταιὲ ζωαρ-
χικὴ παλάμη, τὰ τοῦ θανάτου χλεῦθρα διεσπάραξας,
καὶ ἐκήρυξας τοῖς ἀπ’ αἰῶνος ἔκει καθεύδουσι, λύ-

τρωσιν ἀψευδῆ, Σῶτερ, γεγονώς νεκρῶν πρωτότοχος.

Καταβούσια. Συνεσχέθη ἀλλ' οὐ κατεσχέθη.

Κοτάκιον. ἦχος 6'.

Τὴν ἄβυσσον δὲ κλείσας, νεκρὸς δρᾶται· καὶ σμύρνη καὶ σινδόνι ἐγειλημμένος, ἐν μνημείῳ κατατίθεται ως θυητὸς ὁ ἀθάνατος. Γυναῖκες δὲ αὐτὸν ἥλθον μυρίσαι, κλαίουσαι πικρῶς καὶ ἔκβοῶσαι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐνῷ Χριστὸς ἀφυπνώτας, ἀναστήσεται τριήμερος.

‘Ο Οἶκος.

‘Ο συνέχων τὰ πάντα ἐπὶ Σταυροῦ ἀνυψώθη, καὶ θρηνεῖ πᾶσα ἡ Κτίσις, τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον γυμνὸν ἐπὶ τοῦ Ξύλου· ὁ ἥλιος τὰς ἀκτίνας ἀπέκρυψε, καὶ τὸ φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλοντο· ἢ γῆ δὲ σὺν πολλῷ τῷ φόβῳ συνεχλονεῖτο· ἢ θάλασσα ἔφυγε, καὶ αἱ πέτραι διερήγγυνυτο, μνημεῖα δὲ πολλὰ ἡγεώχθησαν, καὶ τώματα ἡγέρθησαν ἀγίων ἀνδρῶν. ‘Αδης κατώ στενάζει, καὶ Ιουδαῖοι σκέπτονται συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· τὰ δὲ Γύναια κράζουσι. Τοῦτο Σάββατόν ἐστι τὸ ὑπερευλογημένον, ἐνῷ Χριστὸς ἀφυπνώτας, ἀναστήσεται τριήμερος.

ΣΥΝΑΞΑΡΙΟΝ.

Τῷ Ἀγίῳ καὶ Μεγάλῳ Σαββάτῳ τὴν Θεόσωμον ταφὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, καὶ τὴν εἰς ἄδου κάθοδον ἐορτάζομεν, δι’ ὃν τῆς φθορᾶς τὸ ἡμέτερον γέρος ἀράχηθὲν, πρὸς αἰωνῖαν ἡώην μεταβέβηκε.

Στίχοι· «Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον Κουστωδία.

«Οὐ γὰρ καθέξει τύμβος Αὐτοῖς ωταρ.»

Πασῶν τῶν ἡμερῶν αἱ ἁγίαι Τεσσαρακοσταὶ ὑπερφέρουσι· τούτων δὲ πάλιν, ἡ ἀγία αὕτη καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή· ταύτης δὲ μείζων, ἡ μεγάλη Ἐβδομάς· καὶ τῆς μεγάλης Ἐβδομάδος πάλιν, τοῦτο τὸ μέγα καὶ ἅγιον Σάββατον. Λέγεται δὲ μεγάλη Ἐβδομὰς, οὐχ διὰ μείζονές εἰσιν αἱ ἡμέραι αὗται, ἢ αἱ ὥραι, ἀλλ᾽ διὰ τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυῆ τεράστια, καὶ ἔξαισια τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν ἔργα, ἐν ταύτῃ ἐπράχθησαν, καὶ μάλιστα σήμερον. Όντος γὰρ ἐπὶ τῇ πρώτῃ κοσμογονίᾳ, πᾶν ἔργον διαπράξαμενος ὁ Θεὸς, καὶ ὑστερον τὸ χυριώτατον κατὰ τὴν ἔκτην πλάσας τὸν ἀνθρωπὸν, τῇ ἑβδόμῃ κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἡγίασεν αὐτὴν, Σάββατον δνομάσας, οὐδὲν κακάπαυσις ἐρμηνεύεται, οὔτω καὶ ἐν τῇ τοῦ νοητοῦ κόσμου ἔργασίᾳ, ἀρίστως ἀπαντά ἔργασάμενος, καὶ κατὰ τὴν ἔκτην ἀναπλάσας αὖθις τὸν φθαρέντα ἀνθρωπὸν, καὶ ἀνακαίνισας διὰ τοῦ ζωηφόρου Σταύρου καὶ θανάτου, κατὰ τὴν παροῦσαν πάλιν ἑβδόμην κατέπαυσε τὴν τελείαν τῶν ἔργων κατάπαυσιν, τὸν φυσίζωντος ὑπνώσας ὑπνον καὶ σω-

τήριον. Κατήσι μὲν οὖν δὲ τοῦ Θεοῦ Λόγος μετὰ σαρκὸς ἐν τῷ τάφῳ κάτεισι δὲ καὶ εἰς ἵδην μετὰ τῆς ἀκηράτου αὐτοῦ καὶ θείας ψυχῆς, διαιρεθείστης τῷ θανάτῳ τοῦ σώματος· οὐ καὶ εἰς χεῖρας παρέθετο τοῦ Πατρὸς, φασὶ καὶ τὸ ἴδιον αἷμα προσήνεγκεν οὐκ αἰτησαμένω, λύτρον ἡμῶν γενόμενον· οὐ γάρ δὴ ἐν ἀδου, ὡς αἱ τῶν ἄλλων λγίων ψυχαὶ, κατεσχέθη καὶ η τοῦ Κυρίου ψυχή· πῶς γάρ; μηδὲν τῆς προγονικῆς ἐπαγομένη ἀρᾶς ὥσπερ ἔκειναι; Άλλ' οὐδὲ τὸ αἷμα δὲ ἔχθρος ἡμῶν Διάβολος ἔλαβε, καὶ ημᾶς κατείχε, δι' οὐ τριγοράσθημεν· πῶς γάρ; εἰμὶ μόνον παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν δὲ ληστῆς Διάβολος λαβεῖν εἶχε; Πλὴν σιωπατικῶς, καὶ μετὰ τῆς Θεότητος ἐνώκησε τῷ τάφῳ δὲ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστὸς, ἀκρος τῇ σαρκὶ ἐνωθείστης. Συνῆν δὲ τῷ Ληστῇ καὶ ἐν Παραδείσῳ, καὶ ἐν ἄδη ὑπῆργεν, ὡς εἴρηται, μετὰ τῆς τεθεωμένης αὐτοῦ ψυχῆς· ὑπερφυῶς δὲ καὶ μετὰ τοῦ Πατρὸς ην καὶ τοῦ Πνεύματος συνεδριάζων, εἷχ Θεὸς ἀπερίγραπτος. Άπανταχοῦ δὲ παρῆν, μηδέν τι τῆς Θεότητος ἐν τῷ τάφῳ πασχούστης, ὥσπερ οὐδὲ ἐν τῷ Σταυρῷ· καὶ φθορὰν μὲν τὸ Κυριακὸν σῶμα ὑπέστη, οἵτις ἐστὶ διάζευξις ψυχῆς ἀπὸ σώματος· διαφθορὰν δὲ, οἵτοι διέλυσιν σαρκὸς, καὶ μελῶν τελείαν ἀφάνισιν, οὐδαμῶς. Άλλ' δὲ μὲν Ἰωσήφ, τὸ ἄγιον σῶμα τοῦ Κυρίου καταγγάγων, ἐν μνήματι καὶν φθάπτει, καὶ πλησίον τῶν ιουδαίων ἐν κήπῳ, λίθον μέγαν σφρόβρα πρὸς τῇ εἰσόδῳ τοῦ μνήματος θέμενος. Οὕτε μὴν ιουδαῖοι, κατὰ τὴν Παρασκευὴν προσιόντες, λέγουσι τῷ Πιλάτῳ· Κύριε, μεμνήμεθα, ὡς δὲ πλάνος ἔκεινος εἶπεν, δτε ἔζη, ὡς

μετὰ τρεῖς ήμέρας ἐγείρομαι. Δοκεὶ οὖν ἡμῖν καλὸν εἶναι, τῇ σῇ ἔξουσίᾳ, κελεῦσαι στρατιὰν ἀσφαλίσασθαι τὸν τάφον. Εἰ διῆν πλάνος, τί τῶν ὁημάτων φροντίζετε, δτε ἔτη; δτε διολογουμένως ἀπέθανε. Πότε δὲ εἴπεν, ἐγείρομαι; Τις ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν Ἰωνᾶν παραδείγματος συνῆγον αὐτό· Πάντως δὲ ἀγνώμονες, εἰ ἀσφαλισθήσεται ὁ τάφος, οὐ κλαπήσεται. Ο! πῶς οἱ ἀγνώμονες, δσα ὑπὲρ αὐτῶν ἐποίουν, καθ' αὐτῶν πράττοντες οὐκ ἐγίνωσκον! Τοῦ δὲ Πιλάτου κελεύσαντος, αὐτοὶ μετὰ στρατιωτικοῦ τάγματος, καὶ ἀκριβῶς τῆς σφραγίδος, κατησφαλίσαντο τὸν τάφον· καὶ τοῦτο, ἵνα μὴ, ἀλλοτρίας οὔσης τῆς φυλακῆς καὶ τῆς σφραγίδος, ἡ ἀνάστασις τοῦ Κυρίου διαβάλλοιτο. Ἀλλ' ὁ Ἄδης ἀπ' ἄρτι συστρέφεται, καὶ ἰλιγγιᾷ στερρότερας, τῆς δυνάμεως αἰσθανόμενος· συνεξεμέσει τοιγαρεῦν μετ' δλίγον διὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀδίκου καταπόσεως, τοῦ στερρότατου καὶ ἀκρογωνιακού λίθου, καὶ οὐδὲ ἀπ' αἰῶνος παρέθετο τῇ γαστρὶ, κατάβρωμα ποιησάμενος.

Τῇ ἀγενφράστῳ σου συγκαταβάσει, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

‘Ωδὴ ζ’. ‘Ο Ειρόμος.

“Αφρασον θαῦμα! ὁ ἐν καμίῳ ύιοσάμενος, τοὺς δσίους Παιᾶς ἔχ φλογὸς, ἐν τάφῳ νεκρὸς, δπνους κατατίθεται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Τροπάρια.

Τέτρωται ἀδης, ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος, τὸν

τρωθέντα λόγγχη τὴν πλευρὰν, καὶ σθένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Ολβίος τάφος! ἐν ἑαυτῷ γὰρ δεξάμενος, ώς ὑπνοῦντα τὸν δημιουργὸν, ζωῆς θησαυρὸς, θεῖος ἀναδέεικται, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Νόμῳ θανόντων, τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν, ἣ τῶν δλῶν δέχεται ζωὴ, καὶ τοῦτον πηγὴν δείχνυσιν ἐγέρσεως, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Μία ὑπῆρχεν, ἡ ἐν τῷ "Ἄδῃ ἀχώριστος, καὶ ἐν τάφῳ, καὶ ἐν τῇ Ἐδὲμ, Θεότης Χριστοῦ, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων. Λυτρωτὰ, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εῖ.

Καταθασία. Ἀφραστον θαῦμα.

Ωδὴ ἡ. Ο Ειρμός.

Ἐκσηθι φρίττων ούρανε, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ
»θεμέλια τῆς γῆς, ἴδου γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται ὁ
»ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάφῳ σμικρῷ ἔνοδοχεῖ-
»ται ὁν Παιδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς
»ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τροπάρια.

Λέλυται ἄχραντος γαδς, τὴν πεπτωκυῖαν δὲ συ-

νανίστησι σκηνήν. Ἐδάμ γὰρ τῷ προτέρῳ δεύτερος, δὲ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, κατῆλθε μέχρις ἄδου ταμείων· ὃν Παιᾶς εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πέπαυται τόλμα μαθητῶν, Ἀριμαθείας δὲ ἀριστεύει Ἰωσὴφ, νεκρὸν γὰρ καὶ γυμνὸν θεώμενος, τὸν ἐπὶ πάντων Θεὸν αἴτεῖται καὶ κηδεύει κραυγάζων· ὃν Παιᾶς εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ω τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν! ὡ ἀγαθότητος! ὡ ἀφράζου ἀνοχῆς! ἔχων γάρ μπόγην σφραγίζεται, δὲ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ πλάνος Θεὸς συκοφαντεῖται· ὃν Παιᾶς εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἴτοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Καταβάσια. Ἐκστηθι φρίττων οὐρανός.

Ωδὴ θ'. Ὁ Εἱρμός.

Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ, καθορῶσα ἐν τάφῳ,
» ὃν ἐν γαστρὶ ἄγευ σπορᾶς, συνέλαβες Γίόν. Ἀνα-
» στήσομαι γὰρ καὶ δοξασθήσομαι, καὶ ὑψώσω ἐν
» δόξῃ, ἀπαύσως ὡς Θεός· τοὺς ἐν πίσει καὶ πόθῳ
» σὲ μεγαλύνοντας.

Τροπάρια.

Ἐπὶ τῷ ἔνεγκο σὸν τόχῳ, τὰς δδύνας φυγοῦσα,

ὑπερφυῶς ἐμακαρίσθην, Ἀναρχε Υἱέ· νῦν δέ σε
Θεέ μου, ἀπνουν δρῶσα γεχρὸν, τῇ ρομφαίᾳ τῆς λύ-
πης, σπαράττομαι δεινῶς· ἀλλ' ἀνάσηθι, ὅπως με-
γαλυνθήσομαι.

Γῇ με καλύπτει ἔχόντα, ἀλλὰ φρίττουσιν ἄζου
οἱ πυλωροὶ, ἡμφιεσμένον βλέποντες στολὴν ἡμαγ-
μένην, Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως· τοὺς ἔχθροδς ἐν
Σταυρῷ γάρ πατάξας ὡς Θεός, ἀναστήσομαι αὔθις
καὶ μεγαλύνω σε.

Ἄγαλλιάσθω ἡ χτίσις, εὐφραινέσθωσαν πάντες
οἱ γηγενεῖς, ὃ γὰρ ἔχθρδς ἐσκύλευται ἀδης· μετὰ
μύρων Γεναῖκες προσυπαντάτωσαν· τὸν Ἄδαμ σὺν
τῇ Εὕα, λυτροῦμαι παγγενῆ· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
ἔξαναστήσομαι.

Καταβοσία. Μὴ ἐποδύρου μου, Μῆτερ.

Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς θ'. ὠδῆς, ἀρχόμεθα ψάλλειν
μετὰ μέλους τὰ ἐπόμενα ἐγκώμια εἰς τρεῖς στάσεις.

Ε Γ Κ Ω Μ Ι Α.

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ήχος πλ. α.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστὲ, καὶ Ἀγγέλων στρατια! ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σήν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις; δὲ, καὶ τοῦ ἀδευτοῦ τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾶς.

Μεγαλύνομέν σε, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφὴν καὶ τὰ πάθη σου· δι' ὃ, ἔτωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρχ γῆ; ὁ στήρας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖ, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θαγόντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς; ἐν τῷ ἀδῃ ἐλήλυθας; ἢ τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν;

Ο Δεσπότης πάντων, καθερᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται, δικενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστὲ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὄλεσας, καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ τὴν ζωήν.

Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακοῦργος Χριστὲ, ἐλογίσθης δικαιῶν ἡμᾶς ἀπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερυγιστοῦ.

Οἱ ὥραῖς κάλλει, παρὰ πάντας βροτοὺς, ὡς ἀγείδεος νεκρὸς καταφαίνεται, διὰ τὴν φύσιν ὥραῖς τοῦ παντός.

Ἄδης πῶς ὑποίσει, Σῶτερ, παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θᾶττον συνθλασθείη σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλῃ ἐκτυφλωθείς;

Ίησοῦ γλυκύ μοι καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκετεινῷ κατακέκρυψαι; Ὡς ἀφάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Απορεῖ καὶ φύσις, νοερὰ καὶ πληθὺς, τῇ ἀσώματος Χριστὲ τὸ μυστήριον, τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Ω θαυμάτων ξένων, ω πραγμάτων καινῶν! διπνοῆς μοι χορηγὸς ἀπνοις φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυς, καὶ τῶν κόλπων Χριστὲ, τῶν πατρώων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον δμεῦ.

Αληθῆς καὶ πόλου καὶ τῆς γῆς Βασιλεὺς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ συγχέκλεισαι ἐπεγνώσθης πάσῃ κτίσει Ἰησοῦ.

Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστουργέτα Χριστό, τὰ τοῦ ἄδου ἐταλεύθη θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἡνεώχθη τῶν βροτῶν.

Ο τὴν γῆν κατέχων, τῇ δρακὶ νεκρωθεὶς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς γῦνα συγέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς ἄδου συγοχῆς.

Ἐκ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου Σωτὴρ, σοῦ θανόντος καὶ νεκροῖς προσφοιτήσαντος, καὶ συγθλάσαντος τοῦ ἄδου τοὺς μοχλούς.

Ως φωτὸς λυχνία, γῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆς ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται, καὶ διώχει τὸν ἐν ἄδῃ σκοτασμόν.

Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἡ πληθὺς, Ἰωαὴφ καὶ Νικοδήμῳ συστεῖλαί σε τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῷ.

Νεκρωθεὶς βουλήσει, καὶ τεθεὶς ὑπὸ γῆς, Ζωοθύτα Ἰησοῦ μου ἐζώωσας, νεκρωθέντα παραβάσει με πικρῷ.

Ἔλλοιοῦτο πᾶτα, κτίσις πάθει τῷ σῷ, πάντα γάρ σοι Λόγε συγέπασχον, συγοχέα σε γινώσκοντα παντός.

Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν, ἐν κοιλίᾳ λαβὼν, ἄδης δ παμφάγος ἔβημεσεν, ἐξ αἰῶνος οὓς κατέπιε νεκρούς.

Ἐν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστὲ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ἀνεκάίνισας, ἀναστὰς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς καὶ ἥλθες, ἵνα σώσῃς Ἀδάμ· καὶ ἐν γῇ μὴ εὔρηκὼς τοῦτον Δέσποτα, μέγρις ἄδου κατελήλυθας ζῆτῶν.

Συγχλονεῖται φόβω, πᾶσα Λόγε γῆ γῆ, καὶ Φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆς κριθέντος σου φωτός.

Ω; βροτὸς μὲν θυήσκεις, ἔκουσιώς Σωτῆρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θυητοὺς ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Δαχρυρρέοντος θρήνους, ἐπὶ σὲ γῆ Ἀγνῆ, μητρικῶς ὡς Ἰησοῦ, ἐπιρράινουσσα, ἀνεβόix πῶς κηδεύσω σε γίε;

Ωςπερ σίτου κόκκος, ὑπεδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχρονην ἀποδέδωκας ἀσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ Ἀδάμ.

Τοῦ γῆν ἐκρύθης, ὡςπερ Ἡλίος νῦν, καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυψαι· ἀλλ' ἀγάτειλον φιδρότερον Σωτῆρ.

Ω; Ἡλίου δίσκον, γῆ σελήνη Σωτῆρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυψεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσαμένη Χριστὸς, ἐξ θανάτου τοὺς βροτοὺς ἡλευθέρωσε, καὶ τοῖς πᾶσι γῦγ δωρεῖται τὴν ζωήν.

Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τῇ γεκρώσει σου, γέος Σωτερ ἐν σαρκὶ φανεῖς Ἀδάμ.

Νοεράι σε τάξεις, ἥπλωμένον νεκρὸν, καθορῶσαι δι’ ἡμᾶς ἔξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πιέρυξι Σωτήρ.

Καθελών σε Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρὸν, ἐν μνημείῳ Ἰωσὴφ, γῦγ κατέθετο. Ἀλλ’ ἀνάστα σώζων πάντας ὡς Θεός.

Τῶν Ἀγγέλων Σωτερ, χαρμοιὴ πεφυκὼς, γῦγ καὶ λύπης τούτοις γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Γψωθεὶς ἐν Εἰρῷ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτοὺς, συνυψοῖς· ὑπὸ τῷ γῆγε δὲ γενόμενος, τοὺς γειμένους δ’ ὑπ’ αὐτῇ ἔξαγιται.

Ωςπερ λέων, Σωτερ, ἀφυπνώσας σαρκὶ, ὡς τὶς σκύμνος ὁ νεκρὸς ἔξανίσταται, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφὼς τοῦ Ἀδὰμ, ἔξ οὗ τὴν Εὕαν διέπλασας, καὶ ἔξέβλυσας κρουγοὺς καθαρτικούς.

Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται δάμνος· σὺ δ' ὑπαίθριος
τυθεὶς, ἀνεξίκακε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτήρ.

Τίς ἔξειπτη τρόπον, φρικτὸν δντως καινόν· δε
σπόζων γάρ της Κτίσιως σήμερον, πάθος δέχεται
καὶ θνήσκει δι' ήμᾶς.

Ο ζωῆς ταχίας πῶς δρᾶται νεκρός; ἐκπληγιτό-
μενοι οι Ἀγγελοι ἔχραζον· πῶς δ' ἐν μνήματι συγ-
κλείεται Θεός;

Λογχονύκτου Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τῇ
ζωῇ τῇ ἐκ ζωῆς ἔξωσάσῃ με, ἐπιστάζεις καὶ ζωοῖς
με σὺν αὐτῇ.

Απλωθεὶς ἐν Εύλω, συνηγάγου βροτούς· τὴν
πλευράν σου δὲ νυγεὶς τὴν ζωήρρυτον, πᾶσιν ἄφε-
σιν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Ο εὔσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς καὶ
κηδεύει ώς νεκρὸν εὔσχημόγως σε, καὶ θαμβεῖται
σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Ταῦτα γῆν βουλήσει, κατελθὼν ώς θυητὸς, ἐπα-
νάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτω-
κότας Ἰησοῦ.

Καν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ώς Θεός, ἐπανάγεις
ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Καν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ώς Θεός, νε-
κρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀγεύωσας, τὸν ἐμὸν ἀπο-
νεκρώσας γεκρωτήν.

“Ω χαρᾶς ἔκείνης! ὡς πολλῆς ἥδονῆς! ἦς περ τοῖς ἐν ἀδῃ πεπλήρωχας, ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψες ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφὴν, μεγαλύνω σου τὸ χράτος φιλάνθρωπε, δι’ ὃν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Κατὰ σοῦ βομβαία, ἐστιλβοῦτο Χριστός, καὶ βομβαία Ισχυροῦ μὲν ἀμβλύνεται, καὶ βομβαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Ἡ Ἀμνὰς τὸν ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ἥλαλαζε, συγχινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοῶν.

Κἄν ἐνθάπτη τάφῳ, κἄν εἰς ἄδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους ἔκένωσας, καὶ τὸν ἀδηνὸν ἀπεγύμνωσας, Χριστέ.

Ἐκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς ἀνεζώσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Τῆς Τριάδος δὲ Εἰς, ἐν σαρκὶ δι’ ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε θάνατον· φρίττει ἥλιος καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Ως πικρᾶς ἐξ χρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ κατέθεντο, τὸν τρόφεα μανναδότην Ἰησοῦν.

Ο Κριτής ως Κριτός πρὸ Πιλάτου χριτοῦ, καὶ παρίστατο, καὶ θάνατον ἀδικον, κατεχρίθη διὰ Εὐλού Σταυρικοῦ.

Ἄλαζῶν Ἰσραὴλ, μικιφόνε λαὲ, τί παθὼν τὸν Βαραβᾶν ἡλευθέρωσας, τὸν Σωτῆρα δὲ παρέδωκας σταυρῷ;

Ο χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τὴν φύσει γέγονας ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ Σῷ.

Χπακούσας, Λόγε, τῷ ἴδιῳ Πατρὶ, μέχρις ἄδου τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἴμοι φῶς τοῦ κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ μου, ποθεινότατε, ἔκραζεν, ἡ Παρθένος Θρησδοῦσα γοερῶς.

Φθογουργὲ, φονευργὲ, καὶ ἀλάστωρ λαὲ, καὶ σιγδόνας καὶ αὐτὸν τὸ σουδάριον, αἰσχύνθητι, ἀναστάντος τοῦ Ἰησοῦ.

Δεῦρο δὴ μιαρὲ, φονευτὰ μαθητὰ, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξόν μοι, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Ως φιλάνθρωπός τις ὑποκρίνη μωρὲ, καὶ τυφλὲ πανολεθρώτατε ἀσπονδε, δ τὸ μύρον πεπραχὼς διὰ τιμῆς.

Οὐρανίου μύρου, ποίαν ἔσχες τιμήν; τοῦ τιμίου
τί ἐδέξω ἀντάξιον; λύσσαν εὔρες καταρώτατε
Σιτάν.

Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λαπῆ, κενούμένου
εἰς ψυχὴς ἱλαστήριον, πῶς χρυσῷ ἀπεμπολεῖς τὸν
Φωταυγὴν;

Ω Θεὲ καὶ Λόγε, ὃ χαρά ἡ ἐμή πῶς ἐνέγκω
σου ταφὰν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ
σπλάγχνα μητρικῶς.

Τίς μοι δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγάς; ἡ Θεό-
νυμφος Παρθένος ἐκρεύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν
γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Ω βουνοί καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, κλεύ-
σατε καὶ πάντα οἱ γῆσας, σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ
ἡρῶν Μητρί.

Πότε ἴδω, Σωτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν
καὶ ἥδουν ἡς χαρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα
γοιρῶς.

Κἀν ως πέτρα, Σωτερ, ἡ ἀκρότομος σὺ, κατεδέ-
ξω τὴν τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν τὸ δεῖθρον, ως
πηγὴ ὡν τῆς ζωῆς.

Ως ἔχ χρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμὸν, τῆς
πλευρᾶς σου προχεούσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον
καρπούμεθα ζωήν.

Θέλων ὥφθας, Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ
ζῆς καὶ τοὺς βροτούς, ὡς προείρηκας, Ἀναστάσει
σου Σωτήρ μου ἐγερεῖς.

Ἄδεια Πατρί.

Ἄνυμνοῦμεν, Λόγε, σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν
Πατρὶ καὶ τῷ Ἅγιῷ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν
τὴν θείαν σου Ταφήν.

Kai nūr. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Ἄγνη, καὶ τιμῶμεν
τὴν ταφὴν τὴν τριήμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ
ἡμῶν πιστῶς.

Kai πάλιν τὸ πρῶτον τροπάριον.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστὲ, καὶ Ἅγγέλων
στρατιαὶ ἐξεπλήγητοντο, συγχατάβασιν δοξάζουσαι
τὴν σήν.

ΤΟ ΑΤΤΟ ΤΟΝΙΣΜΕΝΟΝ.

**Ηχος π.λ. ἀ. Πα.*

H *ζω η η η η ε εν τα α α φω*
ω ω κα τε ε τε ε ε θηγαχρι στε ε ε : *β*

καὶ Ἀγ γε λῶν στρά τι : αἱ αἱ ε ε ξ
 πληγὴ το ο ου το φ συγ κα α τα βα α σιν δο
 ξα ζουουσαι τη ην σην π
 π

Εἶτα συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως, καὶ ἡ ἐκφώνησις.

"Οτι εὐλόγηται σου τὸ ὄνομα καὶ δεδόξασται σου ἡ βασιλεία κτ.λ. — Θυμιάσαρτος δὲ τοῦ ἱερέως, ἀρχεται τῆς δευτέρας στάσεως ὁ ἀριστερὸς χορὸς, εἰς τὸν αὐτὸν ἥχον.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἔχος π.λ. ἀ.

"Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ σταυρῷ τὰς χεῖρας ἔκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ χράτος τοῦ ἔχθροῦ.

"Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σε τὸν πάντων Κτίστην· τοῖς σοὶς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν δυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ δὲ λίος Σωτερ ἐκρύθη, σοὶ τοῦ ἀγεσπέρου φέγγους Χριστὲ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῷ·

Ὕπνωσας, Χριστὲ, τὸν φυσίζωδν ὑπνὸν ἐν τάφῳ, καὶ βαρέως ὑπνοῦ ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἀμαρτίας τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνων ἔτεχόν σε Τέχνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Ἄνω σε Σωτὴρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κατώ δὲ νεκρὸν, ἥπλωμένον γῆ. φρίττευσιν δρῶντα τὰ Σεραφίμ.

Πήγανται ναοῦ, καταπέτασμα τῇ οῇ σταυρώσει, κρύπτουσι φωστῆρες, Λόγε, τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἡλιε ὑπὸ γῆν.

Γῆς δὲ κατ' ἀρχὰς, μόνῳ γεύματι πήξας τὸν γύρον, ἀπνοὺς ὡς βροτὸς καθυπέδυ γῆν· φρίξον τῷ θεάματι Οὐρανέ.

Ἐδυς ὑπὸ γῆν, δὲ τὸν ἀνθρωπὸν χειρὶ σου πλάσας, ἵν' ἐξαναστήσῃς τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανσθενετάτῳ κράτει.

Θρῆνον ἴερὸν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναικες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε·
ὅθεν σοι καὶ μύρα προσέφερον, ώς νεκρῷ τῷ ζῶντι,
γυναικες μυροφόροι.

Ἄδου μὲν ταφεῖς, τὰ βασίλεια, Χριστὲ, συντρί-
βεις, θάνατον θινάτῳ δὲ θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυ-
τροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Πεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τά-
φον ὑπεισδῦσα ζωοποιεῖ τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις ἄδου
μυχοῖς.

Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύ-
σιν, πέπληγμαι θινάτῳ θέλων σαρκί. Μῆτερ οὖν μὴ
χόπτου τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ἐδυς ὑπὸ γῆς, ὁ φωτφόρος τῆς δικαιοσύνης, καὶ
νεκροὺς ὥσπερ ἐξ ὑπνου ἔξηγειρας, ἔχδιώξας ἀπαν
τὸ ἐν τῷ ἀδῃ σκότος.

Κόκκος διψυής; ὁ φυτίζωος ἐν γῆς λαγόσι, σκεί-
ρεται σὺν δάκρυσι σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας,
Κόσμον χαροποιήσει.

Ἐπτηξεν Ἀδὰμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ,
χαίρει δὲ πρὸς ἄδην φοιτήσαντος, πεπτωχὼς τὸ
πρώην, καὶ νῦν ἐγηγερμένος.

Σπένδει σοι χοάς, ἡ τεκοῦσά σε Χριστὲ δακρύων,
σαρκικῶς χατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκβοῶσα· Τέκνον,
ἀνδατα, ώς προέφης.

Τάφω Ἰωσὴφ, εὐλαβῶς σε τῷ καινῷ συγχρύπτων,
ῦμνους ἔξοδίους θεοπρεπεῖς, τοῖς συμμίκτοις θρή-
νοις μέλπει σοι Σωτήρ.

“Ἄλοις σε Σταυρῷ, πεπαρμένον ἡ σὴ Μήτηρ,
Λόγε, βλέψασα τοῖς ὥλοις λύπης βέβληται καὶ
βέλεσι τὴν ψυχήν.

Σὲ τὸν τοῦ παντὸς γλυκασμὸν ἡ Μήτηρ καθορῶ-
σα, πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρόν, δάκρυσι τὰς δψεις
βρέχει πικρῶς.

Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγ-
χνα, Λόγε, βλέπουσα τὴν ἄδικόν σου σφαγήν· ἔλε-
γεν ἡ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ.

“Ομμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χείλη σου πᾶς μύσω,
Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω σε; φρίττων
ἀγεθός δὲ Ἰωσῆφ.

“Ὕμνους Ἰωσῆφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους ἄ-
δουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν, ἄδει δὲ σὺν τούτοις
καὶ Σεραφείμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἅλιε Δικαιοσύνης· δθεν
ἡ τεκοῦσα Σελήνη σε, ταῖς λύπαις ἐκλείπει σῆς
Θέας στερουμένη.

“Ἐφριξεν ὁρῶν, Σῶτερ, ἄδης σε τὸν Ζωόδότην,
πλοῦτον τὸν ἐκείνου σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰώ-
νος νεκροὺς ἔξαγιστῶντα.

“Ηλιος φαιδρὸν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα, Λόγε·
καὶ σὺ δ' ἀναστὰς ἐξαστράψειας, μετὰ θάνατον φαι-
δρῶς ὡς ἔχ παστοῦ.

Γῆ σε πλαζουργὲ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμῳ,
συσχεθεῖσα Σῶτερ τινάζεται, ἀφυπνώσασα γεκροὺς
τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σε Χριστὲ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχή-
μων, νῦν καινοκρεπῶς περιστείλαγτες· Φρίξον, ἀ-
νεβόων, πᾶσα ἥ γῆ!

Ἐδυς, Φωτουργὲ, καὶ συνέδυ σοι τὸ φῶς Ἡλίου·
τρόμῳ δὲ ἥ Κτίσις συνέχεται, παντων σε κηρύτ-
τουσα Ποιητήν.

Λίθος λαξευτὸς, τὸν ἀκρόγωνον καλύπτει λίθον·
ἄνθρωπος θηγητὸς δ' ὡς θηγητὸν Θεὸν, κρύπτει νῦν
τῷ τάφῳ φρίξον ἥ γῆ!

Ίδε μαθητὴν, ὃν ἥγαπησας καὶ σὴν Μητέρα,
Τέκνον, καὶ φθογγὴν δὲς, γλυκύτατον, ἔχραζε δα-
κρύουσα ἥ Αγνή.

Σὺ ὡς ὅν ζωῆς χορηγὸς Λόγε τοὺς Ἰευδαίους,
ἐν Σταυρῷ τιθεὶς οὐκ ἐνέχρωσας, ἀλλ' ἀνέτησας
καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Κάλλος Λόγε πρὶν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν
ἔσχες, ἀλλ' ἐξαγαστὰς ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας
τοὺς βροτοὺς θείαις αὐγαῖς.

Ἐδυς τῇ σαρκὶ, δ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος·
καὶ μὴ φέρων βλέπειν δ Ἡλιος, ἐσκοτίσθη μεσημ-
βρίας ἐν ἀχμῇ.

Ἡλιος δμοῦ, καὶ Σελήνη σκοτισθέντες Σῶτερ,
δούλους εὔνοοῦντας εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέν-
νυνται στολάς.

Οἶδέ σε Θεὸν, Ἐκατόνταρχος καν ἐνεκρώθης·
πῶς σε οὖν, Θεέ μου, ψεύσω χερσί; φρίττω, ἀνεβόα
δ Ἰωσήφ.

Ὑπνωσεν Ἄδαμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἔξαγει·
σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας, Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευρᾶς
σου, Κόσμῳ ζωήν.

Ὑπνωσας μικρὸν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας,
καὶ ἔξαναστὰς ἔξανέστησας, τοὺς ὑπνοῦντας ἔξ
αἰῶνος Ἀγαθέ.

Ἐπρθη ἡπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας,
τὸν οἶνον ζωήρρυτε ἄμπελε. Δοξάζω τὸ πάθος καὶ
τὸν Σταυρόν.

Πῶς οἱ νοεροὶ, Ταγματάρχαι σε Σωτὴρ ὁρῶντες,
γυμνὸν, ἥμαγμένον, κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμαν
τῶν σταυρωτῶν;

Ἀραβιανὸν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνως
τὴν ἀνέγερσιν τοῦ γαοῦ· διατί κατέκρινας τὸν
Χριστόν;

Χλαιῖναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα πάντων
ἐνδύεις, δις τὸν Οὐρανὸν κατεστέρισε, καὶ τὴν γῆν
ἐκόσμησε θαυμαστῶς.

"Ω; περ πελεχὰν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου,
Λόγε, σοὺς Αανέντας παῖδας ἔζωωσας, ἐπιστάξας
ζωτικοὺς αὐτοῖς χρουνούς.

"Ηλιον τὸ πρὸν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους χό-
πτων, ἔστησεν· αὐτὸς δὲ ἀπέκρυψας, καταβάλλων
τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Κόλπῳ· πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτίρ-
μων, καὶ βροτὸς γενέσθαι εὔδόχησας, καὶ εἰς ἄδην
καταβίθηκας Χριστός.

— Ήρθη σταυρωθεὶς, ὁ ἐν ὕδαις τὴν γῆν χρεμάσας,
καὶ ὡς ἀκνους ἐν αὐτῇ νῦν προσκλίνεται, δι μὴ
φέρουσα ἐσείετο δειγῶς.

Οἵμοι, ὡς Γιέ! ή Ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει:
ὅν ὡς Βασιλέα γὰρ ἥλπιζον, κατάκριτον νῦν βλέ-
πω ἐν Σταυρῷ.

Ταῦτα Γαβριὴλ, μοὶ ἀπήγγειλεν δτε κατέπτη, δις
τὴν βασιλείαν αἰώνιον, ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ
Ἰησοῦ.

Φεῦ! τοῦ Συμεὼν, ἐκτετέλεσαι ή προφητεία· ή
γὰρ σὴ δρμφαία διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἐμ-
μαγουήλ.

Καῖν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε, ὃ Ιουδαῖοι,
οὓς ὁ Ζωοδότης ἀνέσησεν, ὃν αὐτοὶ ἔκτείνατε
φθονερῶς.

Ἐφριξεν ἴδων, τὸ ἀόρατον φῶς σε Χριστέ μου,
μνήματι χρυπτόμενον ἀπνουν τε, καὶ ἐσκότασεν ὁ
Ἡλιος τὸ φῶς.

Ἐκλαίε πικρῶς, ἡ Πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε,
ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε, σὲ τὸν ἄφρασον καὶ ἄναρ-
χον Θεόν.

Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ Πανάφθορος Χριστέ σου
Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς αἱ ἐφθέγγετο· μὴ βρα-
δύνῃς ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Ἄδης ὁ δεινὸς, συνετρόμαξεν ὅτε σὲ εἶδε, "Ἡλιε
τῆς δόξης ἀθάνατε, καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐι-
σπουδῆς.

Μέγα καὶ φρικ-ὸν, Σωτερ, θέαμα νῦν καθορᾶται!
ὁ ζωῆς γὰρ θέλων παραίτιος, θάνατον ὑπέσῃ, ζωῶ-
σαι θέλων πάντας.

Νύττῃ τὴν πλευρὰν, καὶ ἥλοῦσαι Δέσποτα τὰς
χεῖρας, πληγὴν ἐκ πλευρᾶς σου λώμενος, καὶ τὴν
ἀκρασίαν, χειρῶν τῶν προπατόρων.

Πρὶν τὸν τῆς Ραχὴλ, υἱὸν ἔχλαυσεν ἀπας κατ'
οἶκον· νῦν τὸν τῆς Ηρθένου ἔκόψατο, Μαθητῶν
χορεία σὺν τῇ Μητρὶ.

‘Ράπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι,
τοῦ χειρὶ τὸν ἀνθρωπὸν πλάσαντος, καὶ τὰς μύλας
θλάσαντος τοῦ θηρός.

“Υμνοὶς σου Χριστὲ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν
Ταφὴν τε, ἀπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου
λυτρωθέντες οὐ ταφῆ.

Ἄδεια Πατρί.

‘Αναρχε Θεὲ, συναίδει Λόγε καὶ Πνεῦμα,
σκῆπτρα τῶν Ἀγάκτων χραταίωσον, κατὰ πολε-
μίων ώς ἀγαθός.

Kai rūr. Θεοτοκίοι.

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε Ἅγνη Παρθένε,
παῦσον Ἐκκλησίας τὰ σκάνδαλα, καὶ βράβευσον
εἰρήνην ώς ἀγαθή.

Kai πάλιν τὸ πρῶτον οἱ δύο χοροί.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟΝΙΣΜΕΝΟΝ Ἡχος πλ. ἀ Πα.

A ἔξι ο αι βε στιν με γα λυ ν γεισιν
σε τον Ζωωοοδο ο ο την φ τον ει τωσταυ

ρω τα ας χει ει ρας εκ τει ει να αν τα ϕχαι
 συ υι τριψχαντα το κρα α τος του ου εχ θρου

Ελτα συναπτη μικρα, καλ η έκφωνησις.

*"Οτι Ἀγιος εῖ δ Θεὸς ήμῶr, δ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶr
 Χερούl ὶμ ἐπαραπανόμενος, καὶ σοὶ τὴr δόξear ἀραπέμπο-
 μεν, οὐr τῷ ἀράρχῳ σου Πατρὶ, καὶ τῷ παραγίῳ καὶ
 ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πτεύματι, rūr, καὶ ἀεὶ, καὶ
 εἰς τὸν alῶras τῶr aiώriωr.*

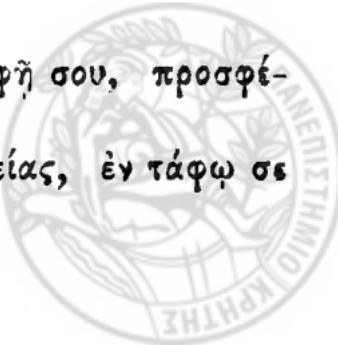
*Καὶ θυμιῶντος τοῦ Ἱερέως, ἄρχεται δ δεξιὸς Χορὸς
 τῆς τρίης στάσεως.*

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἔχος γ'.

*Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὅμνοι τῇ Ταφῇ σου, προσφέ-
 ρουσι, Χριστέ μου.*

*Καθελὼτ τοῦ ξύλου, δ Ἀριμαθείας, ἐν τάφῳ σε
 κηδεύει.*

Μυροφόροι ήλθον, μῦρά σοι, Χριστέ μου, κόμι-
ζουσαι προφρόνως.

Δεῦρο πᾶσα κτίσις, ὑμνους ἔξαδίους, προσοίσω-
μεν τῷ Κτίση.

Ως νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες
μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ιωσὴφ τρισμάκαρ, κήδευτον τὸ Σῶμα, Χριστοῦ
τοῦ Ζωοδότου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἔκινησαν τὴν πτέρναν,
κατὰ τοῦ εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτῆρι, χολὴν
ἄμα καὶ δξίος.

Ω τῆς παραφροσύνης καὶ τῆς Χρισοχτονίας, τῆς
τῶν Προφητοχτόνων!

Ως ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν δὲ μύτης, τὴν
ἄβυσσον σοφίας.

Τὸν δύτην δὲ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέση, δὲ
δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομῶντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα,
Ἐβραίων παρανόμων.

Ἐβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρί-
βολοι καὶ παγίδες.

Ιωσὴφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς
τὸν Κτίσην.

Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σού τῷ χράτει, τὸν ἄδην
καθελόντι;

Ἔπιτιον ὁρῶσα, ἡ Πάναγνός σε Λόγε, μητρο-
πρεπῶς ἐθρήνει.

὾ γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτατόν μου Τέκνον, Ποῦ
σου ἔδυ τὸ κάλλος;

Θρῆνον συνεχίνει, ἡ πάναγνός σου Μήτηρ, σοῦ
Λόγε νεκρωθέντος.

Γύναια σὺν μύροις, ἦχουσι μυρίσαι, Χριζὸν τὸ
θεῖον μύρον.

Θάνατον θαγάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θείᾳ σου
δυνατείᾳ.

Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται,
σοφίᾳ σῇ Θεέ μου.

Πρὸς τὸν πυθμένα ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης,
διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὅδοι τοῦ τρισαθλίου, πα-
ράφρονος Ἰούδα.

Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταί σου Λόγε,
γίε Θεοῦ Παντάγαξ.

Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες οἱ
ἄνδρες τῶν αἰμάτων.

Γίε Θεοῦ Παντάγαξ, Θεέ μου πλατσουργέ μου,
πῶς πάθος κατεδέξω;

Ἡ Δάμαλις τὸν Μόσχον, ἐν Ξύλῳ χρεμασθέντα,
ἡλάλαζεν δρῶσα.

Σῶμα τὸ Ζωηφόρον, δὲ Ἰωσὴφ κηδεύει, μετὰ τοῦ
Νικοδήμου.

Ἄνεκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυρροῦσσα, τὰ
σπλάγχνα κεντουμένη,

Ω φῶς τῶν δφθαλμῶν μου, γλυκύτατόν μου
τέχνον, πῶς τάφω γῦν καλύπτη;

Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὕαν ἐλευθερῶται, Μῆτερ, μὴ
θρήνει ταῦτα πάσχω.

Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
ἥς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Οἶος ἐποτίσθης, καὶ χολὴν Οἰκτίρμον, τὴν πά-
λαι λύων γεῦσιν.

Ἴκριώ προσεπάγης, δὲ πάλαι τὸν λαόν σου, στύλῳ
νεφέλης σκέπων.

Ἄι Μυροφόροι, Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι
προσέφερόν σοι μύρα.

Ανάσηθι Οἰκτίρμον, ἡμᾶς ἐκ τῶν βαράθρων
ἔξανισῶν τοῦ ἄδευ.

Ανάσα Ζωοδότα, ἡ σὲ τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυρ-
ροῦσσα λέγει,

Σπεῦσον ἔξανας-ψηναι, τὴν λύπην λύων, Λόγε,
τῇς σὲ ἀγνῶς τεκούσης.

Οὐράνιαι Δυνάμεις ἔξισησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν
(ε καθορῶσαι).

Τοῖς πόθῳ τε καὶ φόβῳ, τὰ Πάθη σου τιμῶσι,
δίδου πταισμάτων γέτιν.

὾ φρικτὸν καὶ ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ
οι συγχαλύπτει;

Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ Ἰωσήφ σε καὶ γῦν
σ: ἄλλος θάπτει.

Κλαίει καὶ θρηνεῖ σε, ἡ Πάναγνός σου Μήτηρ,
Συντήρ μου νεκρωθέντα.

Φρίττουσιν οἱ νόες τὴν ξένην καὶ φρικτήν σου,
τιφὴν τοῦ πάντων Κτίσου.

Ἐρδάναν τὸν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν
πι, ωὶ ἐλθοῦσαι.

Εἰρήνην Ἐκκλησίᾳ, λαός σου σωτηρίαν, δώρησαι
σῇ ἐγέρσει.

Ἄδεια Πατρί.

὾ Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ἐ-
λέησον τὸν κόσμον.

Kai rūr. Θεοτοκίον.

Ίδειν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, ἀνάσασιν Παρθένε, ἀ-
ξία σον σοὺς δούλους.

Kai πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον.

Λε γενεαὶ πᾶσαι, ὅμνον τῇ ταφῇ σου, προσφέ-
ρουσι Χριστέ μου.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟΝΙΣΜΕΝΟΝ. Ἡχος γ'. Γα.

A : αι αι γε νε ε ε αι πα α α
 σαι αι αι αι υ υ υ μνοντη τα φη η η σου
 προς φε ε ρου σι ε ε Xρι στε ε ε μου ου

Είτα συναπτή μικρά παρά τοῦ Ἱερέως, καὶ ἐκφώρησις.
 Σὺ γὰρ εἶ δ Βασι. εὺς τῆς εἰρήνης, Χριστὲ δ Θεὸς
 ἡμῶν κτλ.

Kai εὐθὺς τὰ εὐ. ὁγητάρια εἰς ἥχον π.λ. ἀ.

Εύλογητὸς εῖ, Κύριε, δίδαξόν με τὰ δικαιώματά σου.

Τῶν ἀγγέλων ὁ δῆμος κατεπλάγη ὄρῶν σε, ἐν
 νεκροῖς λογισθέντα, τοῦ θανάτου δὲ Σωτὴρ τὴν
 ἰσχὺν καθελόντα, καὶ σὺν ἑαυτῷ τὸν Ἀδὰμ ἐγεί-
 ραντα, καὶ ἐξ ἄδου πάντας ἐλευθερώσαντα.

Τί τὰ μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν, ὡς μαθήτριαι
 κιρυᾶτε; ὁ ἀσράπτων ἐν τῷ τάφῳ Ἄγγελος, προσε-
 φθέγγετο ταῖς μυροφόροις: Ἰδετε ὑμεῖς τὸν τάφον

καὶ ησθητε· δὲ Σωτὴρ γὰρ ἐξανέση τοῦ μνῆματος.

Λίαν πρωὶ, Μυροφόρῳ ἔδραμον, πρὸς τὸ μνῆμά σου θρηνολογοῦσαι· ἀλλ' ἐπέσῃ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἀγγελος, καὶ εἴπε· Θρήνου ὁ καιρὸς πέπαυται, μὴ χλαίετε· τὴν Ἀνάσασιν δὲ, Ἀποσόλοις εἴπατε.

Μυροφόροι γυναικεῖς, μετὰ μύρων ἐλθοῦσαι, πρὸς τὸ μνῆμά σου Σῶτερ ἐνηχοῦντο, Ἀγγέλου τρανῶς πρὸς αὐτὰς φθεγγομένου· Τί μετὰ νεκρῶν τὸν ζῶντα λογίζεσθε; ὡς Θεὸς γὰρ ἐξανέση τοῦ μνῆματος.

Δόξα Τριαδικόν.

Ηροσκυνοῦμεν Πατέρα καὶ τὸν τούτου Γίόν τε,
καὶ τὸ Ἀγιον Πνεῦμα· τὴν ἀγίαν Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ
οὐσίᾳ, σὺν τοῖς Σεραφίμ, χράζοντες τὸ Ἀγιός, Ἀ-
γιος, Ἀγιος εἰ Κύριε.

Kal rūr Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα, ἐλυτρώσω Παρθένε, τὸν
Ἀδὰμ ἀμαρτίας· χαρμονὴν δὲ τῇ Εὔᾳ ἀντὶ λύπης
παρέσχες, ῥεύσαντα ζωῆς ἴθυνε πρὸς ταύτην δὲ,
δὲκ σοῦ σαρκωθεὶς Θεὸς καὶ ἀνθρωπος.

Ἄλληλούιχ, Ἄλληλούιχ, Ἄλληλούιχ. Δόξα σοι
δὲ Θεός. (Ἐκ τρίτου).

Εἶτα συραπτή μικρὰ παρὰ τοῦ Ἰερέως καὶ ἡ ἀκφώγησις.

"Οτι σὲ αίγοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν Οὐρα-
νῶν, κτλ.

Καὶ εὐθὺς τὸ ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ. Ἡχος β'.

"Αγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Τοῦτο λέγεται ἐκ γρ. μόρον, καὶ οὐδὲν ἄλλο.

Εἰς τοὺς Αἴρουν, ιστῶμεν στήχ. δ'. καὶ ψάλλομεν
ταῦτα τὰ στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἡχος β'.

Σήμερον συνέχει τάφος, τὸν συνέχοντα παλάμη
τὴν Κτίσιν· καλύπτει λίθος, τὸν καλύψαντα ἀρετῆ-
τοὺς οὐρανούς· ὑπνοῖ ἡ ζωὴ, καὶ ἀδης τρέμει, καὶ
Ἄδαμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται. Δόξα τῇ σῇ Οἰκονο-
μίᾳ, δι' ἣς τελέσας πάντα σαββατισμὸν αἰώνιον,
ἐδωρήσω ἡμῖν, τὴν Παναγίαν ἐκ νεκρῶν σου ἀνά-
στασιν.

Ο αὐτός.

Τί τὸ ὄρώμενον θέαμα; τίς ἡ παροῦσα κατάπαυ-
σις; ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων, τὴν διὰ πάθους τελέ-
σας οἰκονομίαν, ἐν τάφῳ σαββατίζει, καὶ οὐδὲν ἡμῖν
παρέχων σαββατισμόν. Αὔτῷ βοήσωμεν, ἀνάσα ὁ
Θεὸς, χρίνων τὴν γῆν, δτὶ σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς
αἰῶνας, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἡχος β'.

Δεῦτε ἵδωμεν τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τάφῳ κειμένην,
ἶνα τοὺς ἐν τάφοις κειμένους ζωοποιήσῃ. Δεῦτε σή-

μερον, τὸν ἐξ Ἰεζοῦ υπνοῦντα θεώμενοι, προφητεῖ-
κῶς αὐτῷ ἔχοιήσωμεν. Ἀναπεσὼν κεκοίμησαι ως
λέων, τίς ἐγερεῖ σε Βασιλεῦ; ἀλλ' ἀνάζηθι αὐτε-
ξουσίως, δὸς οὐς ἔχυτὸν υπὲρ ἡμῶν ἔκουσίως. Κύριε
δόξα σοι.

Ἔχος πλ. 6'.

Ἡτήσατο Ἰωσὴφ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέ-
θετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ
τάφου ως ἐκ πατέρος προελθεῖν· δ συντρίψας κρά-
τος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀν-
θρώποις, δόξα σοι.

Δόξα. Ἔχος πλ. 6'.

Τὴν σήμερον μυστικῶς, δ μέγας Μωϋσῆς κροδιε-
τυποῦτο λέγων· Καὶ εὐλόγησεν δ Θεὸς τὴν ἡμέραν
τὴν ἑβδόμην· τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ εὐλογημένον Σάβ-
βατον· αὕτη ἐστὶν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα· ἐν ᾧ
κατέπαυσεν ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ δ Μονο-
γενῆς Γίδες τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς κατὰ τὸν θάνατον οἰ-
κονομίας, τῇ σαρκὶ σαββατίσας, καὶ εἰς δὴ πάλιν
ἐπανελθών διὰ τῆς Ἀνασάσεως, ἐδωρήσατο ἡμῖν
ζωὴν τὴν αἰώνιον, ως μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάν-
θρωπος.

Καὶ νῦν.

Ὑπερευλογημένη υπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη.

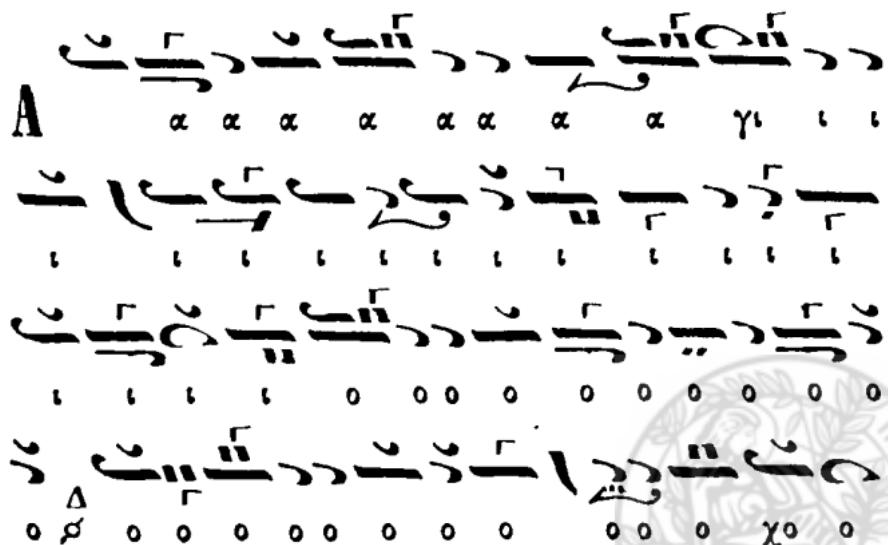
Μετὰ τὴν Δοξολογίαν εἰσοδεύουσιν οἱ Ἱερεῖς μετὰ τοῦ Εὐαγ-
γελίου καὶ τοῦ Ἐπιταφίου χύκλω τῆς Ἐκκλησίας μετὰ
τοῦ λαοῦ, κρατοῦντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐπιτάφιον, ὅτε
ψήλλεται ἐν τῶν παρόντων ἀσματικῶν κατὰ βούλησιν.

ΑΣΜΑΤΙΚΑ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΔΟΝ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ

Ηχος λίτου 6', πα.

15

יְהִי־בָּרוּךְ־תְּנַשֵּׁא־
א א א א א א א א א

ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ ΚΡΥΨΑΝΤΑ.

Παρὰ Γερμανοῦ Νέων Πατρῶν.

Ηχες Λαζαρίδη.

καὶ τὸ κα τα α α α α πε ε ε ε ε
ετα α α α σμαρτὶ του να ου ου ου ουου
δι ε ε ε ε ε α α α α α α αρ
ρα α α δι αρρα γεν π τω ω ω ω του ου
ου ου ουσω τη η η ρο ο ο ο ο θι
α α να α α α α α α α α α α α α
τω π ο Ι ι ω ω ω ω ω ση Η Η
η η ηφθε ε α α α α α α α α α α α
α α α α με ε θε ασαμε ε νο ο ηο

يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِذَا أُنْشَأُوا مِنْ حَيْثُ مَا كُنَّا

σμω ω δο ο ο ο 70 005μετ οι οι του ου

“**תְּמִימָה**” – מושג שמשמעותו מושג של אמת ואמון.

QHOU QHOU QHOU QHOU FQ 8 8 8 8 8 8 FQ 8 8 8 8

לְבָנָה וּמִגְדָּלָה

ξε ε ε ε ε ε νο ο ον λ λ γα α α α

جَلَالُ الدِّينِ الْأَنْصَارِيُّ

χρυ υ υ υ υ ψω ω ω ω ε ε ε εν

وَلِلْجَنَاحِيَّةِ وَالْمُكَبَّلِيَّةِ وَالْمُكَبَّلِيَّةِ

$\tau\alpha \alpha \alpha \alpha \alpha \varphi\omega \pi \circ \circ \circ \circ \circ \circ \circ \circ \circ \xi$

וְעַתָּה תִּשְׁמַח בְּבֵית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְעַתָּה
וְעַתָּה תִּשְׁמַח בְּבֵית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְעַתָּה

וְיָמֵן וְיָמֵן וְיָמֵן וְיָמֵן וְיָמֵן

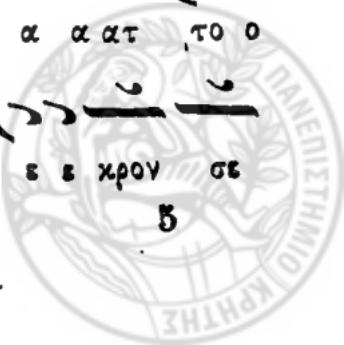
וְנִזְמַן אֶל-יְהוָה כִּי-כֵן יְהוָה נִזְמָן

τη γν κε ε ε φα α α α λη γν που

כָּל־וְאֶת־בְּנֵי־עֲמָקָם

“—” “—” “—” “—” “—” “—” “—” “—”

תְּהִלָּה יְהוָה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

π
πι ει ε λα α α α α τον φ ο ευ σχη
μω ω ω ω ω ων λα α α α μ βη α α α
χει φ τουου Σω ω ω ω τη η η η η βο
ο ο ο φ ο ο ο ο Σω ω ω ω μα ω
χαι αι και αι αι αι φο ο ο ο ο ο ο ο ο ο
ω ω ω ω ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε ε
π
ο
λη η η η η η η η η η η η η η η η η η η
αι αι σμυ υ υ υ υ υ ρ γα α φ κ κ α α α

$\alpha \alpha$ te $\varepsilon \varepsilon$ $\varepsilon \theta\varepsilon$ to o $o o$ $\varepsilon \varepsilon$

ε ενταξ α α α α φω π τον πα α α α α

לְתַתְּמִינֵה הָדִין

— יְהִי רָאֵב נֶאֱמָן אַתָּה יְהֹוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֶת־
α α α α α α σι לְ : אָמֵן

וְנִזְמַן תָּמִיד לְעֵדוֹת כָּל־עֲדָה וְבָנָה כָּל־בָּנָה

Ἐπανελθόντων ἀπάντων ἐνδον τοῦ Ναοῦ, καὶ τῶν Ἱε-
ρέων εἰσελθόντων ἐντὸς τοῦ ἀγίου Βήματος ἐκφωνεῖ δ
προϊστάμενος τῶς Ἱερέων: Πρόσχωμεν. Εἰρήνη πᾶσι. Σοφίᾳ·
καὶ ψάλλονται ἀμέσως τὰ Τροπάρια. Οἵτε κατῆλθες. Ταῖς
Μυροφόροις Γυναιξὶ· καὶ τὸ, Ο Εὐσγήμων Ἰωσήφ, περικυ-
κλούντων τῶν Ἱερέων τρὶς τὴν Ἅγιαν Τράπεζαν· εὐθὺς δὲ δ
Ἀναγνώστης ἀναγινώσκει.

Τροπάριον τῆς Προφητείας. Ἡχος β'.

Ο συνέχων τὰ πέρατα, τάφῳ αυσχεθῆναι κατε-
δέξω Χριστὲ, ίνα τῆς τοῦ ἄδου καταπώσεως, λυ-
τρώσῃς τὸ ἀνθρώπινόν, καὶ ἀθανατίσας, ζωώσῃς
ἡμᾶς, ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Προκείμενον. Ἡχος δ'.

Ανάστα Κύριε βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς ἔνεκεν τῆς δόξης τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ο Θεὸς, ἐν τοῖς ὥστιν ἡμῶν ἡκούσαμεν.

Τὴν προφητείαν, καὶ τὸν Ἀπόστολον.

Προκείμενον, Ἡχος βαρύς.

Ανάστηθι, Κύριε ο Θεός μου, ὑψωθῆτω ἡ χείρ
σου.

Στίχ. Ἐξομολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐγ ὅλη χαρ-
δίᾳ μου.

Πρὸς Κορινθίους Α'. Ἐπιστολῆς, Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

Κεφ. Ε'. 6.

Ἄδελφοι, μικρὰ ζύμη ὅλοι τὸ φύραμα ζυμοῖ.

Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐσὲ ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ Πάσχα ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐτύθη, Χριστός. Ὡς εἴρητά ζώμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾶ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίᾳς καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας. Χριστὸς γὰρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, γενόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρα. Γέγραπται γάρ. Ἐπικατάρατος πᾶς δὲ κρεμάμενος ἐπὶ ξύλου· ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος λάβωμεν διὰ πίσεως.

Ἀλληλούϊχ. Ἡχος πλ. ἀ.

Ἀναζήτω δὲ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἔχθροι αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. Ως ἐκλείπει κακνὸς, ἐκλειπέτωσαν, ώς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοί, ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Εἶτα δὲ πρῶτος Ἱερεὺς, ίστάμενος ἐμπροσθεν τῆς ἀγίας Πύλης λέγει τὸ ἀκόλουθον Εὐαγγέλιον:

ΕΥΓΓΕΛΙΟΝ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ ἐπαύριον, ἥτις ἐσὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν, συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πι-

λάτον λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν, δτι δ πλάνος
ἔχεῖνος εἶπεν ἔτι ζῶν, μετὰ τρεῖς ὥμερας ἐγείρομαι.
Κέλευσον οὖν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἔως τῆς
τρίτης ὥμερας, μήποτε ἐλθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ
νυκτὸς κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ, δτι ἡ-
γέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη
χείρων τῆς πρώτης. Ἐφη δὲ αὐτοῖς δ Πιλάτος. Ἐ-
χετε κευτωδίαν, ὅπαγετε, ἀσφαλίσασθε ως οἰδατε.
Οἱ δὲ πορευθέντες, ἡ φιλίσαντο τὸν τάφον, σφρα-
γίσαντες τὸν λίθον μετὰ τῆς κοιτωδίας.

Ἐκτενής. Εἴπωμεν πάντες. Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινὴν· καὶ
τὰ λοιπὰ, ως συνήθως, καὶ Ἀπόλυσις.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Ἐσπέρος εἰς τὸ Λυχνικὸν, ἀλλάσσει δὲ Ἱερεὺς πᾶσαν τὴν
ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ, καὶ στὰς κατ’ ἐνώπιον τῆς ἁγίας
Τραπέζης μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, σφραγίζει σταυροειδῶς καὶ
ἐκφωνεῖ λέγων:

Δόξα τῇ Ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ καὶ ζωοποιῷ κτλ. καὶ ἡμῶν
ἀποκρινομένων τὸ ἄμμον, ἀρχεται δὲ Ἱερεὺς.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Ἡχος Λαζαρί. ἐκ τοῦ Δι.

Αὐτὸν αὐτόν τον οὐδεὶς οὐδεὶς εἶπεν
σωθεῖσιν οὐτούς τοὺς λόγους μάλιστα
στιγματίσαις εὖ οὐδεὶς πρότερος αὐτοῖς
κατέβη μεταξύ τούντων εἰς τὴν γῆν ταχείᾳ
ξεπλεύσας οὐδεὶς οὐδεὶς πρότερος αὐτῷ
εἰπεν αὐτοῖς εἰς οὐδεὶς πρότερος αὐτῷ

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ ΚΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΓΛΩΣΣΑΣ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαριτάμενος.

ΡΩΣΣΙΚΟΝ.

Христосъ въсъхърѣ съзъ мѣртвихъ, съмѣртио-съмѣртъ по-праѣ, и въсъу-съхъро громпиехъ зъи-бѣтъ даробѣбъ.

ΣΥΡΙΑΚΟΝ.

Μισίχοθ κόδμ μὶν πόθ μίθι, βάκταλ ἵλ μιόθτο ἵπ μιόθτι βοογչاπ χάϊ λακпíри.

ΑΡΜΕΝΙΚΟΝ.

Կրիստօս չարիան կմերելծէս, մաշնաւու դշմաշ, հօշուաւու շարուուամպոն, շշուրօն մէս դշխանդշ ուրքենիաւու սումա պարք չանձնանդ ամբեաւ.

ΑΡΑΒИΚΟΝ.

’Ελ Μεσίχ κὰμ μὶν μπὲν ἐλ ἀμουἀτ, οὐὰ οὐάττα
ἴλ μὸτ μπὶλ μὸτ, οὐὰ οὐάχαπ ἐλ χαγι়া লিলাচীল
ফি ইল খুপুর.

ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΝ.

Христὸς δλουλερδὲν διριλδὶ, δλզоўмосуле δлъю-
момъ тәпелемéгىلە, бې μئازлардە چىاتانلارă ۆ-
мۇنر ىخسାن ەتىمەغىلە.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟΝΙΣΜΕΝΟΝ ΜΟΝΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ.

Ἄχος Ἀ. Πα.

Xρι στο ος α γε ε ε στηη εκ γε ε
εκρων θα να ατω θα ανακατον πα τη η η
σα α α ας και τοι οις ε εν τοις μυνημασι ζω ω ην
χα

χα ρι σα αμε νος

Τὸ τέλος. **χ** χα ρι σα αμε νο ο ο ο ο ο ο ο

ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΡΓΟΝ.

Ἄχος Ἀ. Πα.

Xρι στο ος α α γε ε ε στηη εκ γε ε

גַּם־תְּנַדֵּעַ תְּנַדֵּעַ תְּנַדֵּעַ

וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כָּל־אָמִרָת־יְהוָה כַּאֲמִרָת־
יְהוָה וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כָּל־אָמִרָת־יְהוָה כַּאֲמִרָת־

לְמַלְכֵי־בָּנֵי־יִשְׂרָאֵל
yx α α α α τωω θα α α α α vx α

וְיַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי־יֹאמְרָה אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים שְׁמָמָן

לְגַדְעָה־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל

Tὸ τέλος. ^Α σα με ε νο ο οοοο ο οο

Συναπτή μεγάλη, μεθ' οὐκ ἐκφωνεῖ διερεύς. Ότι πρέπει σὺ πᾶσα δόξα, καὶ εὐθύς,

ΚΕΚΡΑΓΑΡΙΟΝ ΙΑΚΩΒΟΥ ΠΡΩΤΟΦΑΛΤΟΥ.

$\overline{H}\chi\circ\beta'.$ $\Delta t.$

—
εν τω χε χρα γε ε ε ε ε γατ αι
—
με ε ε ε ε λε ε ε ε ε προς σε ε
—
ει α α α γα α α κουσο ο ο ο ο ου
—
μουκου υ υ υ ρι ε

ગાડીનું ગાડીનું ગાડીનું

0 0 0 0 0 0 ke 88 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

79 8 8 0 0 8 5 9 9 5 5 π 2 8 8 8 8

אָנָּגָרָה בְּעִירָה וְבַתְּחִילָה

αρ σις τω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω γει ει

۱۰۷-۱۰۸-۱۰۹-۱۱۰-۱۱۱-۱۱۲

ρω ω ω ω ω γω ω ω ω γ μρω θυ σε ι

የኢትዮጵያ ተስፋዎች

γι ι ι ι α ϵ ε ε ε σ π ε ε ε ε ε

כְּכָלָה וְעַל כָּלָה

אַבְרָהָם בֶּן־נָחָמָן דְּבִירָה

ει σα α α α ηα α ακουσο ο ο οουμου

يَقْرَأُونَ لِلرَّبِّ يَوْمَ الْحِجَّةِ

متر KU u u uple ε ε ε

ΣΤΙΧΗΡΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ.

Ἄχος 6. Δι.

Τον προ αι ω ω γων εκ Πα τρο ο ο ο
ο ο ο η ο ο εγεν η θε ε ε λε ε
ε εν τα τον θε ε ο ο ο ο ουλο ο η
ο ο ο γον σα α αρ χω ω θε ε εν
τα εκ Παρ θε ε γου ουουμαρ ε ε α ας
δε ε ε ε λε ε ε ευτερο ο ο σαν
η η η η η η η η η η η η η η η η η η

Σε τον Στασι ρω θε ε ε ε ε α τα
και αι αι αι αι αι αι τα α φε ε ε ε ε λε
ε ε τα ε α αγγε ε ε λε ε ε
λος ε κη ρυ ξε ε ε ε Δε σπο ο οτην
και αι ε ε λε ε γε ε ε ταιργυ ονας αι ξι ε
δε ε ε πε ε ε δε ε πε ο που ε ε ε
ε ε κετο ο ο ο ο ο κυ ν αρι ε ε ε
η ε ε ε α ν ε στασι ε ε ε ε ε
γαρ κα α α θως ε ε ε ε ε πα α α

Εγ τω Σταυρω ω ω ω σου ου ου ου ου κα
α α α α α α τη η δι η
η η η σας ταν του ξυ ο ο ο ο ο λου
ου ου ου ηου ου ου ου ου ου κα α τα α α
α α α α ρε αν τεν τη τα α φη η
σου ε νε κρω ω σας του θα να του ου το κρα α
α α α το οφεν εν δι ε ε ε ε ε ε
σει ει ει ει ει ει ει σου τε ε φω τι ε σας το
γε ας τω ω ω ω ω αυ θρω ω ω ω

παντες δι α του το σοι οι οι βο ω ω ω
ω ω με εντε ευ δρ γε ε ε ταχριστε ε
ε ε ε ε ε ε ε ε ε θε ο
η με ωντα δο ο ο ο δε σοι
H νοι γη σα κν τοι οι κυ υ υρι ε ε
η ε ε ε ε φο ο ο ο ο ο ο
βω πυ υ υ υ υ υ ρυ υ υ λαιαιαιαιαι θα
α α α α να α α α α α τουου ου ου ου
ου ου πυ λω ροι δε Α α α δουου ση

ρη η η η η η η η δις ερρη η ξα ας τ
Δο ξα πα α τρικαι τινι υι ω και α γι
πυε ε ε ευ μα α γα
α α α τι
Τον σω τη η θηρι ε ο ο ο ο
ον ου ου ου ου ου ου ου ου
νηδον α α α δο ο ο η ο ο ον τερ
εκ στο μα α α α α α τω ω ω ω ω α
α α α α να α με ε ελ ψω ω η ω

ପ୍ରାଚୀନ କବିତା

**וְאֵלֶּה תְּבִרְכָּה
מִצְרַיִם**

קָרְבָּן יְהִי־**אָמֵן**

Xατ εις τους ατ ω ω ω γαρ των ατ ω ω ω

לְגִילָּתָה יְהוָה
בְּנֵי אַיִלָּה וְעַמְקָם

כְּלֵי־מִזְבֵּחַ

α ρη η ηλ θερνη σκι α α α α

תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה תְּמִימָנָה

କାନ୍ତିର ପଦମାଲା

ο ο ος ελ θου ου ου ου ου σης ως γαρ η

לְשָׁמֶן וְלִבְנֵי-עַמּוֹתָיו

6α α α τος ου ουκ ε ε και αι ε ε το κα

χω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω ω
 η η η των ψ χω ω ω ω μω ω ω ω ω

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐχγγελίου· τὸ Φῶς ἰλαρόν·

Εἰτα ψάλλομεν τὸ παρὸν τρίς.

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΝ.

Ἔχος Βαρύς γ'. Γα.

Τις Θεος με ε ε ε ε α γ ας ως ο ο
 θε ε ε ε ε ο οη υ υ υ μων ων ων ων
 μαν θαυ μαν ποι ο ο ποι ο ο ποι ο ο

σι ε α μο ο ο νο ον

Γ
δη

Στίχ. Ἐγιώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν η̄ρξάμην· αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Υψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ προκείμενον ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς:

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι κτλ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

Εἰς διαφόρους γλώσσας.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ.

(Κατὰ τὸ κείμενον τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου).

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἄγίου Εὐαγγελίου, Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἴκετεύσωμεν.

Σοφία δρθή.

Άκούσωμεν τοῦ ἄγίου Εὐαγγελίου.

Εἰρήνη πᾶσι.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἄγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Πρόσχωμεν.

ΟΥΣΗΣ δψίας, τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν χειλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συντριγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἥλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς, εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο

εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν
αὐτοῦ· ἔχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ιδόντες τὸν
Κύριον.

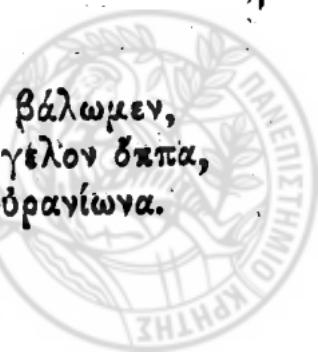
Εἶπεν οὖν αὐτοῖς· Ὡησοῦς πάλιν, εἰρήνη ὑμῖν.
καθὼς ἀπέσαλχέ με ὁ πατὴρ, καὶ γῶ πέμπω ὑμᾶς.
Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λά-
βετε πνεῦμα ἄγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἀ-
μαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κε-
κράτηνται.

Θωμᾶς δὲ εἶς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυ-
μος, οὐχ ἦν μετ' αὐτῶν, δτε ἥλθεν δὲ Ὁησοῦς· Ἐλε-
γον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ, ἐωράκαμεν τὸν
Κύριον. Ο δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς
χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν
δάκτυλόν μοι εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω
τὴν χειρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ
πιστεύσω.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΙΣ ΗΡΩΙΚΟΝ ΕΞΑΜΕΤΡΟΝ.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ . . .

“Οφραχε νωτέροιςιν ἐν οδασι πάγχυ βάλωμεν,
Θέσφατον, ἴμερόεσσαν, ἀγνὴν, Εὔάγγελον διπά,
Μηλίξωμεν” Ανακτα Θεδν, μέγαν, οὐρανίωνα.

Σοφία δρθή.

Ίθυγενής Σοφίη. Εδαγγελίσιο χλύωμεν.

Εἰρήνη πᾶσι.

Εἰρήνη χαρίεσσ' ἐπὶ ἀπέρονται δῆμον ἔσεῖται.

Ἐκ δ' ἀρ' Ἰωάννῳ, τὸ δ' ἔστι βούτογόνῳ.

Αλλ' ἄγετ' ἀτρεμέσι, χρησμοὺς λεύσωμεν δπωπαῖς.

Οὐσης δύνας.

Εὗτε δὴ ἡέλιος φαέθων ἐπὶ ἔσπερον ἤλθε,
Καὶ σκιόωντο ἀγυιαῖ, ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἡματι ἐν πρώτῳ, ὅτε τύμβου ἄλτο Σκωτήρ,
Κληῆται δὲ ἔσαν θυρίδες πυχιγῶς · · · , υἷαι,
Βλῆντο πάντες δχῆες, ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Ἐνθα μαθηταὶ, δμοῦ τε ἀσλλέες ἡγερέθοντο,
Μυρόμενοι θανάτῳ ἐπ' ἀεικεῖ Χριστοῦ ἄνακτος,
Καὶ χόλον ἀφραίνοντα Ἰουδαίων τρομέοντες.
Ἡλυθε δὲ τότε Χριστὸς ἄναξ θεοειδεῖ μορφῇ
Ἐστη δὲ ἐν μεσσάτῳ ἄναφανδὸν, καὶ φάτο μῦθον·
Εἰρήνη ὑμῖν, φίλη, ἡσυχίη τέρατεινή.

Kαὶ τοῦτο εἰπών,

Ως εἰπών, ἐπέδειξεν ἐήν πλευρὴν ἡδὲ χεῖρας.

Ἐγήθησαν δὲ μαθηταὶ, ἐπεὶ εἶδον Εύρυμέδοντα.

Εἰπεν οὖν αὗτοῖς.

Τοὺς δὲ αῦθις προσέειπεν Ἰησοῦς οὐρανοφοίτης.

Εἰρήνη ουμῖν, φίλη, ησυχίη τ' ἐρατεινή.

‘Ως ἐμὲ πέμψε πατέρ, δις ὑπέρτατα δώματα ναίει,
‘Ως δ’ ἐγὼ ὑμέας ἐς χθόνα πέμπω εὑρυόδειαν.

Καὶ τοῦτο εἰπών.

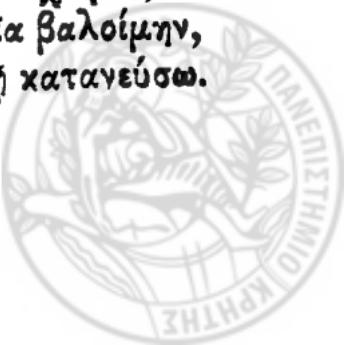
‘Ως ἄρα φωνήσας, Μύσταις ἔμπνευσ’ ἀγορεύων.
Πνεῦμα δέχνυσθ’ ἄγιον, φαεσίμβρωτον, ὑψιθόωκον.
“Ων μὲν ἀτασθαλίας θυητῶν ἀφέητ’ ἐπὶ γαιᾶν,
Τοῖσιν ἥπου ἀφίενται ἐπ’ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
“Ων δ’ ἀρ ἐπεσθολίας ὑπερφιάλων χρατέητε,
Τοῖσιν ἀλυχτοπέδης, κεῖναι σθεναρῆς χρατέονται.

“Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα.

Θωμᾶς δ’ ὡς ἐπίκλητος αἴπασι Δίδυμος ἀκούειν,
Οὐχ ἀμα τοῖς ἀλλοις Μύσταις πρὶν ὁμώροφος ἔσκε,
‘Ιησοῦς δτ’ ἔνη, εἰσω μελάθροιο ἐταίρων.
‘Ιηχον οὖν ἀλλοι τούτῳ ἐρίηρες ἐταῖροι.
Εἴδομεν δοφθαλμοῖσιν ‘Ιησοῦν Παγκρατέοντα.

Ο δὲ εἶπεν αὐτοῖς.

Τοὺς δ’ ἀπαμειβόμενος Θωμᾶς προσέφησεν ἀτειρής.
‘Ιχνια ἦν μὴ ἵδω μετὰ χείρεσιν ἥλοτορήτοις,
Δάκτυλον ἐμβάλω τε ἐκείνου ἔνδοθι χειρὸς,
Χεῖρά τ’ ἐμὴν εἰσω πλευρῆς οἱ δεῖα βαλοίμην,
Οὕποτε ὑμετέροισι λόγοις κεφαλῇ χαταγεύσω.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΙΣ ΜΕΤΡΟΝ ΙΑΜΒΙΚΟΝ.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ . . .

Ἐπαξίως κλύωμεν ἀγίου ἔπους.

Ἄγεμεν ὡδὴν ἵκετήριον πάνυ

Ἡμῶν Ἀναχτὶ, δώμαθ' ὃς πόλου ἔχει.

Ορθὴ σοφίη! ἀγλαῶν ἐφετμέων

Εὐάγγελον νῦν οὔασιν θῶμεν γ' ὅπα.

Πάντεσσι χάρμα.

Ἐκ τοῦ κατὰ . . .

Ἐκ τῶν Ἰωάννοιο δῆτῶν ἐνθέων

Ἀκουσμα δντος τῶν πάνυ ψυχοσσόων.

Σιγήν τε πάντες σχῶμεν ἥδ' ἥσυχίην.

Οὔσης δψίας . . .

Ἡμος δ' ἄρ' ἔσκεν δψίη τῶν Σαββάτων,

Εῦτ' ἀν πυλάων κεῖτ' δχεὺς τανυσμένος,

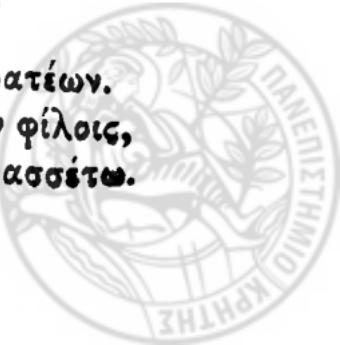
Ἐσαν θ' ἐταῖροι ἐνθα δὴ βεβυσμένοι

Δέει μανίης Ἰσραὴλ θεοχτόνου,

Μέδων ποθεινὸς ἥλυθεν Παγχρατέων.

Τῆμός τε μέσσον ἴστατ' αὐδάων φίλοις,

Θαρσεῖτ' ὀπηδοί! χάρμ' ἀμīν ἀνασσέτω.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν . . .

Ἐ, καὶ φίλοισι φῆν' Ἀγαῖς τὰς ἑὰς χέρας,
 Πλευρὴν τε θείην δεξιήν τ' οὐταμένην.
 Τοὺς δ' ὡς ἄνακτα εἶδον ὑψιβρεμέτην,
 Ἀφαρ χάρησαν, νόσφι βάλλον τε τρόμον.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς . . .

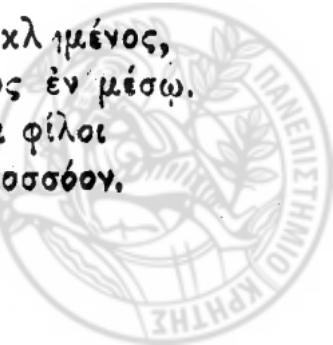
Αὕτις δὲ τοῖσιν εἶπε πχνσθενοῦς; βίη,
 Ὁμοφρούειτε! ἀσπάσασθ' ἡσυχίην.
 Ἀκφὺς ὥςπερ ἵς ἔκειμψέ μ' ἐς χθόνα
 Κάγὼ φεραυγῶς ὑμμέας ὡς ἐς γ' ἔθνη.

Καὶ τοῦτο εἰπὼν . . .

Ἐ, καὶ ἄημικ Πνεύματος Πχναγίου
 Ἐκεν γ' ἀπὸ στόματος ἀμβροτον μάλα,
 Δέχνυσθε, φήσας, Πνεῦμα θεῖαν προφρόνως.
 Ὄτου βροτῶν κεν ἀμπλακημάτων μένος
 Λύσητε, τοῖσι ταῦτα συγγνώστ' ἀρ' πέλει.
 Ων αὗται δ' ἔμπης ἐ·δέζενται ἐν γέῃ,
 —Τάων ἀσύγγνωστ' ἐν πόλῳ τε τυγχάνει.

Θωμᾶς δὲ . . .

Θωμᾶς δὲ τῶν δε, δίδυμος κεχλιμένος,
 Ἀπῆν, παρόντος Παριμέδοντος ἐν μέσῳ.
 Φράζεσκεν οἱ ἔκειτα οἱ ἄλλοι φίλοι
 Ἀγακτα Χρισθν λεύσαμεν λασσούσ.

Ατάρ μετηῦδα τοῖς λίην ἀραρότως,
Εἴ μή με λεύσω τρῆσιν ἡλων δριψέων
Χεροῖν, ποσίν τε Δεσπότου τετρυμένοις,
Οὐλῇ τε τῶνδε δάκτυλ' αὖ ἐμὰ φέρω.
Αὕθις τε πλευρὴν χειρά γ' ἀκριβουμένην,
Ἡκιςα πίσιν ἐμμέων λόγοις ἔχω.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΣΛΑΒΟΡΩΣΣΙΣΤΙ.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ίοσποδόπιτισε νὰμ σλίσανι γὺοῦ σφετάγο Εὐάγ-
γελια Γόσποδα Πόγα μόλημ.

Σοφία δρθή.

Πρεμούδροστ πρόστιούσλίσιμ σφετάγο Εὐάγγελια.

Εἰρήνη πᾶσι.

Μίρος σιγέμ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ιωάννην.

* Οτ Ιωάννα σφετάγο Εὐαγγέλια τζένια.

Πρόσχωμεν.

Βόνυμεμ.

Οὕστος ὁψίας.

Σούστου πόζδιε βδέν τόῃ θογεδίνο ὅτουσυποτ, ἐδρεμ ζάτ θορέννιμ, ἴδιέζε παγιάχο ούτζενιτζὶ ἵγεγδ σόπρανι στράχα δάδι Ἰουδέησκα, πριήδε Ἰησοῦς, ίετά ποσρεδιγὲ, ἵγλαγόλα ἵμ μίρβαμ.

Καὶ τοῦτο εἰπών.

Ἴσιγὲ ρὲχ, ποκαζὰ, ἵμ ρούτσιε ἴνόζιε ἱρέπρα· σθοεὰ θοσράδο θασασὲ, ζὲ ούτζε νιτζὶ θιδιγὲν σὲ Γόσποδα.

Εἰπεν οὖν αὐτοῖς.

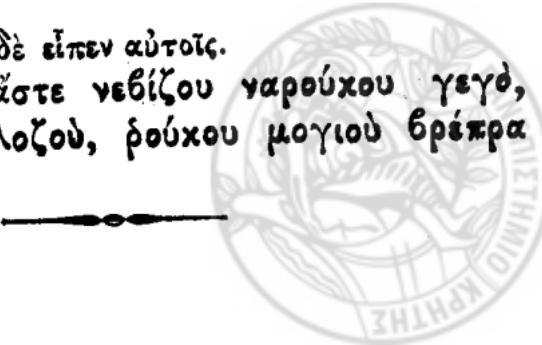
Ρετζὲ ζὲ ἵμ Ἰησοῦς πάκι, μίρβαμ, γιάκοζε ποσλὰ μιγιὰ Ὁτεττις ἴεζ ποσελάτιο δὲ, ἴσιγ ρὲχ δοῦνο ἵγλαγόλαιμ πριῆμίτε δοὺχ σφιάτ ἴμζε δτκουςιτὲ, χρεχὲ, δτ πούστετσιχ ἴε ἴεζε δερζιτὲ, δὲρ, ζάτσε.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἔκ τῶν δώδεκα.

Θωμᾶς ζὲ γεδίν δτ δθανάδεσιατε γλαγόλεμιι πλι-
νὲτς θεπιγετού σνίμι, γεχδὰ πριήδε Ἰησοῦς γλαγό-
λαχου ζὲ γεμοὺ δρουζούη ούτζεγιτσι, θιδιγεχομ
Γόσποδα.

Ο δὲ εἰπεν αὐτοῖς.

“Ονζε ρετζὲ ἵμ ἄστε θεβίζου θαρεύκου γεγδ,
γιάζε θοζδίννια ιελοζού, ρούκου μογιού θρέπρα
γεγδ γεμοὺ διέρει.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΣΤΙ.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ίὸς ποδόπιτισε νὰ μὲ δλίσανιγιου σφετάνο Εὐαγ-
γέλια Γόσκοδα Πόγα μόλιμ.

Σοφία δρθή.

Μήρβ βσιγέμ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ιωάννην.

“Οτ Ιωάννα σφετάγο Εὐαγγέλια τζένια.

Πρόσχωμεν.

Βόνμεμ.

Οὕστις δψίας.

Κατοπέσε κψσκο βετζερτὰ, φτόγεδεν πέρβιετνὰ
σετμίτσα τὰ ιβρατάτα πέχα, ζακλουτζνι τάμο, χδέτο
πέχα ούτζενιτζì, τὲ νέκοβι σόπρανι ζαραδὶ στραχάτ
’Ιουδέϊτχι. δοϊδὲ Ιησοῦς, ι ζαστανὰ νὰ σρέδ, ι ρετζὲ
ιμ, μ’ρ-βαμ.

Καὶ τοῦτο εἰπών.

‘Ιτοβὰ κατὰ ρετζὲ ποκαζὰ ίμρατζὲ τὲ ι νόζε τε, ι
ρέπρα τὰ σὶ ἀ ούτζενιτζιτὲ σὲ θοζράδοβαχα κατὸ
βίδεχα Γόσκοδα.

Εἰπεν οῦν αὐτοῖς.

“Α Ιησοῦς ίμ ρέτζε πάκι, μήρ βάμ. Κακότο μὲ

πρατὶ Ὁτὲτσ, Ι ἀζ̄ δὲ πράσταμ· Ι κατὸ δέτζε τοβὰ,
δούχνα, Ι δέτζε ίμ· πριημήτε δούχ σβιάτ. νὰ κουίτο
προστίτε χρεχοβὲ τὲ, στὲ δὰ ίμ σὲ πρόσατ, ἀ νὰ
κοϊτο δερζ̄τε στὲ δὰ σὲ δαρζ̄άτ.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα.

Α Θωμᾶ, γεδίν δ δβανάτιετε, κόϊτό σὲ γοβόρι
πλιζ̄νετς, νὲ πέσε τάμο, σχσνίχ κογάτο δόϊδε Ἰη-
σοῦς. Ι γο βόρεχα μου δρούγι τε ούτζεντζὶ δίδεχμα
Γόσποδα.

Ο δὲ εἴπεν αὐτοῖς.

Α τοὶ ίμ δέτζε, ἀκὸ νὲ δίδιμ να δεκί του σοι
δάνι τε ὅτ χβόζδει τε, Ι γὲ τούριμ πράσατρ μόη
δράνι τὲ χβόζνι ι νὲ τούριμ δακάτα μογιὰ δρεπράτα
μου, νὲ στὲμ δ'α ποβιέροβχι.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΛΒΑΝΙΣΤΙ.

Δάγι πρέμα σὶ οὐ ἔρ ἀτὲ δίτε τὲ στούνε, κὲ ίς
δίτα ἐπάρε ἐγιὰ δεσε κὲ κένε ἐδὲ διούερτε κιούλτου-
ρε, τὲκ κένε πλέδουρε μαθητήγγν τε γκα φρίκα ἐ¹
Ἰουδαίνεβετ, ἔρδι Ἰησοῦς ἐ κεντερόγι ντε μὲς τὲ
τζουρε, ἐ οὐ θότε πᾶκι δέασουρι πιγιού.

Ἐ σὶ οὐθὰ κετὸ οὐ δεφτέου δούαρτε, ἐδὲ πρίν^ν
ἐτίγι, οὐ γκεζούανε μαθητίγγυτε σὲ πάνε ζότνε.

Πιρσερὶ οὐ θότε Ἰησούγι ἀτιούρε, πάχι ἐ δασουρὶ^ρ
πίγιοῦ σίνδερ χοὺρ μὲ δερχόῃ μούα ἴμάτε οὐ τεργ-
κόγγ γέδε ούνε γιοῦθε.

Ἐ μὲ τὲ θένε κετὸ φρίγτι πιτὰ, ἐ οὖ θότε, μέρνι
φριοῦμε τὲ πὲ χουάρε, ἐκούγιτ κε τε δεγένι φάγετε,
τὲ γένε τὲ δίγερα ἐκούγιτ τὲ γιαπάνι νὲ γένε τὲ
πάϊτουρα.

Θωμάΐνε γκάτε διουμπεδιέτετε, κὲ κλούχεϊ πενιάκ,
οἰς πάσκε μετὰ χοὺρ ἔρδι Ἰησούῃ ἐ ιθάνε μαθητήγγ
τε ἑτεγέρε, πάμε ζότνε.

Ἐ ἀ οὖ οὐ θότε ἀτιοῦρε, ούνε πὰ πάρε δὲ δούαρτ
ἐτιγὶ πλιάκετε ἐπερόναβετ, ἐ ζὲ βὲ γκίστι νε τὴμ ντὲ
βὲντ τὲ περόναβετ, ἐ τὲ βὲ δόρενε ντὲ πρίνιε τὲ
τὴγ νοῦχε πεσόγγ.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΛΑΤΙΝΙΣΤΙ.

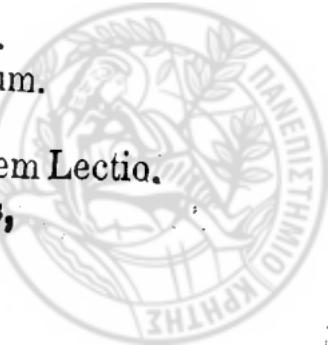
Et ut nos digui fiamus auditione sancti Evangelii
Dominum Deum nostrum oremus..

Cum attentione eccl.
Audiamus sanctum Evangelium.

Pax omnipipus.

E sancto Evangelio secundum Ioannem Lectio.

Animus advertamus,

Οὐσις δψίας . . .

Cum ergo sero esset die illo, una Sabbatorum et fores essent clausae, ubi erant discipuli congregati, propter metum Iudeorum, venit Iesus, et stetit in medio, et dixit eis, pax vobis. Et cum hoc dixisset, ostendit eis ejus manus et latus. Gavisi sumt ergo discipuli, viso Domino.

Εἶπεν οὖν . . .

Dixit ergo eis iterum· pax vobis· sicut misit me Pater, et ego mitto vos· haec cum dixisset, insufflavit, et dixi eis· accipite Spiritum sanctum· quorum remiseritis peccata, remittuntur eis, et quorum retinēritis, retenta snnt.

Θωμᾶς δὲ εἶς . . .

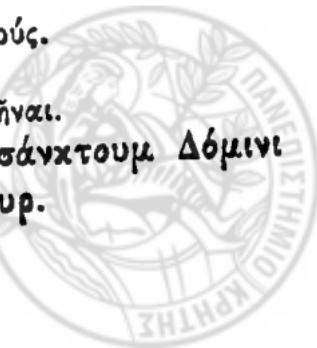
Thomas autem unus ex duodecim, qui dicitur Didymus, non erat cumis quando venit Jesus. Dixerunt ergo ei alii discipuli, vidimus Dominum. Ille autem dixit eis· nisi videro in manus ejus fixuram clavorum, et mittam digitum meum in locum clavorum, et mittam manum meam in latus ejus, nou credam,

ΤΟ ΑΥΤΟ ΛΑΤΙΝΙΣΤΙ.

(μὲ χαρακτήρας Ἑλληνικούς.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Ἐτ οὖτ δίγνι σίμους ἀσυδίρε σάνχτουμ Δόμινι
Δέι νόστρι Εὐανγχέλιουμ πρετζέμουρ.

Σοφία δρθή...

Σακιέντσια ρέττα. Ἀσκολτιάμο ίλ σάντο Εδ-
αγχέλιο.

Εἰρήνη πᾶσι.

Πάτσε ἀ τούτι.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ιωάννην.

Λεντζιόγε δὲλ Βαντζέλο σεκόντο Σάν Δζεβάννι.

Πρόσχωμεν.

Σιάμο ἀτέντε.

Οὕστις δψίας.

Δζιούνα λὰ σέρα δὲ κουέλ δζιόρνο, ίλ πρίμο δέλ-
λα σεττιμάνα, ἐσένδο κιούζε, πὲρ τιμόρε δὲ Δζιου-
δέη λὲ πόρτε δὲλ λουόκο δεσσε ἔρανο κογχρεγχάτι
ὶ δεσέπολι, βέννε Γεζού, ἔκομπαρένδο ίν μέτζο δὲ
ἔσι, δίσε λόρο, λὰ πάτσε σίαχὸν δέη.

Καὶ τοῦτο εἰπών.

Ἐδέττο κουέσο, μօσρὸ λόρο λὲ σούε μάνι, ἐ ίλ
κοςάτο· εἰ δαλλεγχράρονο πὲρ τάντο ἵ δισέπολι ἀλ
βεδὲρ ίλ Σινζόρε.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς . . .

Ἐλλι: δίξε λόρο δὲ κουόρο, λὰ πάτσε σία κὸν
δέη κόμε μαντὸ μὲ ίλ Πάδρε, ἀνκ' ᾧ μάντο βός.
Ντόπο κουέσε παρόλε, σοφφιὸ σόπρα δὲ ἔσι ἐ δίσε
λόρο, διτζεβέτε λὸ Σπίριτο Σάντο· σαράν' διμέσι ε

μίζειτ μὲ Πάτερ, ἐτ ἔγχο μίττο βός. Χόκκούμ διξίσ-
σετ, ίνσουφφλάβιτ, ἐτ δίξιτ ἔις· ἀκτζίπιτε σπίρι-
τουμ σάνχτουμ· χβόρουμ ρεμιζέριτις πεκχάτα ρε-
μιττούντουρ ἔις, ἐτ χβόρουμ ρετιγουέριτις, ρετέντα
σούντ.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα . . .

Τόμας ἀσουτεμ οῦνους ἔξ ντουδετζιμ, χβὶ δίτζι-
τουρ Ντίντιμους, νὸν ἔρατ χουμ ἔις, χβάντο βένιτ
Γέζους· διξέρουντ ἔργχο ἕι ἄλιι δισσίπουλι· βίδιμους
Ντόμιγουμ.

Ο δὲ εῖπενν αὐτοῖς . . .

“Ιλλε ἀσουτεμ δίξιτ ἔις· νίζι βίδερο ίν μάνιπους
ἔγιους φιξούραμ χλαβόρουμ, ἀτμίτταμ δίγχιτουμ
μέουμ ίν λόχουμ χλαβόρουμ ἐτ μίτταμ μάνουμ
μέαμ ίν λάτους ἔγιους, νὸν χρέδαμ,

ΤΟ ΑΥΤΟ ΙΤΑΛΙΣΤΙ

Kal ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆται.

Preghiamo Iddio nostro Signore afinche si degna
favoririr di ascoltare 'l santo vangelo,

Con attenzione rettentiva.

Ascoltiamo 'l santo vangelo.

Pace ai tutti.

La lettura e del Vangelo di sante Giovanni.

Siamo attesi.

Οὕστης ὁψίας . . .

Quando fu sera, in quell' istesso giorno ch era il primo della settimana, ed essendo le porte del luogo, ove erano raunati i discepoli, serate per tema d Giudei, Gesù venne. e si presentò qui vi, in mezzo, e disse loro, Pace a voi. E, detto questo. mostrò loro le sue mani, e'l costato. I discepoli, adunque, veduto l Signore, si rallegrarono.

Εἰπεν οὖν αὐτοῖς.

E Gesù di nuovo disse loro· pace a voi· come 'l padre m ha mandato, così vi mando io ; e, detto questo soffiò loro nel viso, e disse loro, ricevete lo spirito santo; a cui voi avrete rimessi i peccati, saran rimessi, ed a cui gli avrete ritenuti,saran ritenuti.

Θωμᾶς δὲ εἶς . . .

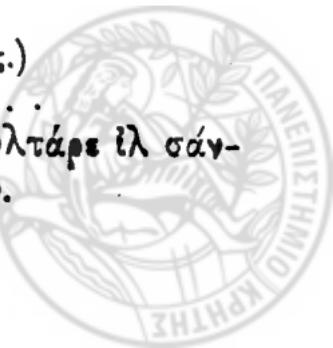
Or Toma, detto Didimo, l' un de' dodici, non era con loro, quando Gesù venne. Gli altri discepoli adunque gli dissero noi appiamo veduto l Signore· ma egli disse loro, se io non vedo nelle sue mani 'l segnal de'chiodi, e se non metto il ditto nel signal de chiodi, e la mano nel suo costato, io non lo credero.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΙΤΑΛΙΣΤΙ.

(μὲ χαρακτῆρας Ἐλληνικούς.)

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι . . .

Πρεγχιάμο πὲρ ἔσερε δέγνι δι ἀσκολτάρε ή σάντο Βαντζέλο ντὲ Σινιόρε Ντίο γόστρο.

Σοφία δρθή.

Σαπιέντσια ρέκτα, ἀουδιάμους σάνχτουμ Εύαγ-
γέλιουμ.

Εἰρήνη πᾶσι.

Πᾶξ ὅμνιμπους.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ιωάννην . . .

Ἐξ ἔο, κεῖται ἐς σεκούντουμ Ιωάννεμ Εὐανγγέ-
λιο λέξιο.

πρόσχωμεν.

Ἀτεντάμους.

Οὕστης δψίας.

Ἴν Ἰλλο τέμπορε κεῖούμ σέρο ἔσσετ ντίε Ἰλλο,
οῦνα Σαμπατόρουμ, ἐτ φόρες ἔσεντ κλάουζε, οῦμπι
ἔραντ δισσίπουλι κογκρεγκάτι πρόκερ μέτουμ Γιου-
δέρουμ βένιτ Γέζους, ἐτ στέτιτ ἵν μέντιο, ἐτ δίξιτ
ἔις, πᾶξ θόμπις.

Καὶ τοῦτο εἰπών . . .

Ἐτκεῖούμ χόχ ντιξίσετ, δ στέντιτ ἔις μάνους, ἐτ
λάτους, γκαβίζι σοὺντ ἔργχο δισσίπουλι, βίζο
Ντόμινο.

Καὶ εἰπεν αὐτοῖς . . .

Δίξιτ ἔργχο ἔις ἵτερουμ πᾶξ θόμπις. Σίκουτ

πεκάτι ἀ κι λὶ διμεττερέτε, ἐ σαρὰν ῥετινούτι ἀ κι
λὶ ριτερρέτε.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἓκ τῶν δώδεκα.

Μὰ Τομάζο συκραννομινάτο Ντίντιχο, οὕνο δέι
Ντόδιτζι, νὸν ἔρα κὸν λόρο κουάντο βιέννε Γεζού·
γλὶ ἄλτρι δισέπολι ἀντούγχε γλὶ δίσερο, ἀμπιάμο
βεδούτο ἵλ Σινζόρε.

Μὰ ἔγλι δίσε λόρο, σὲ ἦο νὸν βέδο νέλλε σούε
μάνι λὰ φεσσούρα δέι χιόδι, ἐ σὲ νὸν μέττο ἵλ μίο
δίττο νὲλ λουόχο δέι χιόδι, ἐ λὰ μάνο νὲλ σούο κο-
στάτο, νὸν χρεντερό.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΓΑΛΛΙΣΤΙ.

Kai ὑπὲρ τοῦ . . .

Prions le Seigneur de nous rendre dignes d'entre-
tendre le saint Evangile.

Soyons attentifs.

Écoutons le saint Evangile.

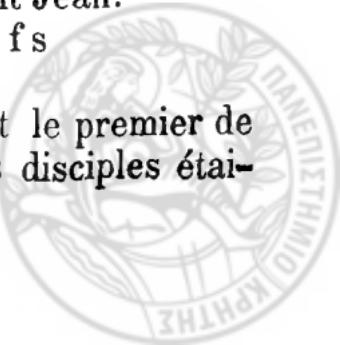
Que la paix soit avec vous.

Lecture de l' Evengile de saint Jean.

Soyons attentifs

Οὕτης δψίας . . .

Sur le soir du même jour, qui était le premier de
la semaine, les portes du lieu où les disciples étais-

ent assemblés de peur des Juifs, étant fermées, Jesus vint, et se tint au milieu d'eux et leur dit: la paix soit avec vous. Ce qu'ayant dit, il leur montra ses mains et son côté. Les disciples eurent donc une grande joie de voir le Seigneur.

Ἐπεν οὖν αὐτοῖς . . .

Et il leur dit une seconde fois. la paix soit avec vous. Comme mon Père m'a envoyé, je vous envoie aussi de même. Ayant dit ce mot, il souffla sur eux, et leur dit: Recevez le Saint Esprit: les péchés seront remis à ceux à qui vous les remettrez, ei ils seront retenus à ceux à qui vous les retiendrez.

Θωμᾶς δὲ εἰς . . .

Or Thomas, l'un des douze apôtres, appelé Di-dyme, n'était pas avec eux lors que Jésus vint. Les autres disciples lui dirent donc: Nous avons vu le Seigneur. Mais il leur dit: si je ne vois, dans ses mains la marque des clous qui l'ont percées, et si je ne mets mon doigt dans le trou des clous, et ma main dans la plaie de son côté, je ne croirai point.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΓΑΛΛΙΣΤΙ.

(μὲ χαρακτήρας Ἑλληνικούς.)

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Πρίὸν ποὺρ κὲ νοὺ σευαχτὶδι δίγγα γτ' ἀντὰνδρ
λοὺς σὲντ Εὐανγίλ.

Σοφία δρθή.

- Σαζὲς δροάτ. Ἐκσυτὸν λοὺς σὲντ Εὐανγίλ.

Εἰρήνη πᾶσι.

Λα πὲ ἀ τούς.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ιωάννην.

Σουαγιόν ἀταντίφ α λὰ λεσδὸν τίρε ντοὺς σαλυτ
Εὐαγζίλ ντὲ σὲν Ζάν.

Πρόσχωμεν.

Αταντόν.

Οὕστις δψίχς.

Σούρ λοὺς σουἀρ ντοὺς μὲμ ζούρ, κὶ ἐτὲ λοὺς πρεμιέ
δοὺς λὰ σ' μὲν, λὲ πὸρτ δοὺς λιὲ οὐ λὲ δισσὸπλ ἐιὲτ
ἀσσαμπλὲ δὰν λὰ χρέντ δὲ Ζουτίφ ἐτὰν φερμὲ Γεζοὺ
βὲν, παροὺ δμιλιὲ, ντὲ ἐ λὲρ δὶ, λὰ πὲ σουἀτ
ἀθὲκ βού.

Καὶ τοῦτο εἰπών . . .

Ἐ άπρὲ σὲ παρδλ ἵλ λὲρ μοντρὰ σὲ μὲν ἐ σὸν
χοτέ· ἀ λὰ βοὺ ντοὺς Σενιέρ λὲ δισσὸπλ φούρραμπλ
δ' οὖν γράνδ ζουά.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς . . .

Ἔλ λὲρ δὶτ ἀνχόρ οὖν φοὰ, λὰ πὲ σουἀτ ἀθὲκ
βού. χὸμ μὸν πὲρ μ' ἀ ἀμβουαγὲ, ἐνσὶ γὶὲ βοὺς ἀμ-
βουὰ μουὰ μέμ· ἀ σὲ μὸ ἵλ σουφφλὰ σοὺρ ἔ, ἐ λὲρ
ντὶ, βεσεβὲ λὲ σὲντ ἐτπρὶ, λὲ πεσὲ σερὸς βεμιὲς ἀ
σὲς ἀ κὶ βοὺ λὲ βεμετρὲ, ἐ ἵλ σερὸν βετενοὺς ἀ σὲς,
ἀ κὶ βοὺ λὲ βετιενδρέ.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα

Οὐ Θωμᾶς λ' οὖν ντὲ ντοὺς ἀπελλέ Ντιντύμ,
ν' ἔτὲ πὰς ἀβὲκ ἐ λόρσι Γεζοῦ βιὲν, λὲζ δὲρ Δισ-
σιπλ λουὶ δὲρ, νουὲς ἀθὸν δοῦ λουὶ Σενζέρ.

Ο δὲ εἴπεν αὐτοῖς.

Μὲς ἵλ λὲρ ρέποντὶ, σὲ γε νοὺς βοὰ λὰ μὰρχ ντὲ
χλοὺς ντὰν σὲ μέν, ἐ σὲ ζοῦ νὲ μὲ μὸν δουὰ ντὰν λὲ
τροὺς ντὲ χλοὺς, ἐμὰ μέν τὰν λὰ πλέ ντοὺς σὸν κοτὲ,
γέ νοὺς χροαρὲ πουάν.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΓΓΑΙΣΤΙ

Καὶ ὑπὲρ τοῦ . . .

Let us pray God our Lord to make us worthy
to hear the holy gospel.

With right wisdom.

Let us hear the holy gospel.

Peace to all.

The reading for to day is of the gospel of saint Iohn.

Let us be attentive.

Οὕστις δψίας . . .

The same day at evening, being the first day of
the week, when the doors were shut, where the
disciples were assemblet for fear of the Jews, ca-
me Jesus and stood in the midst, and saith unto
them· Peace be unto you. And when he had so said,
he shewet unto them his hands and his side. Then
were the disciples glad, when they saw the Lord.

Εἰπεν οὖν αὐτοῖς...

Then said Jesus to them again. Peace be unto you as my Father hath sent me, even so send I you. And when he had said this, he breathed on them, and saith unto them, Receive ye the Holy Ghost: whose soever sins ye remit, they are remitted unto them; and whose soever sins ye retain, they are retained.

Θωμᾶς δὲ εἶς...

But Thomas, one of the twelve, called Didymus, was not with them when Jesus came. The other disciples therefore said unto him, We have seen the Lord. But he said unto them, Except I shall see in his hands the print of the nails and put my finger into the print of the nails, and thrust my hand into his side, I will not believe.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΡΑΒΙΣΤΙ.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Μήν εδέξιλιν γεκούν μουσταχακήν λεσιμά, χάζα λ' Ἰνδέζιλιλ μουχατδές, μήν ι-ρ Ράπκ ιλάχινα νάτλουπ.

Σοφία δρθῆ.

Μπιλ χίκμετιν μουσταχήμεν φέν νίσμα χάζ ελ ινδέζιλιλ μουχάτδες.

Είρηνη πᾶσι.

Ι-σ σελάμ λὰ δέμιάχουν.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Φασλὸν σερίφους μὲν πισάρατ ἢ λ χουτόλε; Γιου-
χάνα ἢ λ Ἰντζίλι ἢ πεσίρ.

Πρόσχωμεν.

Νασιτέν.

Οὕστης δψίας.

Φὶ ἀσίγγατ ζέλικ ἢ λ γιόδη, φὶ ἀχάδι-σ Σουπούτ
βὲ-λ ἔββαπ μουγλάγατιν, χάης κὰν ἵ-τ Τελεμίς
μουστεμίν χάουφαν μὲν ἢ λ Γιαχούδ· δάχ Γεσρού,
βὲ βάχηφ φὶ βασάτχιμ, βὲ κάλε λέχουμ, ἵ-σ σελάμ
λέχουμ.

Καὶ τοῦτο εἰπών.

Φὲ λέμα κάλε χεζά ἀράχουμ γεδεῖχι βὲ δζέμ-
πεχου· φὰ φήριχ ἵ-τ-Τελεμίς χέην ἄψχρου ἵ ρ
Ράππ.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς.

Βὲ κάλε λούχουμ ἀιδαν, Γεζού, ἵ-σ σελάμη λέ-
χουμ. Κέμα ἐραέλενι ἢ λ ἀπ, κεζάλικε ἀνε ἀρσού-
λουκουμ· φὲ λέμα κάλε χέξιν ἔφεχα φίχομ, βὲ κάλε
λέχουμ, χούζου βούχελ κούδδους μὲν κάφερτουμ
λέχου χαταγιάχου, γούφιρετ λέχου βὲ μὲ ἐμσεκ-
διμούχα, ἀλεῖχι μούσικατ.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δῶδεκα . .

Φὲ ἔμε Θωμᾶ, ἄχετ λὶ ἴσνα ἄσρ, ἐλλέζι γιουκὰ
λέχου ἵ τ τέβαμ, λέμγεκουν μάχουγ ιζ δέξα Γεζσού,

φέ κάλε λέχουι· τ Τελεμίς ἡ δχάρ, καδ δίνειρ Ράππ.
Ο δὲ εἶπεν αὐτοῖς.

Φέ κάλε λέχουμ ἵν λὲμ ἄρα ἀθερ ἡλ μεσαμίρ
γεδέηχι, βὲ ἄδ ἄ ησκεη φὶ δέχιλ, μεσαμίρ, βὲ
ἄδεελ γεέδη φὶ δέμπιχι, λεστουούμεν.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΤΟΥΡΚΙΣΤΙ.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.

Νιτζὰ βὲ νιάζ κηλαλήμ δίππη Ἀλλαχημιζὰ, χάτια
λατκ δλαλήμ ἀζίζ Ἰντζὲλ δχουγγεύπ βὲ ντιγνεμεγέ.

Σοφία δρθή. Ἀκούσωμεν τοῦ ἄγιου Εὐαγγελίου.
Ἐλμη ντογρουλσὸν ούζερὲ ἀζίζ Ἰντζὲλὴ ισιντελήμ.

Εἰρήνη πᾶσι.

Σελάμη τζούμλεγε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ίωάννηστεν γγζὲλὰν ἀζίζ Ἰντζὲλὴν δχουμασινά.

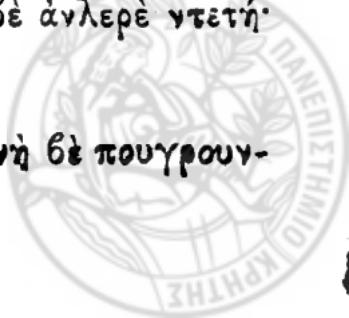
Πρόσχωμεν.

Βουκούφ δλαλήμ.

Ἐορτὴ γχζουνλερινὴ μπιρηντὲ ἀκσὰμ βακτηντὰ
βὲ σαὶρ κλέρ τζὲμ δλτουχλαρὶ γερήν καπουλαρὶ²
Γιαχουτηλερήν κορκευσουντὰν κίλιτλήγικεν, Ἰησοῦς
γκελτή, βὲ ἄραλαρηντὰ ντουρτοῦ, βὲ ἀνλερὲ ντετή·
σελάμ σιζέ.

Καὶ τοῦτο εἶπών.

Πουνοῦ ντετικτὲ, ἀγλερὲ ἐλλεριαγὴ βὲ πουγρου-

νοῦ γχιοστερντή, βὲ σαγιτλέρ βάππιγι γχιορούπ
σεβιντηλέρ.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς.

Βὲ Ἰησοῦς τέραρφ ἀνλερὲ ντευτή, σελὰμ σιζέ,
Πετερήμ πενί ήρσάλ ἐττιγή, χιπή, μπὲν ταχὶ σιζ-
λερή ἴρσάλ ἐδέριμ.

Μπουνού ντεντηχτὲ, ἀνλερὲ ούφλεγέπ δέδή, ἄζιζ
ρουχού χάπζ ἔτην. Κιμέ χικιουναχλαρηνή παγισ-
λάρσανηζ, παγισλανμής δλαλάρ· δὲ κιμέ κι ἀλη-
χόρσανηζ, ἀληχομούς δλαλάρ.

Θωμᾶς δὲ εἰς ἐκ τῶν δώδεκα.

Βὲ δν ἵχιλερτὲρ πιρή ἔχιζ τενηλὲν Θωμᾶς, Ἰη-
σοῦς γχελτηγή ζεμὰν ἀνλέριλεν πιλ ἐ τεγίλιτι, δ
πἱρ σαγιτλέρ τετιλέρ, Ῥάππιγη γχιορτούκ.

Ο δὲ εἶπεν αὐτοῖς.

Ἐμμα δ ἀνλερὲ ντετί κι, μπὲν ἐλλερηντὲ ἐκσε-
ρηλερὶν νησανινὴ, γχιορμέζησαμ, δὲ παρμαγιμὴ ἐκ-
σερλερὴν νησανινὰ, δὲ ἐλημὴ πογρούν σοχμάχησαμ,
ἴναναλαρτὰν τείλην.

ΤΟ ΑΥΤΟ ΑΡΜΕΝΙΣΤΙ.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Σίρπο ἀβενταρανίς Ἰσουσὶ Κριτοσὶ βερίστ χοχα-
νού πάρκεσντερ ἄστ βάτσ μέρ.

Πρόσχωμεν

Γεβέτ ούτ ἀβούρ ταρτοῖαλ ἔιν ἴνέρχις ἀχιααγχρ-

κεν, γιαδό Τομάς είντι νοσά. Καὶ Ἰσοῦς τρόχι παγγελόδηχ γιεβγιεγικάτις ίμέτσι νοτσά γεβασέ, βοήτσούν ίνσές. Ἀμπά ἀσέτσι Τομάς πὲρ σμαντούνους κό γεβάρκ ἀϊσίρ. Γεβντές ίζτσέρις ίμ. Γεβπέρ ίζτζέριν κό γεβμιχγιά ίνεχόγιους ίμ. Γεβμίλινιρ ἀνχαβάτ ἀīλ χαβαντατσιάλ. Μπατασχαντι γέτ Τομάς γεβασί τσενά ντέριμ γιεδό ἀστι βάτσ ίμ. Ἀσι τσενά Ἰσοῦς ἀϊτζιντεσεριτ ζίζ γεβχαβαννατσέρ Γερανί βορδτσ δέτσ ίτσεντεσιάλ γεβχαβαντατσέλ. Παζοῦμ γέδο ἀīλ νι χιάνις ἀράρ Χισοῦς ἀρατεί, ἀχιά γκερντάτσ γιουρότσ. Βορδτσ αί κιργιάλ ίχίρις ἀϊσμικ 'Αīλ ἀϊς ἀγκιάπ ίντσ κιρετσάδ ζι χαβανταιϊσέχ γετέ Χισοῦς Κριστός αϊβορτί ἀστουτζό. Γεβζι χαβανταιϊτσέκ γεβιζχιάνσιν χαβιντενογγάνις ίντουνιτσίκ χανούν νορά.

Είτα: ἐκτενής, τό, εἴπωμεν πάντες. Καταξίωσον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν. κτλ. Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, ψάλλομεν τῆς Όχτωήχου τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῶν Ἀποστίχων.

Ηχος 6.

Ἡ Ἀνάστασίς σου Χριστὲ Σωτὴρ, ἀπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἰδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Είτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν.

Ηχος πλ. α.

Στίχ. Ἀναστήτω δ Θεός.

Πάσχα ιερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα

καινὸν, ἄγιον. Πάσχα μυστικόν. Ηάσχα πανσεβά-
σμιον. Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτής. Πάσχα ἀμω-
μον. Πάσχα μέγα Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα τὸ πύ-
λας ἥμīν τοῦ Παραδείσου ἀνοίξαν. Πάσχα, πάν-
τας ἀγιάζον πιστούς.

Στίχ. Ως ἔχλείπει καπνός.

Δεῖτε ἀπὸ θέας Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ
τῇ Σιών εἴπατε. Δέχεσυ παρ' ἥμῶν χαρᾶς εὐαγγέλια,
τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ· τέρπου, χόρευς, καὶ ἀ-
γάλλου Ιερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν θεασα-
μένη ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

ΣΤΙΧ. Οὗτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοί.

Αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, ὅρθρου βαθέος, ἐπιειτᾶ-
σαι πρὸς τὸ μνῆμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἀγγελον,
ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξά-
μενος. αὐταῖς εὗτως ἔλεγε· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα
μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἀφθαρτον ὡς ἐν
φθορᾷ; ἀκελθοῦσαι κηρύξατε τοῖς αὐτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἥμέρα ἦν ἐποίησεν . . .

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα. Πά-
σχα πανσεβάσμιον ἥμīν ἀνέτιιλε. Πάσχα, ἐν χαρᾷ
ἀλλήλους περιπτυξώμεθα· ὡς Πάσχα, λύτρον λύ-
μης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡς περ ἐκ παστοῦ,
ἔκλαμψες Χριστὸς, τὰ Γύναια χαρᾶς ἐπλησσε λέγων.
Κηρύξατε τοῖς Ἀκοστόλοις.

Εἰς τοὺς Αἴγους Δόξα καὶ Νῦν. Ἡχος Ἀπά. Πα.

α στα α σε ω ως η η με ε :
 ρχ ḥκαιλαμ πρυν θω ω ω με ε εν τη πα α
 νη γη υ υ ρει ḥκαι αλ λη η η η
 λους πε ρι ε πτη ξω ω ω ω ω με ε :
 θα q ε πω με ε εν α x δε ε λ φοι ḥκαι τοις
 μι σου ου ου ου ου ου ου ου ου ου
 συ χω ρη η σω ω ω α μ α αυτα α

Λ Ο Γ Ο Σ

Κατηχητικὸς, εἰς τὴν ἀγίαν καὶ λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σωτηριώδους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως τοῦ ἐν Ἅγιοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀναγινωσκόμενος παρὰ τοῦ Ἡγουμένου ἢ τοῦ Ἐκκλησιάρχου μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, τὸν διποίον ἀπαντεῖς οἱ ἀδελφοὶ ἴσταμενοι ἐπαχροῶνται.

Εἴ τις εὔσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαυσέτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἴτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθέτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἴτις ἔχαμε νηστεύων, ἀπολαυσέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἴτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον δόγμα. Εἴτις μετὰ τὴν τρίτην ἥλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἴτις μετὰ τὴν ἔκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιοῦται. Εἴτις διστέρησεν εἰς τὴν ἵννάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἴτις εἰς εόντην ἔφθασε τὴν ἐγδεκάτην μὴ φοβηθῇ τὴν βραχιάτητα· φιλότιμος γὰρ ὁν δ Δεσπότης δέχεται τὸν ἰσχατόν, καθηπερ καὶ τὸν πρώτον ἀνακαύει τὸν

τῆς ἑνδεκάτης, ως τὸν ἔργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης· καὶ τὸν ὑστερὸν ἐλεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει· κάκείνω δίδωσι, καὶ τοῦτο χαρίζεται· καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται· καὶ τὴν πρᾶξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαιγεῖ. Οὐκοῦν εἰσέλθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεύτεροι τὸν μισθὸν ἀπολαύετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. ἐγχρατεῖς καὶ ράθυμοι τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεῖσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθῃ πεινῶν. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνήτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ή κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς δυυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἔχει τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡ λιευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς δτοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἐσθεσεν αὐτὸν, ὅπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν ἄδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπίκρανεν αὐτὸν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν· Ἡσαΐχς, ἐβόησεν. Ὁ ἄδης, φησίν, ἐπικράνθη, συναντήσας οἱ κάτω. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηγήθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη. Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέψη.

*παρόστοι γένονται
ἀπο-επειδεῖσθαι*